ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின்

தமிழ்ப் பிரசுரம்—நெ. 1.

Sat Grantha Prakasana Sabha Madras
Tamil Publication—No. 1.

குருபரம்பராப்ரபாவ மென்கிற

பூர்வாசார்ய வைபவம்.

ஷெ ஸபைவித்வான்

ஸ்ரீகாஞ்சீ P. B. அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுத்தெழுதியது.

சென்னை ரத்னம் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடப் பட்டது.

1947 [போஸ்டேஜ் தனி.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய புத்தக விளம்பரம்.

P B. அண்ணங்கராசாரியரின் வெளியீடுகள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	**பகவத்ராமாநுஜ க்ரந்தமாலா.** (தெலுங்கு லிபி) உடையவர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய ஸகல க்ரந்தங்களும் ஒரே ஸம்புடமாகவுள்ளது. ...	7	0	0
2.	**ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக க்ரந்தமாலா.** (தேவநாகர லிபி) ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்த ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்கள் யாவும் ஐந்துவால்யமாக அச்சிட்டிருப்பவை....	36	0	0
	ஷை சிறந்த பயிண்டுடன் ...	48	0	0
3.	**ஸ்ரீமத்வரவர முநீந்த்ர க்ரந்தமாலா.** (தெலுங்கு லிபி) மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த ஸ்ரீ வசநபூஷண தத்வத்ரய—முமுக்ஷுப்படி—ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானங்கள் நான்கும் ஒன்று சேர்த்த ஸம்புடம். ...	7	0	0
4.	முதலாயிம்—விரிவுரை. ...	10	0	0
5.	பெரிய திருமொழி 9—பத்துக்கள் ஷை ...	9	0	0
6.	திருவாய்மொழி 700—பாசுரம் ஷை ...	7	0	0
7.	இயற்பா ஆயிரத்தில் சிலபகுதிகள் ...	5	0	0
8.	வரதராஜ ஸ்தவ வியாக்யானம் (தமிழ்)...	1	0	0
9.	ஸுதர்சந சதக வியாக்யானம் ,, ...	1	0	0
10.	தேசிக ஸ்தோத்ரங்களில் சிலவற்றுக்கு வியாக்கியானம் ,, ...	1	8	0
11.	ஸ்ரீ வசநபூஷணஸாரமும் முமுக்ஷுப்படி ஸாரமும் ...	3	0	0
12.	வேதலக்ஷண விசாரத் தொகுதி ...	2	8	0
13.	அதிமாநுஷஸ்தவ வியாக்யானம் ...	0	12	0
14.	பகவச்சாஸ்த்ர தத்துவம் ...	0	6	0
15.	ஆழ்வார்கள் வைபவம் ...	0	12	0
16.	மணவாள மாமுனிகள் வைபவம் ...	0	8	0

[இதன் தொடர்ச்சி ராப்பர் 3—வது பக்கம்]

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின்

தமிழ்ப் பிரசுரம்—நெ. 1.

Sat Grantha Prakasana Sabha Madras

Tamil Publication—No. 1.

குருபரம்பராப்ரபாவ மென்கிற

பூர்வாசார்ய வைபவம்.

ஷை ஸபைவித்வான்

ஸ்ரீகாஞ்சீ **P. B.** அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுத்தெழுதியது.

சென்னை ரத்னம் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடப் பட்டது.

விலை 1-4-0] 1947 [போஸ்டேஜ் தனி.

விஷயங்களின் அட்டவணை.

விசேஷ அறிவிப்பு.

ஆசாரியர்களின் வைபவத்தை அறிந்துகொள்வதற்கு முன் ஆழ்வார்களின் வைபவம் அறியத்தக்கது. அது தனிப்புத்தகமாக எமது க்ரந்தமாலையாபீஸில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் விலை. 0-12-0 அப்புத்தகம் ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபையின் ஆபீஸிலும் விலைக்குக் கிடைக்கும். ஷை ஆபீஸ்—

(1) 8. முல்லாஸாயிப் லேன், ஜி. டி. மதராஸ்.
(2) 14. ஸ்டாட்டன் முத்தியா முதலி வீதி, ஜி. டி. மதராஸ்.

இப்படிக்கு,

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபா—பிரெஸிடெண்ட்.

31—12—1947.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பூர்வாசார்ய வைபவம்.

(ஸ்ரீ காஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்தெழுதியது.)

ஸ்ரீ நாதயாமுநயதீச்வரகூரநாத
பட்டார்யமுக்யகுருவர்ய சரித்ரஸாரம்,
பூர்வார்யஸூக்திமவலம்ப்ய லிகாமி தாவத்
ஸம்க்ஷேபதஸ்ஸுலலிதம் விதுஷாம் நியோகாத்.

ஆழ்வார்களின் வைபவத்தை முன்னமே விளக்கியுள்ளோம். அந்த ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளைப் பலதுறைகளில் வளர்த்தருளி நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனத்தை உத்தரிப்பித்தருளின ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடக்கமான பூருவாசாரியர்களின் வைபவத்தை எளிய தெளிய நடையில் விளக்குவோமாக.

ஆசார்ய கோஷ்டியில் முதல்வர் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். ஆழ்வார்களின் காலத்திற்குப்பிறகு நெடுநாள் வரையில் தர்சந நிர்வாஹகர்களான ஆசார்யர்கள் ஒருவருமில்லாமல் இவ்வுலகம் இருள்மூடியேயிருந்ததனால் பேரருட்கடலான எம்பெருமான் இவ்விருளை நீக்கி ஞானவொளியை வளர்க்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதலான ஸதாசார்யர்களைத் திருவவதரிப்பித்தருளி அவர்களின் உபதேசங்களாலும் ஸ்ரீஸூக்திகளான திவ்யக்ரந்தங்களாலும் அநுஷ்டானங்களாலும் அநுஷ்டாபனங்களாலும் ஜகத்தைவாழ்வித்தருளினான். அவர்களுடைய ப்ரபாவம் நமக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வைபவம்.

* நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம்.........தர்சநம் ந: * என்று வேதாந்த தேசிகனும் * அருள்பெற்ற நாதமுனி முதலாம் நந்தேசிகரையல்லால் பேதை மனமே யுண்டோ பேசு * என்று மணவாள மாமுனிகளும் அருளிச்செய்தபடியே நம்முடைய தர்சநம் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளையே தலைவராகக்கொண்டது. இவர், வீரநாராயணபுரமென்கிற காட்டுமன்னார்ஸன்னிதியில் ஆனிமாதம் அநுராதா நக்ஷத்திரத்தில் ஈச்வரமுநிகளுக்குத்திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்து, காலங்களில் சௌளம் உபநயநம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைப்பெற்று வேத வேதாங்கங்களையும் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ர அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து மஹாவித்வானாக எழுந்தருளியிருந்தார். இவருடைய திருக்குமாரர் திருநாமம் ஈச்வரபட்டாழ்வான். அவருடைய திருக்குமாரரே ஆளவந்தார்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தம் இருப்பிடந்தன்னில் மன்னனாரென்கிற எம்பெருமானுக்கு ஸகலவிதமான கைங்கரியங்களையும் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தருளுங்காலத்தில் வடநாட்டுத் திருப்பதிகளையெல்லாம்ஸேவிக்க ஆவல்கொண்டு மன்னனார் திருவடிகளிலேநியமனம் பெற்று ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டு வடக்கே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் தம் இருப்பிடத்திற்கே மீண்டெழுந்தருளும்படி எம்பெருமான் நியமித்தருளினபடியாலே திரும்பி யெழுந்தருளிதென்திசைத்திருப்பதிகளையும் மங்களாசாஸநம்செய்தருளி மன்னனார்ஸந்நிதியிலேவந்து சேர்ந்து பகவத் பாகவதகைங்கர்ய நிர்வாஹத்தோடு அத்யாமத்மசாஸ்த்ர ப்ரவசனங்களும் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் அவ்விடத்திற்குத் திருநாராயணபுர ப்ராந்தத்தில் நின்றும் சிலஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வந்து மன்னனார் ஸன்னிதியில் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஸ்தோத்ரங்களையெல்லாம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொ

ழியில் * ஆராவமுதே அடியேனுடலம் * என்கிற பதிகத்தையும் செவிக்கினிய இசையுடனே அநுஸந்தித்தார்கள். அதில் முடிவு பாசுரத்தில் * குழலில் மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப் பத்தும் * என்று அவர்கள் அநுஸந்தித்ததைக் கேட்ட நாதமுனிகள், இப்படி ஆயிரம் பாசுரங்கள் அவதரித்திருப்பதாகத் தெரிந்ததனால் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி "ஸ்வாமிகாள்! உங்களுக்கு ஆயிரம் பாசுரமும் முகபாடமாக வருமோ?" என்று கேட்டார். அவர்கள் "இப்பத்துப்பாசுரந்தவிர வேறொரு பாசுரமும் அறியோம்" என்றார்கள்.

அதற்குமேல் "உங்கள்நாட்டில் இந்தஸ்ரீகோசமாவது உண்டோ? ஆயிரமும் ஓதியிருப்பார் அவ்விடத்தில் ஆரேனுமுண்டோ?" என்று நாதமுனிகள் கேட்க அப்படியொன்றுமில்லை யென்று அவர்கள் விடை கூறிவிட்டு எம்பெருமானுடைய தீர்த்த ப்ரஸாதங்களை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு வழியடைவே சென்றார்கள்.

அது முதலாக நாதமுனிகளுக்கு இரவும் பகலும் இதுவே சிந்தையாயிற்று "குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன ஆயிரம்" என்று செவிப்பட்டபடியாலே அந்த சடகோபர் [நம்மாழ்வார்] திருவவதரித்த குருகூரிலே சென்று விசாரித்தோமாகில் அங்கே கிடைக்கக் கூடுமென்றுகருதி எம்பெருமானிடம் விடைபெற்று ஆழ்வார் திருநகரிக்கு எழுந்தருளினார்.

அங்கே பொலிந்து நின்ற பிரானையும் நம்மாழ்வாரையும் ஸேவித்து நிற்கையில், ஸ்ரீமதுரகவிகளின் சிஷ்ய பரம்பரையிலே ஒருவரான ஸ்ரீ பராங்குச தாஸரென்பவர் நேர்பட, அவரைத் தெண்டனிட்டுத்தாம் எழுந்தருளின கார்யத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்து "இவ்விடத்தில் ஆயிரமும் தெரிந்தவர்களுண்டோ? ஸ்ரீ கோசமாவது உண்டோ?" என்றுகேட்க, அதற்கு அவர் சொன்னதாவது;—"திருவாய்மொழியும் மற்றுமுண்டான திவ்யப்ரபந்தங்களும் பிரசாரம் மறைந்து நெடுநாளாய்விட்டது; ஆனாலும் எங்கள் குலக்கொழுந்

தான ஸ்ரீமதுரகவிகள் அருளிச்செய்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தமுண்டு; அதனை ஆழ்வார் திருமுன்பே ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு நியமத்துடனே பன்னீராயிரம் விசை ஜபித்தால் ஆழ்வார் ப்ரஸந்நராகி அருள் புரியக்கூடுமென்று கேட்டிருந்ததுண்டு" என்றார்.

அதுகேட்ட நாதமுனிகள் திருவுள்ளம்தேறி ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினமனத்தராய் அவரைத்திருவடிதொழுது "ஸ்வாமிந்! அந்தக் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு பிரபந்தத்தை அடியேனுக்கு அநுக்ரஹித்தருளவேணும்" என்று விநயமுடன்வேண்ட, அவரும் திருவுள்ளமுவந்து இவர்க்கு அந்தப்பிரபந்தத்தைப் பாடம்செய்வித்தார். இவரும் அதிகரித்துத் திருப்புளியாழ்வாரடியிலே நியமமுடன் பன்னீராயிரம் முறை அந்தப் பிரபந்தத்தை யநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டினவாறே இவரது ஆர்த்திக்கு இரங்கின நம்மாழ்வார் பெரிய பிராட்டியாருடைய கட்டளையினாலும் பரோக்ஷமாக ஸந்நிதிபண்ணி அசரீரிவாணி சொல்லுவதுபோல "உமது அபிமதம் இன்னதென்று தெரிவிக்கவேணும்" என்று சொல்ல, நாதமுனிகள் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக நின்று கூப்பிய கையராய் "ஸ்வாமிந்! திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியேனுக்குப்ரஸாதித்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் பரமப்ரீதராய் அவர்க்கு திவ்யமான ஞானக்கண்ணைக்கொடுத்து ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தங்களையும் தர்சனத்தின் ஆழ் பொருள்களையும் அஷ்டாங்க யோக ரஹஸ்யத்தையும் யோக தசையிலே ப்ரஸாதித்தருளி அந்தர்த்தாநமாயினார்.

ஸ்ரீ வேதாந்த வாசிரியர் பணித்த ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி யென்னும் ரஹஸ்யத்திலே— "வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகாரம்பத்திலே ப்ரஹ்மநந்த்யாதிகளுக்குப் பின்பு நம்மாழ்வார்ப்ரவர்த்தகரானார்" என்றும், "இப்பரம்பரையாலும் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷத்தாலும் நாதமுனிகளுக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்" என்

றும், மேலே குருபரம்பரா ஸாரத்திலே—“இவ்வாசார்யர்களில்...... நாதமுனிகளுக்கு ஸ்ரீ மதுரகவிகள் முதலாக வுண்டான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாலும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும் யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத்க்ருதராயும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்” என்றும் அருளிச்செய்துள்ளவை காண்க.

“𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑍍𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌕𑌾𑌧𑌿𑌰𑌾𑌜𑌃 ।
𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌰𑌤𑍍𑌨𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑌾𑌹 𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈
𑌨𑌾𑌥𑌾𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌮𑍁𑌨𑌯𑍇 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 ॥
வ்யோம்ந: பரஸ்தாத் ஸவிதம்ஸமேத்ய
லக்ஷ்ம்யா நியோகாத் குருகாதிராஜ:,
ஸமந்த்ரரத்நத்வயமாஹ யஸ்மை
நாதாய தஸ்மை முநயே நமோஸ்து.”

என்கிற தனியனும் இங்கே அநுஸந்தேயம். இப்படி நம்மாழ்வார் பக்கலிலே ஸர்வஸ்வமும் லபிக்கப்பெற்ற நாதமுனிகள் சிலகாலம் திருநகரியிலேயே வஸித்திருந்து அங்குள்ளார்க்கு அருளிச்செயல்களை ப்ரவசனம்செய்தருளி, பிறகு ஸ்வதேசத்திற்கு மீண்டெழுந்தருள நியமனம் பெற்று வழியடைவிலுள்ள திருப்பதிகளையெல்லாம் மங்களாசாஸனஞ் செய்துகொண்டும் ஆங்காங்கு அருளிச்செயல முகப் பெருக்கை வர்ஷித்துக்கொண்டும் மன்னனார் ஸந்நிதியிலே வந்து சேர்ந்து அந்த திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பலமுகமாகப் பரவச்செய்ய பகவந்நியமனம்பெற்று, தம்முடைய மருமக்களான கீழையகத்தாழ்வாரையும் மேலையகத்தாழ்வாரையும் அழைத்து “ஆழ்வார் நம்மை விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணியருளி ப்ரஸாதித்த இந்த திவ்யப்ரபந்தங்களை இயலுமிசையுமாக்கவேணும்; திவ்யகானத்திலேயிட்டுப் பாடவேணும்” என்று நியமித்து அப்படியே பரிசயம் செய்வித்து இத்தை லோகப்ரஸித்தமாக்கியருளினார்.

வடமொழி வேதத்திற்கு வேதவ்யாஸ பகவான்போலே தமிழ் மறைக்கு ஸ்ரீமந்நாத முனிகள்—என்று ப்ரஸித்தமாயிற்று.

நாதமுனிகள் தேவகானத்திலே ஒப்புயர்வற்ற பாண்டித்யம் பெற்றிருந்தபடியைக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தரசன் முதலான மஹாப்ரபுக்கள் பரீக்ஷித்தறிந்து இவரை ஸத்கரிக்க விரும்பின வளவிலே த்ருணீக்ருதஹிரண்யாதிநிஸ்ஸ்ப்ருஹாதிகரான இவர் அந்த ஸத்காரத்திலே நசையற்றவராய் மன்னனார் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கரியமே நிதியாகக்கொண்டு பரமைகாந்தியாய்வாழ்ந்திருந்தார்.

இவருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்கள் எண்மர்: அவர்களின் திருநாமங்களாவன— 1. உய்யக்கொண்டார், 2, குருகைகாவலப்பன், 3. நம்பிகருணாகரதாஸர், 4. ஏறு திருவுடையார், 5. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், 6. வானமாமலை தேவியாண்டான், 7. உருப்புட்டூராச்சான் பிள்ளை, 8. சோகத்தூராழ்வான்.

இந்த சிஷ்யர்களுக்கு நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தங்களையும் ஓதுவித்து வேத சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரிப்பித்து வாழ்வித்தருளினார். ந்யாயதத்வம் என்கிற க்ரந்தம் இவரருளிச்செய்ததாகச் சொல்லுவர்கள், அது இப்போது லோபமடைந்துள்ளது அந்தக்ரந்தத்தின் மங்களச்லோக மொன்று தெரிய வருகின்றது, * 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌗𑌪𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃 । 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌹𑍇 ॥ யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேணஸதா ஸ்வதஃ, தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம்ப்ரசக்ஷ்மஹே என்பதாம். வேதாந்ததேசிகர்காலம்வரையில் இந்தக்ரந்தம் பிரசாரத்திலிருந்து வந்ததாக ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம் முதலிய க்ரந்தங்களினால் உணரலாகும்.

* 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌥𑌮𑍁𑌨𑌯𑍇 𑌯𑌮𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌾𑌯 * லோகேவதீர்ண பரமார்த்தஸமக்ர பக்தியோகாய நாதமுநயே யமிநாம்வராய * என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே இவர் யோகத்திலே நெடுங்காலம் எழுந்தருளியிருந்தார். குருகைகாவலப்பனென்கிற சிஷ்யர்க்கு யோகரஹஸ்யத்தை அப்யஸிக்கும்படி நியமனம்தந்து அஷ்டாங்க யோகக்ரமத்தை அவ

ர்க்கு அருளிச்செய்தருளினர். தம்முடைய திருக்குமாரராகிய ஈச்வர பட்டாழ்வானைப் பார்த்து "உமக்கு ஒரு குமாரர்தோன்றுவர், அவர்க்கு யமுனைத்துறைவர் என்றுதிருநாமம்சாத்தவேணும்" என்று நியமித்து, உய்யக்கொண்டாரை நோக்கிஅந்தத்திருப்பேரனார்க்கு தர்சநார்த்தங்களை யுபதேசிக்கும்படிக்கும் நியமித்தருளி முன்போல் யோகத்தில் அமர்ந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் சோழராஜன் ஸபரிவாரனாய் வேட்டையாடவந்து திரும்பிப்போகையில், இவருடைய பெண் பிள்ளைகள் வந்து "ஐயா! நம் அகத்திலே ஒரு குரங்கும் இரண்டு வில்லிகளும் ஒரு பெண் பிள்ளையுமாக வந்து நாதமுனிகள் எங்கே யென்று தேடிப்போனார்கள்" என்றுசொல்ல, அதுகேட்டநாதமுனிகள் * ஸுஹ்ருதஃ ஆய்யபளாஃ வீதாஃயெய்வஸ்யஃயயூஸா । வரஷ்த ஹுஸ யநஷ்ணிமக்ஷ்ணொநஜமாஃஹ ॥ அக்ரதஃ ப்ரயயௌ ராமஸ்ஸீதாமத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ்து தநுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாம ஹ * என்று சொல்லப்பட்ட பெருமாளும் பிராட்டியும இளையபெருமாளும் சிறியதிருவடியுமாக இந்தநால்வர் வந்திருக்கக்கூடுமென்று எண்ணி அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்வதாகப் புறப்பட்டு, வழியில் எதிர்ப்பட்டவர்களை யெல்லாம் 'இங்ஙனே போகிறவர்களைக் கண்டீர்களோ?' என்றுகேட்க, அவர்களும்'போகிறார்கள், போகிறார்கள்' என்றே சொல்ல, விரைந்து வெகுதூரமெழுந்தருளிக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் கீழ்வாசல் வரையில் எழுந்தருளி, அங்குள்ளவர்களை நோக்கி விசாரிக்கையில், அவர்கள் 'நாங்கள் பார்க்கவில்லையே' என்று சொல்ல, போகிற வில்லிகளும் காணக்காண மறைந்தவாறே இவரும் ஏங்கிவிழுந்து மோஹித்து அதுவே ஹேதுவாக அவ்விடத்திலேயே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினர்.

இந்தச் செய்தியை சிஷ்யவர்க்கங்கள் கேட்டு வியாகுலப்பட்டு அங்கே சென்று அந்த விமல சரம விக்ரஹத்தை ஸேவித்துச் சோ

கித்து, க்ரமத்திலே தரிப்புப்பெற்று சரம கைங்கரியங்களைக் குறை யற நிறைவேற்றினர்கள்.

குருகைகாவலப்பன் என்கிற சிஷ்யரொருவர் ஸ்ரீமந் நாத முனிகள் எப்போதும் யோகத்திலெழுந்தருளி யிருக்குமிடத்துக்கு ஸமீபத்திலே யோக நிஷ்ணுதராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

உய்யக்கொண்டார்

மணக்கால் நம்பிகளின் வைபவம்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்த முதலி களுள் தலைவரான உய்யக்கொண்டார் சித்திரையில் கார்த்திகை நாளில் திருவவதரித்தவர். நாதமுனிகள் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸகலார்த்த ங்களையும் பெற்று க்ருதார்த்தராய் அருளிச்செயல்களை ப்ரவசனஞ் செய்துகொண்டு தர்சநப்ரவர்த்தகராயெழுந்தருளியிருந்தார்.

இவருடைய சிஷ்யர்களில் மணக்கால் நம்பிகள் தலைவராயிருந் தார். அவர் உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளிலே பன்னிரண்டு ஸம் வத்ஸரகாலம் இடைவீடின்றி அத்தாணிச் சேவகராய் வழுவிலா வடிமைகள் பலவுஞ்செய்துகொண்டிருந்தாரென்று ப்ரஸித்தி. உய் யக்கொண்டாருடைய தேவிகளான ஆண்டாள் ஆசார்யன் திருவ டிச் சார்ந்தவளவிலே திருமாளிகைக்கைங்கர்ய நிர்வாஹங்களையெல் லாம் இவர் தாமே தம்மதாக்கிக்கொண்டு நடத்திவருகையில், உய் யக்கொண்டாருடைய பெண்பிள்ளைகளிருவரையும் நீராட்டியழைத் துக்கொண்டு வருகிற வழியிலே வாய்க்கால் சேறாயிருக்க, அதில் நடந்து வரமாட்டாமல் தளர்ந்து நின்ற அப்பெண்பிள்ளைகளை நம்பி தாம் படியாகக்கிடந்து தம் முதுகிலே அடியிட்டுச் செல்லும்படி செய்துவர, இச்செய்தியை உய்யக்கொண்டார் கேட்டு மிகவுகந்து அந்தவுகப்பின் மிகுதியாலே தம் திருவடிகளை அவருடைய சென் னிக்கு மலர்ந்த பூவாக்கி அவரை மகிழ்வித்தருளினர்.

நாளடைவிலே உய்யக்கொண்டார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள விருக்கையில் மணக்கால் நம்பியை அருகேயழைத்து 'வாரீர்! இங்குள்ள முதலிகளைக்கூட்டிக்கொண்டு நீர் தர்சநம் நிர்வஹிக்கக்கடவீர்; நம் நாதமுனிகளுக்கு ஒரு திருப்பேரனார் அவதரிப்பர்; அவர்க்கு யமுனைத்துறைவரென்று திருநாமம் சாத்தும்படிக்கும் ஸகல தர்சநார்த்தங்களையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் உபதேசிக்கும்படிக்கும் நாதமுனிகள் தமது சரமதசையிலே நமக்குநியமனம் தந்தருளினார்; அக்கட்டளையை நிறைவேற்றும் பாக்கியம்தான் பெற்றிலேன். இந்தப்பாக்கியம் உமக்காகக்கடவது; நீர் அவரை அநுவர்த்தித்தாகிலும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசிக்கவேணும்' என்று நியமித்தருளி ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

இத்துயரம் பொறுக்கமாட்டாத நம்பி முதலான திருவடிகள் மிகவும் சோகித்துத்தேறி நின்று சரமகைங்கர்யங்களைக் குறையற நடத்திப்போந்தார்கள். மணக்கால் நம்பியும்ஸ்வாசார்யநியமனத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக நாதமுனிகளின் திருப்பேரனாரது திருவவதாரத்தை ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டிரா நின்றார்.

யமுனைத்துறைவர் வைபவம்

மணக்கால் நம்பி தர்சந ப்ரவர்த்தகரா யெழுந்தருளியிருந்த காலத்திலே, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருக்குமாரரான ஈச்வர பட்டாழ்வார்க்கு ஆடிமாதத்து உத்தராடத்திலே ஒரு திருக்குமாரர் தோன்ற அது கேட்டு உள்ளம் பூரித்த நம்பிகள் அங்கேறவெழுந்தருளி அக்குழந்தைக்கு ஜாதகர்மத்தைச் செய்வித்து, பத்து நாளுங் கடந்த விரண்டா நாளில் நாதமுனிகளின்நியமனப்படியே யமுனைத்துறைவரென்று நாமகரணமுஞ் செய்வித்தார்.

பிறகு அத்தெய்வக்குழவி சுக்லபக்ஷ சந்திரனைப்போன்று நாடோறும் மிகவிளங்கி வளர்ந்து வருகையில் அந்நப்ராசநம்சௌளம்

உபநயநம் முதலியவை உரிய காலங்களிலே நடைபெற்று அதிமே தாவியாய் வேதமோதுகையிலே யிழிந்து இரண்டாஞ்சந்தைசொல்ல வேண்டாதே ஒருருவிலேயே அதிகரிக்கலாயிற்று.

இங்ஙனே அங்கோபாங்கங்களையும் அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கையில் திருத்தகப்பனர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருள, அவருடைய சரமகைங்கரியங்களையும் குறையற நிறைவேற்றி, ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை அதிகரிப்பதிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து வந்தார் யமுனைத்துறைவர். அக்காலத்தில் மஹாபாஷ்ய பட்டர் என்னுமாசிரியர் சாஸ்த்ரப்ரவசந ப்ரவீணராயிருக்கையாலே அவரிடத்தில் இவர் சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்துவந்தார். சோழராஜனது ஆஸ்தானத்தில் மஹா வித்வானுபிருக்கும் ஆக்கியாழ்வானென்னும் பண்டிதன் அந்நாட்டிலுள்ள வித்வான்களை வென்று அவர்களெல்லாரும் தனக்குக் கப்பமிறுக்கும்படி செய்துகொண்டிருந்ததனுல், ஒரு நாள் யமுனைத்துறைவருடைய ஆசிரியரான மஹாபாஷ்ய பட்டரிடத்திலே கப்பம் வாங்குவதற்குச் சேவகன் வந்து நிற்க, அவ்வாசிரியரும் கையில் காசில்லாமையாலே ஒன்றும் தோன்றாதுமனம் நொந்திருக்க, யமுனைத்துறைவர் விஷயமறிந்துகொண்டு அந்தச் சேவகன் கொணர்ந்த பத்திரிகையைக் கிழித்தெறிந்துவிட, அவன் ஆக்கியாழ்வானிடஞ்சென்று செய்தியறிவிக்க, அவன் "அந்தவித்தியார்த்தி வெறுங்கவியா? சாஸ்த்ரம் வல்லவனு? இதை நன்கு தெரிந்து கொண்டுவா" என்றுசொல்லி அந்தச்சேவகனைத் திருப்பியனுப்ப, அவன் திரும்பி வந்து விசாரிக்கையில், யமுனைத்துறைவர்
"ந வயம் கவயஸ்து கேவலம் ந வயம் கேவலதந்த்ரபாரகா:।
அபி து ப்ரதிவாதிவாரண ப்ரகடாடோபவிபாடநக்ஷமா:॥
ந வயம் கவயஸ் து கேவலம் ந வயம். கேவலதந்த்ரபாரகா:, அபி து ப்ரதிவாதிவாரணப்ரகடாடோபவிபாடநக்ஷமா:" என்கிற இந்தச்லோகத்தை ஓர் ஏட்டிலே யெழுதிப் போக விட்டார். [இதன் பொருள்: நாம் வெறும் கவியுமல்லோம், வெறும் சாஸ்த்ரஜ்ஞருமல்லோம்; பிரதிபக்ஷிகளாகிற மதயானைகளின் செருக்கையடக்கவல்ல சிங்கமென்றுகொள்க என்றபடி.]

இதை வாசித்துப்பார்த்த ஆக்கியாழ்வான் 'இப்படியும் ஒரு வித்வானுளனே!' என்று வியப்புக்கொண்டு இவ்விஷயத்தை அரசனுக்கு அறிவிக்க, அரசனும் அந்த யமுனைத்துறைவர் விரைவாக தம்மிடம் வருகவென்று கட்டளை தெரிவித்து, எழுந்தருள்வதற்காகப் பல்லக்கும் அனுப்ப, ஸ்வாமி அதிலேயெழுந்தருளி ராஜத்வாரத்திலே வந்து சேர்ந்து,

"𑌆 𑌶𑍈𑌲𑌾𑌦𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌣𑌕𑌿𑌸𑌲𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌧𑌨𑍍𑌯𑍋𑌪𑌕𑌣𑍍𑌠𑌾𑌦𑍍
𑌆𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌨𑍀𑌤𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑍁𑌖𑌕𑌮𑌲𑌸𑌮𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌸𑌹𑍇𑌤𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍇𑌤𑍋𑌃।
𑌆 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌧𑌰𑌯𑍁𑌗𑌳𑌾𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌤𑌂𑌸𑌾𑌤𑍍
𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌮𑌲𑌮𑌨𑌾 𑌮𑍃𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌦𑍃𑌶𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃"

ஆசைலாத் அத்ரிகந்யாசரணகிஸலயந்யாஸதந்யோபகண்டாத்
ஆரக்ஷோநீதஸீதாமுக கமலஸமுல்லாஸஹேதோச்ச ஸேதோ:।
ஆ ச ப்ராச்யப்ரதீச்யக்ஷிதிதரயுகளாத் சந்த்ர ஸூர்யாவதம்ஸாத்
மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரயுக்மச்ரம விமலமநா: ம்ருக்யதாம் மாத்ருசோந்ய:॥

[இதன் கருத்து—இமவந்தந்தொடங்கி யிருங்கடலளவான வடக்குத்தெற்குத் திசைகளிலும் கிழக்கு மேற்குத்திசைகளிலும், உபய மீமாம்ஸைகளிலும் பரிச்ரமப்பட்டுத் தேர்ச்சி பெற்ற என்னைப்போன்ற வேறொரு வித்வானைத்தேடிப்பிடியுங்கள், பார்ப்போம் என்றபடி]. இங்ஙனே இந்தச்லோகத்தை யெழுதி யனுப்ப, இதை ஆக்கியாழ்வான் கண்டு மிகவும் கோபாவேசங்கொண்டு 'விண்டம்பமாக இப்படி யெழுதியனுப்புகிற பண்டிதரை நான் வாதப்போரில் வென்று செருக்கடக்கியே நிற்பேன்' என்று அரசனிடம் கூற, அரசனும் யமுனைத்துறைவரை அருகில் வரவழைத்து 'ஆஸ்தானவித்வானோடு நீர் தர்க்கம் செய்யவேண்டும்; உடன்படுகிறீரா?' என்று கேட்க; 'அதற்காகவே நான் வந்திருக்கிறேன்; என்ன தடை? எம்மிருவர்க்கும் வாதப்போர் நிகழவேண்டியது அவச்யமே; ஆனால் எங்களுடைய வெற்றிதோல்விகளை நிர்ணயிப்பதற்கு மத்யஸ்த பண்டிதர்கள் வேணுமே; இல்லையேல் இந்த வாதத்திற்கு முடிவு

எது? ஆகவே, மத்யஸ்த வித்வான்களைத் திரட்டிக்காணீர்' என்று ஸ்வாமி அரசனிடம் அறைந்தார்.

அரசனும் அப்படியே மத்யஸ்தவித்வான்களை யழைப்பித்து வித்யாஸ்தான மண்டபத்திலே அனைவரையும் வீற்றிருக்கச்செய்து தானும் தன் மஹிஷியுமாய் அங்குச்சென்று சீரிய சிங்காசனத்தில் அமர்ந்து இனி வாதப்போர் தொடங்கலாமென்று சாற்றினான். அப்போது ராஜாவுக்கும் ராஜமஹிஷிக்கும் பரஸ்பரம் ஒரு ஸமய பந்தம் நடந்தது. ஈ-ஒவஜெவாஸெஷூதநூஹிமாநம வஷாஅஷெ *ரூபமேவாஸ்ய ஏதந்மஹிமாநம்வ்யாசஷ்டே* என்னும்படியானமுக வொளியை யமுனைத்துறைவரிடத்திலே கண்ட ராஜமஹிஷியான வள் 'இவர்தோல்வியடையார்' என்றனள். தன்னுடைய ஆஸ்தான வித்வானிடத்தில் பக்ஷபாதங்கொண்ட அரசன் 'நமது வித்வான் ஒருநாளும் தோலார்' என்றனன். முடிவாக, வெற்றி பெறும் வித் வானுக்குப் பாதி ராஜ்யம் தருவேனென்றுங் கூறினன்.

இவ்வளவிலே, ஆக்கியாழ்வான் யமுனைத்துறைவனை நோக்கி, நாம் சாஸ்திரார்த்தங்களிலே வாதாடுவதற்கு முன்னே லௌகிகத் திலும் சிறிது வாதாடக்கடவோம். நீர் அன்றென்பதை நான் ஆமென்னக்கடவேன். நீர் ஆமென்பதை நான் அன்றென்னக் கட வேன், வென்றவன் தோற்றவன் தலையிலே தாடனம் பண்ணுவது' என்றொரு சிறுவார்த்தை கூற, அதுகேட்ட ஸ்வாமி, உடனே 1. த்வந்மாதா ந வந்த்யா 2. ராஜா ஸார்வபௌம: 3. ராஜபத்நீ பதி வ்ரதா என்று லௌகிக வார்த்தைகள் மூன்று அருளிச்செய்தார். உன்னுடைய தாயார்மலடியல்லள் என்பதுமுதல் வாக்கியம். இதை அவன் மறுக்கவேணுமானால் 'என் தாய் மலடியே' என்னவேணும். இவ்வரசன் பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆள்பவன் என்பது இரண் டாம் வாக்கியம். இதைமறுத்தால் அரசனுடைய சீற்றத்திற்கு இலக்காகவேணும். இவ்வரசி கற்புடையவள் என்பது மூன்றாவது வாக்கியம். இதை மறுத்தால் அவளுடைய நிக்ரஹத்திற்குப் பா

த்திரமாக வேண்டிவரும். ஆகவே ஒன்றுக்கும் மறுவாய் திறக்க மாட்டாமல் தலைகுனிந்து நின்றான் ஆக்கியாழ்வான்.

பிறகு சாஸ்த்ரார்த்தங்களிலும் வாதப்போர் நடக்க, அதிலும் அவன் விரைவாகவே தோற்றனாக, அப்போது ஸ்வாமி அடா அல்பஜ்ஞனே! வென்றவன் தோற்றவன் தலையிலே தாடனம் பண்ணக்கடவதென்று ஸமயபந்தம் செய்தாய், நீ ராஜபுரோஹிதனாய் வயதில் முதிர்ந்தவனாயுமிருத்தலால் நான் அது செய்யவல்லேனல்லேன் என்றருளிச்செய்ய, இதைக்கேட்டவித்வான்களனைவரும் உகந்து இவரை ப்ரஹ்ம ரதத்திலேற்றி உத்ஸவம் நடப்பிக்க, அப்போது ராஜமஹிஷி "என்னை ஆளவந்தீரோ?" என்று ஸ்வாமியை எடுத்தணைத்துக்கொண்டு தன் கொழுநனுடன் மணிமாடமாளிகைக்குள்ளே புகுந்தாள். அன்று தொடங்கி இவர் ஆளவந்தார் என்ற சிறப்புத்திருநாமம் பெற்றார். அரசனும் ஏற்கனவே வாக்களித்திருந்தபடி இவர்க்குப் பாதிராஜ்யம் கொடுத்து ஆதரிக்க, ஆளவந்தார் ஸஹதர்மசரீஸமந்விதராய் ராஜபோகத்திலே ஸுகமாக எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ்வதிசயங்களை யெல்லாங் கேட்டுணர்ந்த மணக்கால்நம்பி பரமானந்தப்பட்டு ஆளவந்தாரைக் காணவேணுமென்று ஆசைகொண்டு அங்கேற வெழுந்தருள, அங்கு ஸாம்ராஜ்யத்துக்குத் தக்கபடி கட்டுங் காவலுமாயிருந்ததனால் உள்ளே புகப்பெறாமல் ஆளவந்தாரைக் காணமுடியாமல் சிலநாள் வருந்தியிருந்து உபாயசிந்தை பண்ணுகையில், திரு மடப்பள்ளியில் ஸ்வாமிக்குத் திருப்போனகம் சமைக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் மூலமாக 'ஆளவந்தார் விரும்பியமுது செய்யும் கறியமுது தூதுளை' என்றறிந்து, நம்பியும் அன்று முதல் ஆறுமாஸகாலம் தூதுளைக்கீரை யிட்டுவந்தார். இப்படி நடத்தினவிடத்திலும் ஒரு விசாரமும் காணாமையாலே திருவுள்ளம் வருந்திச் சிலநாள் தவிர்ந்திருந்து பார்ப்போமென்று தூதுளையிடாமல் வாளாவிருந்தார். அப்போது ஆளவந்தார் அமுது செய்

கையில் 'தூதுளை யில்லாமற் போனதேன்?' என்று தளிகை செய்ப வரைக் கேட்க, 'ஒருகிழவர் ஆறுமாதமாக நாடோறும் கொணர்ந்து கொடுத்துவந்தவர் இப்போது தவிர்ந்தார்' என்று தளிகைக்காரர் கூற ஆளவந்தார் அதுகேட்டு விஸ்மயப்பட்டு 'அப்படியா? இனியொரு கால் அவர் வந்தாராகில் நமக்குத் தெரிவிப்பது' என்றருளிச் செய்துவைத்தார்.

மணக்கால்நம்பி மறுபடியும் ஆசைகொண்டு 'இன்னமுஞ் சிலநாள் பச்சையிட்டுப் பார்ப்போம்' என்று தூதுளைகொண்டு ஸமர்ப்பிக்க வெழுந்தருள, தளிகைக்காரர் ஆளவந்தார்க்குச் செய்தியறிவித்தவாறே அவரை உள்ளே புகவிடவேணும் என்று நியமனமாக நம்பியும் உள்ளேசென்று நின்றார். ஆளவந்தார் நம்பியின் விலக்ஷண தேஜஸ்ஸைக் கண்டவாறே பரவசராய்த் தெண்டனிட்டு ஆஸனமளித்து 'தேவரீர் இத்தனைநாளாக நமக்குப்பச்சையிடுகிறது என்ன அபேக்ஷைகொண்டு? அபேக்ஷிதமானதை யறிவித்தால் யதாசக்தி ஸமர்ப்பித்துக்கொள்வேன்' என்றருளிச்செய்ய, நம்பியும் 'நமக்கு ஒன்றும்வேண்டா; நாம் உமக்குக் கொடுக்க வந்தோமேயன்றி உம்மிடத்துக்கொள்ளவந்தோமல்லோம்; உமது பூருவர்கள்தேடிவைத்த அர்த்தமிருக்கின்றது; அந்த நிதி கிடக்கிறவிடமும் நானறிவேன்; அதனை நீர் கைக்கொண்டருளுமளவும் நித்யமாக நான் இங்கே தடையொன்றுமின்றி வந்துபோம்படி அப்பணியிடவேணும்' என்ன; ஆளவந்தாரும் அப்படியே வாசல்தகையார்தபடி கட்டளையிட, நம்பியும் அன்று முதல் கீதையின் செம்மைப்பொருள் தெரியும்படி பதினெட்டு அத்யாயமும் எடுத்துரைக்க, ஆளவந்தாரும் ஆரண ஸாரமான கீதையின் உட்பொருள் கேட்டருளி நிரே நிரே ஆர்த்தி அதிகரிக்கப்பெற்று 'அப்பரம்பொருளை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமுபாயமில்லையோ?' என்று நம்பியைக்கேட்க, நம்பியும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாமுபாயமுண்டு என்று ஏகாந்தத்திலே சில ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருள, அதுகேட்ட ஆளவந்தார்க்கு, நெல்லுக்குப் பால் கட்டக்கட்டத் தலைவணங்குமாப்போலே சரணாகதியின் சுவை

நெஞ்சிலே படப்பட பரமாத்மநி அநுராகமும் இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் விராகமும் பிறந்ததாக, அந்தப்பரிபக்குவநிலைமைக்குத் திருவுள்ளமுவந்த நம்பி இதுவே ஸமயமென்றுகொண்டு அவரைத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலேற அழைத்துக்கொண்டு சென்று பெரிய பெருமாளை ஸேவிக்கப்பண்ணி, 'உமது பூருவர்கள் தேடிவைத்த மஹாநிதி இது காணும்' என்று காட்ட, ஆளவந்தாரும் ஸேவித்து உள்ளம்பூரித்து பழுதே பல பகலும் போயினவே! என்று இழந்த நாளைக்கு அநுதபித்துக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் அரங்கத்தம்மானை யநுபவித்து *யதஹரேவ விரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்* யதஹரேவவிரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்* என்றதை யடியொற்றி ஸம்ந்யாஸாச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்தருளி "அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" யென்றுகொண்டு தென் திருவரங்கமே பதியாக வாழ்ந்து போந்தார்.

அப்போது, பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரிய திருமலைநம்பி, திருமாலையாண்டான், திருக்கச்சிநம்பி, வானமாமலையாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான் முதலான இருபது முதலிகள் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆச்ரயித்து வாழ்ந்தார்கள்.

இவர்களெல்லாரும் வித்வான்களுமாய்தர்சனதுரந்தரர்களுமாயிருக்கிற காலத்திலே மணக்கால்நம்பி ஆளவந்தாரை நோக்கி 'வாரீர்! இன்னமொரு ரஹஸ்யவிசேஷம் குருகைகாவலப்பனிடத்திலே யுண்டு; அங்கே போய்க்கேளும்' என்றருளிச்செய்ய, அதற்கு ஆளவந்தார் 'அந்த ரஹஸ்யவிசேஷம் தேவரீருக்கு இல்லாதேபோவானேன்?' 'என்ன நம்பியும்' உமது பிதாமஹரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அந்த விசேஷத்தை அப்பன் பக்கலிலேயே வைத்துப்போனார்' என்ன, ஆகில் அங்கே கேட்போமென்று ஸமய ப்ரதீக்ஷராயிருந்து கோயிலிலேயே தர்சனம் நிர்வஹித்து வந்தாராளவந்தார்.

மணக்கால்நம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்த முதலிகள்— ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்கரசுநம்பி, கோமடத்துத் திருவிண்ண

கரப்பன், வங்கிப்புரத்தாச்சி முதலானோர். நம்பி இவர்களுக்கு அருளிச்செயல்களையும் மற்றுமுள்ள விசேஷார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளி * நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகும்நாள் அணித்தானவாறே * ஆளவந்தாரை நோக்கிப் பல ஹிதங்களுரைத்து 'உம்மைப் போலே ஒரு தர்சனப்பிரவர்த்தகரை உண்டாக்கிக் கோயிலை விடாதேயிரும்' என்று நியமித்து உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

இவருடைய திருநக்ஷத்திரம் மாசியில் மகம். இவரது தனியன் * அயத்நதோ யாமுநமாத்மதாஸம் அலர்க்கபத்ரார்ப்பண நிஷ்க்ரயேண। ய: க்ரீதவாந் ஆஸ்தித யௌவராஜ்யம் நமாமிதம் ராமமமேயஸத்வம்॥ அயத்நதோ யாமுநமாத்மதாஸம் அலர்க்கபத்ரார்ப்பண நிஷ்க்ரயேண, ய: க்ரீதவாந் ஆஸ்திதயௌவராஜ்யம்நமாமிதம் ராமமமேயஸத்வம்*

குருகைகாவலப்பனிடத்திலே யோகரஹஸ்யம்பெறக்கடவீர்' என்றுமணக்கால்நம்பிமுன்பு நியமித்திருந்ததைநினைத்த ஆளவந்தார், அப்பன் யோகத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிடமான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேறச்செல்ல, அப்பனும்அங்கே ஒரு குட்டிச்சுவரிலே யோகநிரதராய் எழுந்தருளியிருக்க, அப்போது அவர்க்கு ஸமாதிபங்கம் பண்ணவொண்ணாதென்றெண்ணிய ஆளவந்தார் அந்தச் சுவர்க்கு இப்பால் நிற்க, யோகநிஷ்டரான அப்பனும்திரும்பிப் பார்த்து 'இங்குச்சொட்டைக்குலத்தார் ஆரேனும் வந்தாருண்டோ?' என்று கேட்க, 'உடனே ஆளவந்தார், அடியேன்! என்று எதிரே சென்று தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'அடியேன் இங்கு விடைகொண்டது தேவரீருக்குத் தெரியாதபடி பின்னே நிற்க, தேவரீர் அறிந்தது எங்ஙனே?' என்று கேட்க, அதற்குக் குருகைகாவலப்பனருளிச்செய்த வார்த்தை;—எம்பெருமானும் நானுமாக அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தால் பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கியணைத்தாலும் அவளது முகத்தையும்பாராத ஸர்வேச்வரன் என் கழுத்தை யமுக்கி நாலுமூன்றுதரம் நீரிருந்த பக்கமாக எட்டிப்பார்த்தான். அப்படி அவன் பார்க்கும்போது சொட்டைக்

குலத்தார் ஆரேனும் வந்திருக்கவேணும் என்றிருந்தேன்காணும் என்றார். [ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் குலம் சொட்டைக்குலமெனப் படும். ஆழ்வார்பக்கலில் எம்பெருமான் பண்ணியிருந்த விசேஷ கடாக்ஷம் அவர்க்குப்பிறகு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவம்சத்தில் பெருகத் தொடங்கிற்றென்பது இங்கு அறியத்தக்கது.]

அதுகேட்டு ஆளவந்தார் மிகவுகந்து 'அடியேனுக்கு இந்த யோகரஹஸ்யத்தை யருளிச்செய்யவேணும்' என்று அப்பன் ஸ்ரீ பாதத்திலேவிழுந்து கிடக்க, அவரும் அப்படியேசெய்கிறோமென்று முடிபிடித்தெடுத்து "நம்முடைய சரீராவஸாநத்திலே சொல்லுகிறோம், வருகிற தைப்பூசத்தினன்று அபிஜிந்முஹூர்த்தத்திலே நமக்கு சரீராவஸாநமாம், அதற்கு முன்னாக எழுந்தருளவேணும்' என்று திருமுகமெழுதிக் கொடுத்தருள, ஆளவந்தாரும் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு கோயிலேற வெழுந்தருளினார். அங்கு நம்பெருமாள் திருவத்யயனத் திருநாளிலே அரையர் ஸேவையில் * கெடுமிடராயவெல்லாம் * என்கிற திருவாய்மொழியை அரையர் ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்த கோஷ்டியில் ஆளவந்தாருமெழுந்தருளியிருக்க, * கடுவினை களையலாகும் * என்கிற பாட்டளவிலே "எழிலணியனந்தபுரம் படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன் பாதங்காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர் நாமுமக்கறியச் சொன்னோம்'' என்பதை அரையர் ஆளவந்தார் திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்துப் பலகாலும் ஊன்றியுறுத்திப்பாட, ஆளவந்தாரும் இதைக்கேட்டருளி 'ஆழ்வாருடைய தமர்களிலே நாம் அந்வயிக்க வேண்டில் திருவனந்தபுரஞ்சென்று ஸேவித்து வர ப்ராப்தம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே அப்போதே கோஷ்டியில்நின்று மெழுந்து பெரியபெருமாள் பக்கலிலே விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே திருவனந்தபுரத்திற் கெழுந்தருளி அனந்தபத்மநாபனை மங்களாசாஸனஞ்செய்து அங்கே வாழ்ந்துபோருகையில், முன்பு குருகை காவலப்பன் யோக ரஹஸ்யோபதேசத்திற்காக நாளிட்டுக் கொடுத்திருந்த சிறு முறியைப்பார்க்க நேர்ந்து எடுத்துப் பார்த்து,

வளவில், அதுவே நாளாக இருந்தபடியாலே துணுக்கென்று அல மந்து 'ஒரு புஷ்பகவிமானம் பெற்றிலோமே' என்று சோகித்தெ ழுந்தருளியிருந்தார். பிறகு சில நாள் கழித்துத் திருவரங்கப் பெரு நகரிலே சென்று சேர்ந்து, இனிமேல் நம்முடைய தர்சநத்திற்கு ப்ர வர்த்தகராவார் ஆர்கொல்? என்று சிந்தை குடிகொண்ட சிந்தைய ராயெழுந்தருளியிருந்தார்.

எம்பெருமானர் திருவவதாரம்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த முதலிகளில் பெரிய திருமலைநம்பி யென்னுமாசிரியர் திருமலை திருப்பதியிலே திருவேங் கடமுடையானடிக்கீழ் கைங்கரியஞ்செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வரு கின்றார். அவருடன் பிறந்த பெண் பிள்ளைகள் இருவர். அவர்க ளுள் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாரென்கிற மூத்தவள் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஆஸூரி கேசவப் பெருமாளுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். பெ ரிய பிராட்டியாரென்கிற இளையவள் மழலைமங்கலத்தில் கமலநயந பட்டரைத் திருமணம் புணர்ந்தாள். இவ்விருவரும் தம்தம் புக் ககங்களிலே வாழுங்காலையில், ஆதிசேஷன் இவ்விருள்தருமா ஞால த்தைத் தெருள்தருமா ஞாலமாக்குவதற்காக இந்நிலவுலகத்திலே அவதரிக்கவேண்டி ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியாரு டைய திருமருவு கருவிலே புகுந்து * கலியுங்கெடுங்கண்டு கொண் மின் என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ஸார்த்தகமாக்குவான் சித்தி ரையில் செய்ய திருவாதிரை நன்னாளில் திருவவதரித்தனன்.

* அறுசமயச் செடியதனை யடியறுக்கவும், அடர்ந்துவரும் குதிட்டி களை அறத்துறக்கவும், செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிடவும் தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைக்கவும், மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழியவும் மாறனுரைசெய்த தமிழ் மறை வளர்க்கவும் அழகாரு மணந்தாழ்வான் அறமிகுநற் பெரும்பூ தூரில் இங்ஙனே எழ்பாருமுய்ய வுதித்தருளின நன்னாளானது

* ஆழ்வார்கள்தாங்களவதரித்த நாட்களிலும் வாழ்வானநாள்மெக்கென்று நாற்றிசையும் கொண்டாடகின்றது.

இத்திருநன்னாளின் சிறப்பை மணவாள மாமுனிகள் ஒருசீரிய செய்யுளினால் வெளியிட்டருளியுள்ளார்; அதாவது—

"சங்கரபாக்கரயாதவபாட்டப்ரபாகரர் தங்கள் மதம்
சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறு நமக்கிலையென்று மிகத் தளர்நாள்
மேதினி நஞ்சுமையாறுமெனத்துயர் விட்டு விளங்கிய நாள்
மங்கையராளி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடு நாள்
மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்று முவந்திடு நாள்
சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளிய நாள் திருவாதிரை நாளே".

(இப்பாசுரத்தின் கருத்துச் சுருக்கம்)

ஸ்வாமி திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பல பல மாய மதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து வேதங்களுக்கு எலாத பொருள்களை எறிட்டுரைத்துத் தத்வார்த்தங்களுக்கு க்ஷோபத்தை விளைவித்திருந்தார்கள். அதனால் வேதங்களும் 'நமது கதி இங்ஙனேயாயிற்றே!' என்று சாலவும் வருந்திக்கிடந்தன. ஸ்வாமி திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சி பெறத் தொடங்கிவிட்டன.

அன்றியும், இங்கிலத்தில் கலிபுருஷன் கெடேோளாகசெங்கோல் செலுத்திக்கொண்டுதன்னுடைய பராக்ரமமே எங்கும்ஓங்கி வளருமாறு அரசாட்சி புரிந்துவந்தான்; அன்னவனும் ஸ்வாமி திருவவதரித்தவன்றே இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லையென்று துணிந்து தளரத் தொடங்கினன்.

அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் ஸர்வம் ஸஹா' என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும் நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத்

தன்மீது வாழப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சுச் சுருள்போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கிநிற்பவள். தீயவர் ஒருவரிருவரிருப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனால் போல் மிக மெலிந்து நிற்பள். ஸ்வாமி திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே நல்லார்கள் மிக மெலிந்து தீயார்களே மிக மலிந்திருக்கப் பெற்றதனால் பூமிப்பிராட்டி பொறுக்கொணாச் சுமையினால் மிகவும் அயருற்றுக் கிடந்தாள். அன்னவள் ஸ்வாமி திருவவதரித்தவன்றே, இனி இந்நிலவுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லாராகவே வாழ்ச்சி பெறுவரென்று சிக்கனத் துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாத பாரம் சிறிதுமிராதென்று தேறித்துயர் விடத்தொடங்கினாள்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஏற்கனவே திருவவதரித்து அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளியிருந்தாலும் அவற்றுக்கு ஸர்வதோமுகமான ப்ரசாரம் விளையாமலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமையாமலுமிருந்ததனால் நம்முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்படவில்லையேயென்று அவர்களெல்லாம் களிப்பின்றியே குன்றியிருந்தனர். ஸ்வாமி திருவவதரித்தவன்றே 'இனி ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத்விஷயாதி க்ரந்தங்கள் ஓங்கப் பெறுமாதலால் நமக்கொரு குறையில்லை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சததசாகமாகப் பணைக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்க்க நற்சமயம் விளைந்திட்டது' என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்த மெய்தத் தொடங்கினர்.

அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவனாக வீற்றிருந்து ஏழுலகும் தனிக்கோல் செலுத்தியிருக்குமிருப்பிலும், திருப்பாற்கடலில் அடியார்களின் கூக்குரல் செவிப்படுமாறு வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலோரு பாம்பைமெத்தையாக விரித்து அதன்மேலே கள்ள நித்திரைகொண்டு உறங்குவான்போல் யோகு செய்திருக்குமிருப்பினும், ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யகசிபு

ராவண கம்ஸ சிசுபாலாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகைவாழ்விக்க ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரிய வுயிர்க்கு உயிராய்க்கரந்தெங்கும் பரந்துறையுமிருப்பிலும் த்ருப்தி பெறுதே கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியாய் நித்யஸந்நிதி பண்ணியிருந்தும் அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வாரில்லாமையினாலே அர்ச்சாவதாரமும் அப்ரயோஜகமாக ஆய்விட்டதே யென்று வருந்தவேண்டியிருந்தது ஸ்வாமி திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே. இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்தவன்றே * ஸர்வதேச தசாகாலேஷு அவ்யாஹதபராக்ரமா, ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம் * என்று நீடூழியூழி நாடெங்கும் போற்றும்படியாக ஸகலதிவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர் திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளி மல்குமென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் குறை தீர்ந்து மகிழத் தொடங்கினர். ஆகஇங்ஙனம் வேதவேதாந்தங்கள் களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாது மகிழ்வுறவும், பூருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான்கள் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் இத்திருவாதிரைநாள்.

அவதார ரஹஸ்ய சிந்தனம்.

இங்ஙனம் தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரமென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவமென்றும் விஷ்வக்ஸேனருடைய தோற்றமென்றும் இப்படி பலவாறாகப் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் * அடையார் கமலத்தலர் மகள் கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண் சார்ங்கவில்லும் புடையார் புரிசங்கமுமிந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென் றிடையே யிராமானுச முனியாயினவிந்நிலத்தே * என்னும் பாசுரத்திலும், * ப்ரதயந் விமதேஷு......வ்வருதே பஞ்சபிராயுதைர்முராரே:. என்ற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியி

லும் ஸ்வாமி பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதாரமென்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. * விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிராபூத் என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். ஸ்வாமியின் அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான திருமலை அனந்தாழ்வான் தாமருளிய 'வேங்கடாசல இதிஹாஸமாலா' என்னும் திவ்யக்ரந்தத்தில் திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீராமாநுஜராகத் திருவவதரித்தானென்பதை மிக விரிவாக அருளியுள்ளார். * ஸ்ரீமத்யாம்பூதபுர்யாம் அதிதரணிதலம் சேஷ ஆவிர்பபூவ * இத்யாதிகள் காண்க. எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி நீ இலவுலகத்திற்சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக் கடவை என்று நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட ஆதிசேஷன் அப்படியே திருவாதிரையன்று ஸ்ரீ கேசவஸோமயாஜிகளுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தானென்பது அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகளின் பொருள்.

இப்படியே மற்றொரு சிஷ்யரான வடுக நம்பி யருளிச்செய்த ச்லோகரூபமான யதிராஜவைபவ க்ரந்தத்தில் *சேஷாம்சக: கேசவயஜ்வதேவ்யாம் * என்றுள்ளது. வேதாந்த தத்துவப்பொருள்களை நிலைநாட்டுதற்காகவும் துர்மதங்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சபூதராய்த் தேஜோநிதியான ஒரு மஹான் கேசவஸோமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்.

இவ்வடுகநம்பிகள் தாமே அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்ரத்தில் * பௌஷ்யாஞ்ச ஸஹஸ்ராம் பாகே:ஶேஷ: ஸ்ருத்ஸுதக: * என்பது இருபத்து மூன்றும்

ச்லோகம். எம்பெருமானாருடைய பூர்ணகடாக்ஷ பாத்ரபூதராய் அவர் திறத்துத் தேவுமற்றறியாதே யீடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞ ரான கருடவாஹந பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரித மென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜவைப வம் சொல்லுமிடத்து * ஹௌஜம் யம் வபுஸ்ஸவஹாய ஶேஷோ மீ யஸ்ருவம் த்ரிஹுவநவந்திதம் ஜமாஶ * [திருவனந்தாழ்வான் தனது உரகவுடலை விட்டொழிந்து இராமாநுச முனியாந் திருவுரு வத்தை யடைந்தான்] என்றும், மேலே யாதவப்ரகாசனை நோக்கி ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸூ கூறினதைக் கூறுமிடத்து * த்ரைலோக்யம் தவ ஸவியோஷிதாஶ ஶேஷாக ஶேஷம் ஸாஜநஶவிதம்கஶதாவதா ராக * [உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவரு மான [ராமாநுஜனென்கிற] இந்த மஹானிடத்தில் நான் அஞ்சுகின் றேன்] என்றும் சொல்லப்பட்டது.

தேசிகருடைய திருவடியான ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி பணித்த திவ்யஸூரி ஸ்தோத்ரத்தில் * சைத்ரார்த்ராஸம்ஸவம் விஷ்ணோஶ்ஶய்யாநஶ்யாவநோத்துகம் । தண்டீரமண்டலே ஶேஷமூர்த்திம் ராமாநுஜம் ஸஜே * [எம்பெருமானுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரை திருவாதிரையில் தொண்டைநாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமாநுஜரைத் தொழுகின் றேன்] என்று சொல்லிற்று. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் * நல் லார் பரவுமிராமாநுசன் * என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக் கியானத்தில் * சுநஶ் ஶ்ருயஶம் ரவம் ஶுஷ்ணாரேஶ ததஃவரமு । ஸஶுஸஶ்ருஶ் தீயதே கலெளராமாநுஜஃ ஸ்ம்ருதஃ ॥ * என்கிற ஆர் ஷ வசனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது.

இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் ஸ்வாமியை ஆதிசேஷாவதார மாக அருளிச்செய்திருக்க, நூற்றந்தாதியிலும் யதிராஜஸப்ததியி லும் பஞ்சாயுதாவதாரம், விஷ்வக்ஸேநாவதாரம் என்றிப்படி அரு

ளிச்செய்தது ஏன்? என்று சங்கை தோன்றும். இதற்குப் பெரியார் பகரும் ஸமாதானமாவது—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ர நூல் என்பது வேறு. சரித்திர நூல்களில் அவதார ரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும். ஸ்தோத்ர நூல்களிலோ வெனில், கவிகளின் புத்திசமத்காரத்திற்குத் தக்கபடியும் ஆசிரியரின் ப்ரபாவ விசேஷங்களுக்கு ஏற்றபடியும் பலவகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும் சரித்திர நூல்களால் அறுதியிடப்படுகிற அவதார ரஹஸ்யதத்துவங்களை ஸ்தோத்ர நூல்களிலுள்ள உக்திகள் உபமர்த்திக்கமாட்டாவென்று.

ஸ்ரீராமாநுஜ நாமகரணம்

ஆஸூரி கேசவப்பெருமாள் இங்ஙனே தமக்குத்தோன்றிய திருக்குமாரர்க்கு யதாவிதி ஜாதகர்மம் செய்தருளினார். இச்செய்தியைப் பெரியதிருமலைநம்பிகேட்டருளி பரமஸந்தோஷத்துடனே திருமலையில் நின்றும் ஸ்ரீபெரும்பூதூரேறவெழுந்தருளி ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நமான திவ்யசிசுவின் முகவொளியைக் கண்டு வியந்து உள்ளம்பூரித்துப் பன்னிரண்டாம்நாளிலே ‘ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—இளையாழ்வான்’ என்று நாமகரணம் செய்தருளினர் மற்றும் அந்தப்ரப்ந சௌளோபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களுமெல்லாம காலகாலங்களிலே நடைபெற்று “சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா வறநெறியாவுந்தெரிந்தவன்” என்று அமுதனார் நூற்றந்தாதியிலருளிச் செய்திறபடியே ஸாங்கோபாங்க ஸகல வித்யாபாரங்கதராய் ப்ராப்த காலத்திலே க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தையும் ஸ்வீகரித்து, பெருமான்கோயிலுக்கருகான திருப்புட்குழியிலே யாதவப்ரகாசனென்பானொரு ஏகதண்டி ஸம்ந்யாஸி பூர்வபக்ஷ வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்துபோருகிறனென்று கேட்டு இளையாழ்வார் தாமும் அங்கே யெழுந்தருளி அவன்பக்கல் ச்ரோதாவாய் அந்வயித்திருந்தார்.

கோவிந்தபட்டருடைய வரலாறு

இப்படி யாதவப்ரகாசரிடத்தில் ஸ்வாமி வேதாந்தச்ரவணம் செய்துகொண்டிருக்கையில் மழலைமங்கலத்திலிருந்து ஸ்ரீகோவிந்த பட்டரென்கிற ஆசிரியரும் ஸஹாத்யாயியாக ஸ்வாமியோடே வந்து சேர்ந்தார். இவரே எம்பார் என்று ப்ரஸித்திபெற்றவர். ஸ்வாமியின் மாதுலரான திருமலைநம்பிக்கு இரண்டு ஸஹோதரிகளென்றும் ஒரு ஸஹோதரி ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலும் மற்றொரு ஸஹோதரி மதுரமங்கலமென்னும் அக்ரஹாரத்திலும் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாளென்றும் கீழே சொன்னோம். தைமாதத்துப் புனர்வஸூநக்ஷத்திரத்தில் இப்பிராட்டியீன்ற புதல்வரே எம்பாரென்கிற கோவிந்த பட்டர். இவர்ப்ராப்தகாலங்களிலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் பெற்று வேதவேதாங்கங்களை யதிகரித்து மஹாவித்வானாயிருந்தார்.

ஸ்வாமிக்குச் சிறியதாயார்திருக்குமாரரானவிவர், திருப்புட்குழியில் தமையனார் யாதவப்ரகாசரிடத்தில் வேதாந்தமதிகரிக்கிறாரென்று கேட்டு தாமுங்கூட அதிகரிக்க விரும்பி அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தாராயிற்று.

யாதவப்ரகாசர் அபார்த்தங்கள் கூறுதல்

யாதவப்ரகாசர் மாயாவாதிமதஸ்தராகையாலே வேதாந்த வாக்கியங்களுக்குப் பலவிடங்களில் பொருந்தாத பொருள்களை ப்ரவசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவற்றைக் கேட்கும்போது ஸ்வாமிக்குப் பரிதாபம் பொறுக்க முடியாததாயிருக்கும். 'பொருந்தும் பொருள் இதுவன்றோ' என்று தாம் எடுத்துரைப்பதுண்டு. அப்போது ஹுங்காரம் பண்ணிநிற்பர் யாதவர். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் * தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ * என்கிற ச்ருதி வாக்யத்திற்குப் பொருள்கூறுகின்ற யாதவர் "குரங்கின் ப்ருஷ்டம்போல் சிவந்த கண்கள்" என்று இகழ்வான பொருளைச்

சொல்ல, அது கேட்டுச் சிறிதும் பொறுக்ககில்லாத ஸ்வாமி மிக வுஷ்ணமான கண்ணீர் பெருகநின்று '* கப்யாஸ மென்பதற்கு இப்படியோ பொருள் கூறுவது? கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதஸம்ருஷ்ட நாளரவிகரவிகஸிதமானதோர் செந்தாமரைப் பூப் போன்ற திருக்கண்கள் படைத்தவனென்றன்றோ பொருள்' என்றுவ்யுத்பத்திகளை விசதமாகக்கூறி உபபாதிக்க, அதுகேட்ட யாதவர் மிகச்சினந்து 'நாம் சொன்னபடியே கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியுமானால் வாசித்திரும்; இல்லையாகில் விட்டுப்போம்' என்ன ஸ்வாமியும் சிந்தை கலங்கி விலகியிருந்தார்.

ஸ்வாமியை மாய்க்கும் விரகுபார்த்தல்

இப்படியிருக்கையில் அந்த யாதவப்ரகாசருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அதாவது—இந்த ராமாநுஜன் விலக்ஷணமான மேதையும் அஸாத்ருசமான ப்ரதிபையும் பொலிய நின்றான்; இவனால் அத்வைத தர்சநம் குன்றும்போலும்; ஆகவே இவன்முடியும்விரகு செய்வது நன்று—என்று. இதைப்பற்றிப் பலவாறு ஆலோசிக்கையில், இவ்விளையாழ்வானைக் கங்கையில் மணிகர்ணிகையிலே தள்ளி ம்ருத்யுவசமாக்குவதே பாதகமற்ற பணியென்று அறுதியிட்டு, ஒரு நாள் ராமாநுஜனை வரவழைத்து 'நீர் இல்லாமல் எங்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாதாயிருந்தது; முன் போல வந்திருந்து மனமொத்து வாசித்து க்ரந்தத்தை அவிச்சின்நமாக நடத்திப்போரும்' என்று ஸதுபாயமாகச் சொல்லி ஸ்வகோஷ்டியிலே சேரவிட்டுக்கொண்டு பாடப்ரவசநம் நடத்திவந்தார் யாதவர். ஏற்கனவே தாம் எண்ணியிருந்தபடி நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவதற்காக ஒருநாள் கோஷ்டியிலே கங்காயாத்திரைப் புறப்பாட்டை ப்ரஸ்தாவித்து, ஸ்வாமியுட்பட எல்லாருமிசைந்தவாறே ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டார் யாதவர். இளையாழ்வாரும் கோவிந்தபட்டரும் கூடவே செல்லாநின்றார்கள். க டு க டு வ யாத்திரை நடவாநிற்கையில் விந்த்ய ப்ரதேசத்திலே போம்போது சில இங்கிதங்களாலே இந்தயாத்திரையின் நிமித்தமின்னதென்றுணர்ந்த கோவிந்த பட்டர் ஓரிடத்திலே

இளையாழ்வாரும் தாமுமாய்ப் பின் தங்கி நின்று செய்தியை ரஹஸ்ய மாக ஸ்வாமிக்குத் தெரிவித்து அகன்று போம்படி ஸூசிப்பிக்க ஸ்வாமியும் அங்குநின்றும் அப்போதே தனியே மீண்டெழுந்தருளி னார். [யாதவப்ரகாசர் செய்தியைப் பிறகு சொல்வோம்.]

ஸ்வாமி ஓரிரவிலே கச்சிப்பதி சேர்தல்

நிர்ஜனமும் நிர்ஜலமுமான நீள் காட்டிலே பிரிந்து திரும்பின ஸ்வாமி அவ்வழியைவிட்டுக் குறுக்கே நெடுந்தூரஞ்சென்று ஒரு மரத்தடியிலே நின்றுபார்க்க, கண்ணுக்கெட்டினவளவு * அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை * என்னும்படியான நிலைமையாய் ஒருவரும் துணையின்றிக்கே * ஆவாரார் துணையென்று அலை நீர்க்கடலுளழுந் தும் நாவாய்போல் துளங்கி நின்று வழி திகைத்து நிற்கையிலே, எம்பெருமான் இப்படிப்பட்ட பரமஸாத்விகர்களை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டாதானொருவனாகையாலே இவர்க்குத்துணைசெய்ய விரும்பி ஒருவில்லியின் வேடம்பூண்டு வாளும் வில்லுங்கொண்டு மனைவியுட னே முன்னேவந்து தோன்ற, ஸ்வாமியும் அந்த தம்பதிகளைக்கண்டு கலக்கந்தீர்ந்து உள்ளம் தேறி நின்று 'நீங்கள் எங்கு நின்றும் வருகி றீர்கள்? எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் கள் விடைகூறினதாவது—நாங்கள் உத்தரதேசத்து ஸித்தாச்ரமத் தில் நின்றும் வருகிறோம்; ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ரத்தை நோக்கிச் செல் கின்றோம்—என்று. அது கேட்டு மகிழ்ந்த ஸ்வாமி 'ஆகில் நானும் உங்களுடனே அவ்விடத்திற்கு வர நினைக்கிறேன்; எனக்குத் துணை யாயிருக்கமுடியுமோ?' என்றுகேட்க, நல்லது, அப்படியேயாகலாம் என்று அவர்கள் சொல்லி முன்னடியிட ஸ்வாமியும் அவர்களைப் பின் செல்ல, விந்த்யாடவி நீங்கி மாலைப்பொழுதாயிற்று. அப் போது ஓரிடத்திலே தங்கி அநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு நெடுந்தூரம் நடந்துசென்று, பின்பு கன்னிருளாயிருந்ததனால் மேலே வழி நடந்துசெல்ல மாட்டாமல் அங்கே அவர்களோடு கூடவே உபவாஸமாகத் தங்கியிருந்தார் ஓர் மரத்தடியின் கீழ்.

அப்போது வில்லியின் மனைவி தாஹம் மேலிட்டு தண்ணீர் தண்ணீரென்று கணவனிடம் கூற, அவனும் "இப்போது தண்ணீர் கிடைக்கவில்லையே; சிறிது போது ஆறியிரு; விடிந்தவாறே நல்ல மதுரமான தீர்த்தம் கிடைக்கும்" என்றும்சொல்லித் தேற்றினன். அப்போது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வருத்தமுற்றது. ஐயோ! நமக்கு மஹோபகாரிகளான இவர்களுக்குநாம் விடாய் தீர்க்கும்படியான தேசமாக இல்லையே! என்கிற நிர்வேதத்தோடேயே சிறிது போது திருக்கண் வளர்ந்திருந்தார். பின்பு கனவிருளகன்று கீழ்வானம்வெள்ளென்று காலைபம்பொழுதானவாறேமூவருமெழுந்து வழிநடக்கத்தொடங்க, அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் அருகே ஒரு கிணற்றங்கரையிலே அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டு இவரைப் பார்த்து 'அருள்முகிலே! மிகவும் விடாய்த்திருக்கின்றோம்; இக்கிணற்றிலேயிறங்கி ஒருகை அள்ளி தீர்த்தம் தருவீராக' என்ன, அவரும் உடனே கிணற்றிலிறங்கி இரண்டு திருக்கையாலும் தீர்த்தம் வாரியெடுத்து மூன்றுதரம் கொடுக்க, அவர்களும் வாங்கி விடாய் தீரப்பருகி உருக்காட்டாதேயொளிக்க, இவரும் கரையேறி வந்து பார்த்தவாறே எங்குந்தேடியும் அவர்களைக் காணுமல் சுற்றிலும் கூப்பிட்டுத் திசைகளையுற்றுப் பார்க்கையில் மாடமாளிகைகளும் கோபுரங்களும் விசேஷஜன ஸஞ்சாரங்களும் காணப்பட, முன்னே தோற்றின சிலரை நோக்கி இவ்விட மெவ்வூரென்று கேட்க, 'புண்யகோடிவிமானம்முன்னேதோற்றுநிற்க எவ்வூரென்று கேட்பதென்கொல்? இது சாலைக்கிணறன்றோ, கச்சிப்பதியன்றோ' என்று அவர்கள் சொல்ல, ஸ்வாமி மிகவுமாச்சரியப்பட்டு வழித்துணையான வில்லிகளைப் பெருமாளும் பிராட்டியுமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி என்கொலம்மான் திருவருள்கள்! என்று தலைசாய்த்து * உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ? என்று பலவாறு கூறிப் புலம்பி ஒருவாறு உள்ளந்தேறியெழுந்துசென்று தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ஸேவித்து அப்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக நித்தியமும் சாலைக்கிணற்றில் நின்றும் திருவாராதனத்திற்குத் தீர்த்தங்கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து வாரா நின்றார்.

இந்த கைங்கரியத்தை வேதாந்த வாசிரியன் யதிராஜ ஸப்ததியிலே * வந்தே தம் யதிராஜாநம் ....ஜுத்ம் யேநதயாபாலயாத்வ நியிநா வீத்வா விஸ்ருஷ்டம் வயஃ காமம் ந: கமிமேபஷ கரஷஜயுஃ காம்க்ஷாயிகம் வஷ்ருதி * என்கிற ச்லோகத்திலே தெரியவருளிச் செய்தாராயிற்று. இப்படி இளையாழ்வார் பெருமாள் கோயிலிலே பேரருளாளப் பெருமாளுக்கு அந்தாணிச் சேவகஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து போசாநின்றார்.

யாதவப்ரகாசரது மேற் செய்தி

இளையாழ்வார் செய்தி இங்ஙனேயிருக்க, இனி யாதவப்ரகாசனுடைய செய்தி கேண்மின். நடுவழியிற் பிரிந்துபோன இளையாழ்வாரும் கோவிந்த பட்டரும் வரக்காணோமேயென்று யாதவர் திரளுடனே ஓரிடத்திலே தங்கி யெதிர் பார்த்திருக்க, சிறிதுபோது கழித்து கோவிந்த பட்டர் வந்துசேர, 'வந்தீரோ? இளையாழ்வார் எங்கே?' என்று அவரைக்கேட்க, 'அவரை நான் காணவில்லையே' என்றுகூற, யாதவர் சில சிஷ்யர்களை இங்குமங்கும் போகவிட்டுத் தேடிப்பார்க்கச்சொல்ல, அவர்களும் தேடிப்பார்த்துக் காணமல் ஐயோ! காட்டிலே என்ன தீங்கு வந்ததோவென்று அனைவரும் வியாகுலராய், பகவத் ஸங்கல்பப்படி யாகிறதென்று சொல்லிக் கொண்டே மேலே நடந்து சென்று வழியடைவே கங்கைக்கரை சேர்ந்தார்கள்.

கோவிந்தபட்டர் லிங்கங் கொணர்தல்

ஒரு நாள் கோவிந்த பட்டர் கங்கையில் நீராடுகையில், அவரது கையிலே ஒரு லிங்கம் வந்து சேர, வியப்படைந்து இஃது என்னென்றுயாதவர்க்குக் காட்ட, அதற்குஅவர் பரமஸந்தோஷத்துடனே 'நீர் தைவஜ்ஞராகையாலே கங்காஸ்நாநபலன் கைசேர்ந்தாற்போலே கங்காதரக்கடவுளை கைபுகுந்தபடி காணும்' என்று சொல்லி இவரிடத்திலே விசேஷ ப்ரதிபத்தியுடனிருந்தார். அன்று

முதல் எல்லாரும் கோவிந்தபட்டரை உள்ளங்கை கோணர்ந்த நாயனார்' என்று பேரிட்டழைக்கத் தொடங்கினார்கள். [உள்ளங்கை குளிர்ந்த நாயனார் என்பாருமுளர்.]

யாதவரும் கங்காஸ்நாநம் பண்ணி யாத்திரையை முடித்து மீண்டு ஸ்ரீ ஜகந்நாதம் அஹோபிலம்வழியாக வர, கோவிந்தர் இந்த லிங்கத்தை ஒரு உசித ஸ்தலத்திலே பிரதிஷ்டைசெய்வித்து வருகிறேன் என்ன, அவரும் அப்படியே செய்யுமென்று விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தாம் பரிவாரங்களுடனே பெருமாள் கோயிலேற வந்து சேர்ந்தார். கோவிந்தரும் தம்முடைய ஜன்மபூமியான மழலை மங்கலஞ்சென்று சேர்ந்து அந்த லிங்கத்தை அங்கே பிரதிஷ்டிப்பித்து, பிறகு காளஹஸ்தியென்கிற சிவஸ்தலத்திலே சென்று அவ்விடத்திலேசிவபிரானுடையவும் சைவர்களுடையவும் பஹுமானங்களைப் பெற்று அங்கே ஆலய வழிபாட்டினருள் தலைவராய் நின்றார்.

யாதவப்ரகாசரும் ராமானுஜரும்

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியிலே யாதவர் இளையாழ்வாரைக்கண்டு வியந்து மகிழ்ந்து 'வாரீர்! விந்த்யாடவியிலே உம்மைக் காணாமையாலே பலவாறு அதிசங்கித்துக் கனக்க க்லேசித்திருந்தோம்; எப்படியோ சுகமாக வந்து சேர்ந்தீரே! இவ்வளவு காணப்பெற்றோமே!' என்றுகுரல் தழுத்துக்கூற, இவரும் வந்து சேர்ந்த வரலாற்றை [வில்லிகளின் செய்தியை] உள்ளபடியேயுரைக்க, யாதவருங்கேட்டு இவருடைய படி லோக விலக்ஷணமாயிருந்ததென்று உகந்து அவ்விராமானுசனை மீண்டும் ஸ்வகோஷ்டியிலே கூட்டிக்கொண்டு க்ரந்த ப்ரவசநம் நடத்தி வாரா நின்றார்.

ஆளவந்தார் கச்சிக் கெழுந்தருளி மீளல்.

யாத்திரை யடைவாகக் காஞ்சீபுரியில் நின்றும் நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் சென்று பெருமாளைத்

தொழுது ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிற்க, அவரும் வார்த்தாப்ரஸங்கத்திலேபெருமாள் கோயில்விசேஷங்கள் என்னென்று கேட்க, அவர்களும் இளையாழ்வாருடைய ஞானப்பெருமை முதலிய வைபவங்களையும், * கப்யாஸச்ருதி முதலானவற்றிலே யாதவப்ரகாசரை மேலிட்டுப் பொருள் பணித்தவகைகளையும் எடுத்துரைக்க, ஆளவந்தார் உள்ளம்பூரித்து, இங்ஙனத்திலே தாமரைபூத்தாற்போலே இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலும் இப்படியொருமஹாநுபாவர் தோன்றப் பெறுவதே! என்று வியந்து அப்பொழுதே அவரைக் காணவேணுமென்னும் ஆவலுடனே சிஷ்யவர்க்கங்கள் புடைசூழப் புறப்பட்டு வழியிடையில் திவ்யதேசங்களை மங்களாசாஸனஞ் செய்துகொண்டே கச்சிப் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளித் திருமலையிலே மங்களாசாஸனஞ் செய்து கீழே திருப்புற்றினருகே திருவனந்தாழ்வானையும் கரியமாணிக்கப் பெருமாளையும் ஸேவியா நிற்க, அங்கே யாதவப்ரகாசர் தம் திரளுடனே பெருமாளை ஸேவித்து அவ்விடத்தே ப்ரதக்ஷிணமாக வாராநிற்க, ஆளவந்தார் தம் அருகேயிருந்த திருக்கச்சி நம்பியை நோக்கி 'இத்திரளிலே இளையாழ்வார் யாவர்?' என்று கேட்க, அவரும் 'அதோ சிவந்துநெடுகி ஆஜாநுபாஹுவாய்வருகிறவர்' என்று காட்ட, ஆளவந்தாரும் திருவுள்ளம் பூரிப்பக் குளிர நோக்கியருளி * ஆம் முதல்வனிவன் * என்று விசேஷ கடாக்ஷம் செய்தருளி, பேரருளாளப் பெருமாளை நோக்கி * யஸ்ய ப்ரஸாதகலயா பதிர: ச்ருணோதி
பங்கு: ப்ரதாவதி ஜவேந ச வக்தி மூக: । அந்த: ப்ரபச்யதி
ஸுதம் லபதே ச வந்த்யா தம் தேவமேவ வரதம் சரணம் கதோ'
ஸ்மி॥ என்றொரு ச்லோகத்தால் இளையாழ்வார் நம்தர்சநஸ்தாபகராம்படி அருள்புரிகைக்காகச் சரணாகதிசெய்து, அப்போது இளையாழ்வார்க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்ல அவஸரம் காணாமையாலே மீண்டு முதலிகளும் தாமுமாகக் கோயிலேற வெழுந்தருளினார்.

ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு காட்டின பெருமை

அக்காலத்தில் கச்சிநகர் மன்னனுடைய பெண்பிள்ளையை

ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸு பிடிக்க, அதற்கு ஒருபடியாலும் பரிஹாரம் காணாமல் யாதவப்ரகாசர் சிறந்த மந்த்ரவாதியென்று கேட்டு ராஜபுருஷர்கள் இவரிடம்வந்து செய்திகூற, இவரும் அந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸை நான் போகச் சொன்னதாகச்சொல்லுங்கோளென்று நியமிக்க அவர்களுஞ்சென்று அப்படியே சொல்ல, நான்தான் அவனைப் போகச்சொன்னதாகச் சொல்லுங்கோளென்று ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸு திரஸ்காரமாகச் சொல்லிவிட, அஃதுணர்ந்த யாதவர் சீற்றங் கொண்டு சுமதிரளுடனே அரசன் மனையிலேவந்து மஹாமந்த்ரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸருகில் நின்று முஷ்டிபிடிக்க, ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸும் முடக்கினகாலைநீட்டி, 'அட யாதவா! நீ ஜபிக்கிற மந்த்ரம் நானறியேனோ?' என்று அந்த மந்த்ரத்தையுஞ்சொல்லி 'அப்பா! உன் பிறப்பு வரலாறு நான் சொல்லுகிறேன் கேளாய். நீ மதுராந்தகத்து ஏரிக்கரையிலே யிருப்பதொரு புற்றிலே ஓர் உடும்பாயிருந்தாய்; கோயில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமலைக்கெழுந்தருளும் போது அங்கே நீராடி யமுது செய்கிறவிடத்திலே சிந்தினப்ரஸாதத்தையும் தீர்த்தத்தையும் நீ உட்கொள்ளப்பெற்றாய்; அதனால் வித்வானான ஜன்மம் பெற்றனை. நானோ முற்பிறப்பில் அந்தணனாயிருந்து அரிய பெரியவேள்வி நிகழ்த்தினவன்; உன் மந்திரத்திற்கா நான் போவேன்? உன் பக்கலில் வீற்றிருக்கின்ற ஆதிசேஷாம்சமான இளையாழ்வார்போகச்சொன்னால் போவேனத்தனை. என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட யாதவர் முகத்தில் தேசகுன்றி இளையாழ்வாரை நீர்தாம்போகச்சொல்லும் என்றுகூற, அப்படியே ஸ்வாமி நியமிக்க, 'உமது திருவடித் தாமரைகளை என் தலைமீது வைத்தாலொழியப்போவேனல்லேன்' என்று சொல்லி அப்படியே ஸ்வாமி திருவடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு மகிழ்ச்சியெய்தி தெண்டனிட்டு இதோ போகிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டே, போனமைக்கு ஓரடையாளங்காட்டிப் போயற்றது. யாதவரும்இளையாழ்வாரை மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடிக்கொண்டே மடம் சென்று சேர்ந்தார்.

ஆளவந்தாரின் அந்தரங்க கடாக்ஷம்

நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் ஆளவந்தார் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம்நிர்வஹித்தருளாநிற்கையில் *ஒன்றுந்தேவிலே * இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீருமென்கிற பாசுரம் நடவாநிற்க, 'நமக்குப் பின்பு இத்தர்சனம் நிர்வஹிப்பாரொருவரையும் காணப்பெற்றிலோமே!' என்கிற விசாரம் அப்போது அதிகமாகி இளையாழ்வாரிடத்திலே திருவுள்ளஞ்சென்று 'இவரை யாதவப்ரகாசனோடே உறவறுத்து நம்மோடே சேர்க்கும் உபாயமொன்றில்லையே!' என்று கோஷ்டியிலேநிர்வேதத்தோடே யருளிச்செய்து பின்னையும் பேருளாளனைக் குறித்து திக்கு நோக்கி அஞ்ஜலிசெய்து 'ஏற்கெனவே அடியேன் பண்ணின ப்ரபத்தியை ஸபலமாக்கியருளவேணும்" என்று மிகவும்வேண்டினர்.

ஸ்வாமி யாதவரைவிட்டு விலகல்

ஆளவந்தாருடைய அந்தரங்க ப்ரபத்தி விரைவில் பலிக்க வேண்டிய காலம் வாய்த்து விட்டபடியால் ஒருநாள் யாதவப்ரகாசருக்கும் இளையாழ்வார்க்கும் உபநிஷதர்த்த விசாரத்தில் போராட்டம் வலுத்தது. அன்று விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தக் கோட்பாட்டை ஸ்வாமி வெகு அற்புதமாக எடுத்து உபந்யஸிக்க வாய்த்தது. அப்போது யாதவர் ப்ரத்யாக்யான மொன்றும் பண்ண முடியாத தன்மையினால் அளவிறந்த சீற்றங்கொண்டு 'இன்று தொடங்கி நீர் என்னிடம் வாசிக்கவேண்டா; உம்முடைய புத்திக்குத் தகுதியான விடத்தே சென்று வாசித்துக்கொள்ளும்' என்று மறுத்துவிட்டவே, இதையே சுபநிமித்தமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி உவந்தவுள்ளத்தரான இளையாழ்வார் தமது திருத்தாயார் பக்கலிலே இச்செய்தியைத் தெரிவிக்க, அவரும்நெஞ்சுகனிந்து 'பிள்ளாய்! இதுகாறும் வாசித்ததுபோதும்; திருக்கச்சிநம்பிகள் பேருளாளப் பெருமாளுக்கு அணுக்கராயிரா நின்றார்; அவரை யநுவர்த்தித்துக்

கொண்டு அவர் சொல் வழுவாது ஒழுகுவது பாங்கு' என்று நிய மிக்க, ஸ்வாமியும் அப்படியே நம்பிகளை யடிபணிந்து அவருடைய நியமனத்தினால் பண்டுபோலே சாலக்கிணற்றில் நின்றும் நாடோறும் ஒருகுடம் திருமஞ்சனம் கொணர்ந்து தேவப்பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்துவருபவராயிருந்தார்.

ஆளவந்தார் நியமனம்

கோயிலில் ஆளவந்தார் திருமேனி நோவு சாத்தி "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனியுனது வாயலகிலின்னடியில் வைப்பாரை நாடாயே" என்னவேண்டும்படியான நிலைமை யெய்தி யிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் நின்றும் யாத்திரை யடைவே அவ்விடத்திற்கு வந்த இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி இளையாழ்வாருடைய செய்தியென்னவென்று விசாரிக்க, ஸ்ரீ ராமாநுஜர் சிலநாளாக யாதவப்ரகாசரை வெறுத்து விட்டிட்டுத் திருக்கச்சி நம்பி பக்கலிலே ப்ரவணராய் தேவப் பெருமாளுடைய கைங்கரியத்திலே ஊன்றியிருக்கிறாரென்று அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு, ஆளவந்தார் மிகவும் திருவுள்ளமுகந்து தம்முடைய அந்தரங்கப்ரபத்தியைப் பேரருளாளன் விரைவிலேயேஸபலமாக்கியருளின படிக்கு உவந்து தமது அந்தரங்க சிஷ்யரான பெரிய நம்பியை யழைத்து இச்செய்தியைச் சொல்லி 'நீர் சடக்கெனத் தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழே சென்று எப்படியாவது இளையாழ்வாரையிங்கே யழைத்து வரவேணும்' என்று நியமித்து, ஸ்தோத்ர ரத்நத்தின் அநுஸந்தானத்தைத் துணைகொள்ளும்படிக்கும் ஸூசிப்பித்துப் பெருமாள்கோயிலுக்குப் போகவிட்டார். பெரிய நம்பியும் ஸ்வாசார்ய நியமனத்தை சிரஸாவஹித்து உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சீபுரி வந்து சேர்ந்தார்.

பெரிய நம்பியும் இளையாழ்வாரும்

தமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரியான திருக்கச்சி நம்பி அவ்விடத்தி

லெழுந்தருளியிருக்கின்றமை யறிந்து அவர் பக்கலிலே சென்று சேர்ந்து தாம் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்து அவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பேரருளாளன் ஸந்நிதிக்குச்சென்று மங்களாசாஸனம் செய்து, அப்போது இளையாழ்வார் சாலக்கிணற்றுக்குச் சென்றிருப்பதாகவும் தீர்த்த கும்பத்துடனே திரும்பி வருகிற ஸமயமணித்தென்றும் தெரிந்துகொண்டு அபிமுகமாக வெழுந்தருளி அவர் வரும் வழியிலே ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு செவிக்கினிய கம்பீர மதுர ஸ்வரத்துடனே ஸ்தோத்ரரத்நத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், இளையாழ்வாரும் திருமுடிமேல்திருநீர்க்குடத்துடன் வருபவராய் அப்போது பெரிய நம்பியின் அநுஸந்தானத்திலிருந்த *[ப்ரஹ்மா சிவச் சதமக: பரமஸ்ஸ்வராடிதி ஏதேபியஸ்ய மஹிமார்ணவவிப்ருஷஸ்தே] என்கிற ச்லோகத்தைத் திருச்செவி சாத்தி 'இது யாருடைய திவ்யஸூக்தி'? என்று நம்பியை நோக்கிக் கேட்க, அவரும் இது ஆளவந்தாருடைய திவ்ய ஸூக்தி' யென்றுரைக்க, 'ஆகில் அவரை அடியேன் ஸேவிக்கவேணுமே' என்று இளையாழ்வார் கூற, 'ஆகலாம்; நம்மோடே வந்து ஸேவிக்கலாம்' என்று பெரிய நம்பி பணிக்க, இருவரும் தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டவர்களாய் வார்த்தையாடிக் கொண்டே ஸன்னிதியிற் சென்று சேர்ந்தார்கள். இளையாழ்வார் திருமஞ்சனத்தைப் பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்து விட்டு நியமனமும்பெற்றுக்கொண்டு திருக்கச்சி நம்பியின் அநுமதியையும் பெற்றுப் பெரியநம்பியுடனே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேறச் செல்லா நின்றார்.

ஆளவந்தார் திருநாடலங்கரித்தல்

பெரிய நம்பியைப் பெருமாள்கோயிலுக்குப் போகவிட்ட பிறகு சில நாளளவிலே ஆளவந்தார் திருமேனியிலே அநாரோக்ய மதிகரித்துத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும ஸந்நிவேசமாயிற்று மிக்க தளர்ச்சியோடே ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளி * அமலனாதிபிரானனுஸந்தானத்துடனே பெரிய பெருமாளைத் திருவடி தொழுது வரிசை

களும் பெற்று * நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுக நியமனமும் பெற்று மடமேற வெழுந்தருளி உபநிஷத்துக்களையும் அருளிச்செயல்களையும் முதலிகள் ஸேவிக்கத் திருச்செவி சாத்திக்கொண்டேயிருந்து * அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்து களிக்கவேண்டி மணக்கால் நம்பிகளின் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தாலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். திருவரங்கப் பெருமாளரையர் முதலான எல்லாரும் வேரற்றமரம்போலே விழுந்து துடிக்க, அங்குள்ளார் இவர்களைத் தேற்றி ஆளவந்தார்குமாரரான பிள்ளைக்கரசுநம்பியைநோக்கி மேல் நடைபெறவேண்டியகைங்கரியங்களுக்கு உத்யோகிப்பிக்க ஆளவந்தார் படியென்று இற்றைக்கும் வழங்கி வருகிற விலக்ஷண ப்ரக்ரியையிலே சடங்குகளையெல்லாம் நடத்தி, திருக்கரம்பன் துறையிலே திருப்பள்ளி படுத்துவதாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை ப்ரஹ்மரதத்திலே யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாயிற்று. பெரிய நம்பி இளையாழ்வாருடனே திருக்காவிரியின் ஸமீபமாக எழுந்தருளுகிற ஸமயமும் மேலே குறித்த ஸந்தர்ப்பமும் ஒத்திருந்தது.

ஆளவந்தாரும் இளையாழ்வாரும்

பெரிய நம்பி திருக்கரம்பன் துறையிலே பெரிய திரளைக்கண்டு எதிரே வருகிறவர்களை நோக்கி என்ன விசேஷமென்று கேட்க, அவர்களும் ஆளவந்தார்திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினாரென்ன, அது கேட்ட இருவரும் மூர்ச்சித்து க்லேசித்து, விமசரமவிக்ரஹத்தையாகிலும் ஸேவிக்கப் பெற்றோமேயென்று தேறியெழுந்து அருகே வந்து சேர்ந்து கண்பனி சோர நின்று ஸேவிக்கையில், இளையாழ்வார் அந்த சரமத் திருமேனியை ஆபாத சூடமாக ஸேவித்து வருபவர், திருக்கையில் மூன்று திருவிரல்கள் முடங்கியிருக்கக் கண்டு 'முன்னும் இப்படியுண்டோ? இப்போதுதானோ?' என்று முதலிகளைக் கேட்க, அவர்களும் 'முன்பில்லை, இப்போது கண்டதித்தனை' என்ன; இளையாழ்வாரும் இவர் திருவுள்ளத்திலே ஏதோ

னும் குறைகளுண்டாயிருக்கவேணுமென்று கருதி, முதலிகளைப் பார்த்து 'முன்பு வியாக்கியான ஸமயங்களிலே அபிமத ஸல்லாபங் களைக்கேட்டிருப்பீர்களே; திருவுள்ளத்திலோடியிருப்பன சில அறி யப்பெற்றதுண்டோ?' என்று கேட்க, அவர்களும் மூன்று விஷயங் களைத் தெரிவித்தார்கள்—1. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திற்கு விசிஷ்டாத் வைதமதாநுஸாரியான பாஷ்யம் அவதரிக்கவேணுமென்கிற விருப் பமும், 2. நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக்கொரு வியாக்கி யானமவதரிக்க வேணுமென்கிற விருப்பமும் 3. வ்யாஸபரா சரர்களிடத்திலே க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானம் நெடுகச் செல்லும்படி யான காரியமொன்று நடைபெறவேணுமென்கிற விருப்பமும் ஆக இம்மூன்றுவாஞ்சைகளே திருவுள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தன வாக அறிவோம், வேறொன்றுமறியோம் என்றார்கள்.

ஸ்வாமிஇதைக்கேட்டதும் தெண்டனிட்டுக் கைகூப்பிநின்று 'இவ்வுடல்திடமாய் ஆசார்யக்ருபையும் அடியேனிடத்தில் பரிபூர்ண மாயிருந்து ஸர்வேச்வரன் அடியேன் நினைத்தபடி கூட்டுவானாகில் இம்மூன்றையும் நிறைவேற்றக் கடவேன்' என்ன, முடங்கியிருந்த மூன்று திருவிரல்களும் உடனே நிமிர, இதனை அனைவருங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு "இளையாழ்வீர்! இவ்வாசார்ய க்ருபையும் உம்மி டத்திலே கூடும்; நீரே இந்ததர்சனத்திற்குநிர்வாஹகராவீர்" என்று மங்களாசாஸனம் செய்து கூறினார்கள். ஸ்வாமியும் அந்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைக் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் தேக்கிக்கொண்டு, திருவடிகளை ஸேவிக்கப் பெற்றமையாலே ஸகலார்த்தங்களும் தமக் குச் சேமநிதியாக லபித்தனவாகக்கொண்டு, ஆகிலும்இரண்டொரு நாளாவது கூடியிருந்து திவ்யஸூக்திகளைச் செவியாரப் பருகப் பெற்றிலோமேயென்கிற க்லேசம் மேலிட்டு "பணவாளரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர் நம்மைவைத்தபரிசிது காண்மினே" என்று கூறிக்கொண்டே அவப்ருதஸ்நாநம்செய்தரு ளிப் பெரிய நம்பியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டுநம் பெருமாளையும் திருவடி தொழாதே அவரை வெறுத்து மீண்டு பெருமாள் கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

"ஆளவந்தாரோடே நான் கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றிருப் பேனாகில் பரமபதத்திற்குப் படி கட்டியிருப்பேனே" என்று அப் போது பலகாலும் இளையாழ்வார் பணித்தபடி.

பிறகு ஆளவந்தாருடைய சரம கைங்கரியங்கள் குறையற நடந்தேறின. இளையாழ்வாரும் பெருமாள் கோயில் சேர்ந்து திருக் கச்சி நம்பிக்குச் செய்தியறிவிக்க, அவரும் க்லேசித்து ஸ்ரீசூர்ண பரிபாலனாதிகள் நடத்தினார். ஸ்வாமி முன்பு போலவே பேரருளாளனுடைய திருமஞ்சன கைங்கரியத்திலே நிரதராயிரா நின்றார்.

இளையாழ்வாரும் திருக்கச்சி நம்பியும்

திருக்கச்சி நம்பிகளிடத்திலே மிகவும் பக்திகொண்டு அவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமென்று கருதி அக்கருத்தை அவரிடத்திலே விஜ்ஞாபிக்க, 'இதுவர்ணாச்ரமத்துக்கடுத்த வைதிக மர்யாதைக்குப் போந்திராது' என்று அவர் மறுத்திட்டார். ஆச்ர யிக்கும் பாக்கியந்தான் இல்லையானாலும் *போனகஞ்செய்த சேட மாவது பெற்றுப் புனிதராவோமென்றெண்ணி ஒருநாள் நம்பியிடம் சென்று 'இன்று அடியேனது குடிசையிலே அமுதுசெய்யஎழுந்த ருளவேணும்' என்றுவேண்ட, அவரும் இசைந்தருள, ஸ்வாமி மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டு தம் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி இச்செய்தி யைத் தேவியாரிடம்தெரிவித்து அறுசுவையடிசிலும் அதிமதுர பக்ஷ்யவர்க்கங்களும் செய்யும்படி நியமித்து, தமது நித்யகைங்கர்ய மான திருமஞ்சனத்திருப்பணியையும் விரைவாகத் தலைக்கட்டிக் திருமாளிகையிற்போந்து திருவாராதனமும் கண்டருளப்பண்ணி, அவ்வளவிலும் திருக்கச்சிநம்பியெழுந்தருளக்காணாமையாலே அவ ரை யழைத்துவருவதற்குத்தெற்குத்திருவீதியாலேமேற்கேயெழுந் தருளினார். அத்தருணத்திலேயே நம்பிகள் வடக்குத் திருவீதியா லே ஸ்வாமிதிருமாளிகைக் கெழுந்தருளி திருவாலவட்டத் திருப் பணிக்காக விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதை யறிவித்து நின்ற வளவிலே ஸ்வாமிதேவிகள் இவரை ஒருமூலையிலே உட்காரவைத்து

அமுது செய்யப்பண்ணுவித்து அனுப்பிவிட்டு அமுது செய்த விடத்தைக் கோமயத்தாலே சுத்திபண்ணித் தெளித்துத் தாமும் தீர்த்தமாடி நிற்கிறவளவிலே நம்பியையழைத்துவரச் சென்றிருந்த இளையாழ்வார் அவர் இங்கே போந்தமையறிந்து மீண்டுவந்து நம்பியைக் காணுமல், மனைவி நீராடியிருந்தபடியைக்கண்டு இதுவென்? என்று கேட்க; 'அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து கைங்கரியத்திற்கு விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதைத் தெரிவித்தார்; உடனே அவரை அமுது செய்யப்பண்ணுவித்தனுப்பினேன்; அவர் நிஹீந வர்ணஸ்தராகையாலே இலையைக் கோலாலே தள்ளிக் கோமயத்தாலே மெழுகினேன், அதனுல்சரீரம் அலம்பவேண்டிற்று' என்றுள். அதுகேட்டு ஸ்வாமிமிகவும்வெறுத்து வருந்தி எம்பெருமான் திருவுள்ளமிருந்தபடிக்கு நாமென்செய்வதென்றுமனம்தளர்ந்திருந்தார்.

திருக்கச்சிநம்பி ஆறு வார்த்தை

மறுநாள் திருக்கச்சிநம்பி பக்கலிற்சென்று 'அடியேன் சில நினைவுகள் நினைத்திருந்தேன்; அவை விஷயமான நிர்ணயத்தை தேவரீர் பேரருளாளன்பாடே தெரிந்துகொண்டு அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று ஸ்வாமி ப்ரார்த்திக்க, நம்பியும் அப்படியேயாகுக வென்றிசைந்து அன்றிரவு பெருமாளிடத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் பெற்று மறுநாள் இளையாழ்வார்க்கு அறிவித்த ஆறுவார்த்தைகள்;— 1. பரதத்வம் நாமே. 2 சிதசித்ீச்வரபேதமே தர்சனம். 3 ப்ரபத்தியே தஞ்சம். 4. அந்திம ஸ்ம்ருதி வேண்டா. 5. சரீராவஸானத்திலே மோக்ஷம். 6 பெரிய நம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பது—என்பன.

இங்ஙனே ஆறு வார்த்தைகளை அருளிச்செய்யக்கேட்ட இளையாழ்வார் இவ்விஷயமான நிர்ணயமே தாம் அறிய விரும்பியிருந்தமையால் இவற்றைத் தெளியவறியப்பெற்றதற்கு உவந்து, பெரிய நம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்பதாக அறுதியிட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்குப் புறப்பட்டருளினர்.

ஸ்வாமி பெரியநம்பிகளை ஆச்ரயித்தல்

அக்காலத்திலே கோயிலில் தர்சந நிர்வாஹத்திற்காக இளையாழ்வாரை அங்கே வரவழைத்து நிலைநிறுத்தவேணுமென்று ஆவல்கொண்ட முதலிகள் பெரியநம்பியை நோக்கி இது உம்மாலாகக்கூடிய காரியமாதலால் நீரே காஞ்சீபுரிக்குச்சென்று காரியம் பார்க்கக்கடவீரென்று நியமிக்க, அவரும் அப்போதே ஸகுடும்பமாகப் புறப்பட்டு நம்பெருமாளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியை நோக்கி எழுந்தருளா நிற்கையில் இடையில் மதுராந்தக க்ஷேத்திரத்திலே ஏரிகாத்தராமன் ஸன்னிதியிற் சேர்ந்து நின்றார். இளையாழ்வாரும் (திருக்கச்சிநம்பிகளின் திருவாக்குப்படியே பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பதாகப் புறப்பட்டுத்) திருவரங்கம் பெரியகோயிலை நோக்கிச்செல்லாநின்றவர் மதுராந்தகத்திலே சேர்ந்தவாறே அங்குப்பெரியநம்பியை யாத்ருச்சிகமாக ஸேவிக்க நேர்ந்து ஆச்சரியப்பட்டு 'எண்ணின பலன் எதிரே வந்து வாய்த்ததுபோல இப்படி நமதுபாக்கியம் பரிபக்குவமாவதே!' என்று உகந்து இனி காலவிளம்பம் பொறுக்கலாகாதென்று அப்போதே திருவிலச்சினை ஸாதித்துத் தம்மை உய்விக்குமாறு நம்பிகளை வேண்ட அவரும் இவருடைய ஆர்த்தியின் கனத்தைக்கண்டு அப்போதே அவ்விடத்திலேயே பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களை ப்ரஸாதித்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று கொண்டிருக்கும்படி நியமித்தருளினர். பிறகு அங்குநின்றும் புறப்பட்டுப் பெருமாள்கோயிலிலே வந்து சேர்ந்தார்கள். இளையாழ்வார் தம்முடைய திருமாளிகையிலேயே மேல்பாதியிலே பெரியநம்பி ஸகுடும்பமாக வஸிக்கஇடமளித்துத் தளிகைக்குவேண்டும் பதார்த்தங்களும் ஸமர்ப்பித்து ஆராதித்துக்கொண்டு அவர் ஸந்நிதியிலே அருளிச்செயல்களைக் கற்பதும் தர்சந ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைக் கேட்பதுமாயிருந்து வந்தார்.

பெரியநம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளல்

இங்ஙனேயிருந்து வருகையில் பெரியநம்பி தேவிகளுக்கும் இளையாழ்வாருடைய தேவிகளுக்கும் மனப்பொருத்த மின்றிக்கே வைரஸ்யமுண்டாகத் தொடங்கிற்று. இருவர்க்கும் கிணற்றின் கரையிலே தாம்புவிஷயமான விவாதமுண்டாகி வார்த்தைகளும் விஞ்சின. இதைப் பெரியநம்பி யுணர்ந்து தமது தேவிகளைக் கோபித்து. இனி நாம் இங்குவாழ்வது தகுதியற்றதென்றெண்ணி உடனே கோயிலுக்குப் புறப்படத் திருவுள்ளமாய் இளையாழ்வார் பக்கலிலும் அறிவியாமல் அவர் அனுஷ்டானத்திற்குச் சென்றிருந்த ஸமயம் பார்த்து ஸகுடும்பமாக மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். ஸ்வாமி அனுஷ்டானம் பண்ணியெழுந்தருளிப் பெரிய நம்பியை ஸேவிக்கப்பெறாமல் விசாரித்துச் செய்தியறிந்து திருவுள்ளம் மிகவும் உடைகுலைப்பட்டு நின்றார்.

ஸ்வாமி ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளுதல்

நம்மாழ்வார் ஒரு திருவாய்மொழிக்குப் பலச்ருதியருளிச் செய்யாநின்றவர் * நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர்மக்களே * என்று க்ருஹஸ்தாச்ரம வாழ்ச்சியையும் பலனாக அருளிச்செய்தார். ஸர்வோபகாரக்ஷமமான இந்த ஆச்ரம வாழ்க்கை நன்றேயாயினும் 'நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர்' என்றபடிக்குப் பாங்காக இராவிடில் பரித்யாஜ்யமேயாதலால் ஸஹதர்ம சாரிணியான தேவியாருடைய மனம் அநுகூலமாயிராதபோது இவ்வாச்ரம வாழ்க்கையில் ஜிஹாஸை யுண்டாக ப்ராப்தம். ஸ்வாமி தமது தேவியாரிடத்தில் மூன்று அபசாரங்கள் கண்டார். திருக்கச்சிநம்பி பக்கலிலே தமது திருவுள்ளத்திற்கு மாறாகநடந்துகொண்டது, 2. ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு ப்ரஸாதமிடும்படி நியமிக்க, உள்ளே ப்ரஸாதமிருந்தும் இல்லையென்று சொல்லி மறுத்தொழித்தது. 3. ஆசார்ய தேவிகளோடே ஸ்பர்த்தித்து அபசாரப்

பட்டது. ஆக இம்மூன்று செய்கைகளும் அஸஹ்யாபசாரமாக ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினபடியால் * यदहरेव विरजेत् तदहरेव प्रव्रजेत् * என்றதையுமடியொற்றி உடனே ஸம்ந்யாஸாச்ரமம் ஸ்வீகரிக்கத் திருவுள்ளமாய் அன்றே தேவிகளைப்பிறந்தகத்துக்குப்போகவிட்டுப் பேரருளாளன் திருமுன்பே திருவனந்தஸரஸ் தீரத்தில் த்ரிதண்ட காஷாயங்களைப் பரிக்ரஹித்து * काषायशोभि कमनीयशिखानिवेशं दण्डत्रयोज्ज्वलकरं विमलोपवीतम्। उद्यद्दिनेशनिभमुल्लसदूर्ध्वपुण्ड्रं रूपं तवास्तु यतिराज दृशोर्ममाग्रे * என்று கண்குளிரக்கண்டு வாழ்த்தும்படியானதிருக்கோலம்பூண்டு ராமாநுஜமுநியென்றும் யதிராஜரென்றும் உலகமெல்லாம்போற்றநின்று உலகேத்துமாழியானத்தியூரானுடைய அந்தரங்க வுகப்புக்குக் கொள்கலமாய் மடத்தே வாழ்ந்துகொண்டு அத்தாணிச் சேவகம் புரிந்துவந்தார்.

ஆழ்வானும் ஆண்டானும் வந்து பணிதல்

ஸ்வாமி இங்ஙனே ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளி நின்றபடியை முதலியாண்டானும் கூரத்தாழ்வானும் கேள்விப்பட்டு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து ஆச்ரயித்துப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களும் பெற்று மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரயுக்மச்ரமஞ்செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். இந்த கோஷ்டியிலே அந்வயித்து வாழவேண்டிய கோவிந்த பட்டர் காளஹஸ்தியிலே விபரீத வ்ருத்தராயிரா நின்றாரே யென்று திருவுள்ளம் நொந்து இக்குறையைத் திருமலைநம்பி பக்கலிலே தெரிவித்து அவனைத்திருத்திப் பணிகொள்ளவேண்டியது உம்முடைய பாரமென்று விஜ்ஞாபித்திருந்தார் ஸ்வாமி.

யாதவப்ரகாசன் ஸ்வாமியை ஆச்ரயித்து வாழ்தல்

ஸ்வாமியினுண்டய ப்ரபாவம் நாள்தோறும் வளர்ந்து செல்லாநின்றது. அதனைக்கண்டு யாதவப்ரகாசனது தாயார் 'நம்முடைய

குமாரனும் இவரை யடிபணிந்து வாழலாமே என்று நினைத்துஇந்த மநோரதத்தை மகனிடம் பலகாலும் தெரிவித்துவந்தாள். அவன் ஏற்கெனவே ஸ்வாமியின் விலக்ஷண மேதாப்ரதிபா விலாஸங்களைக் கண்டவனுதலாலும் ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸின் மூலமாக வைபவத்தை விசேஷித்து அறிந்தவனுதலாலும் தான் நிர்வஹித்துப்போருகிற தர்சனத்திலே மிகவும் அருசிதோன்ற நின்றதனுலும் பகவத் கடாக்ஷம் பலிக்க ப்ராப்தமானதனுலும் தாயாருடைய நல்வார்த்தையில் விச்வாஸம் தோன்றி அப்படியே யென்றிசைந்து, இதுவரையில் சிகாயஜ்ஞோபவீத த்யாகம் பண்ணியிருந்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாக பூப்ரதக்ஷிணம் பண்ணவேண்டி யிருந்ததினுல் வயதுமுதிர்ச்சிகாரணமாக அதுசெய்யமுடியாமைக்கு வருந்தியிருக்கையிலே தேவப்பெருமாள் கனவிலே காட்சி தந்து 'நம்மிராமானுசனை ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவது பூப்ரதக்ஷிணத்திலும் மேம்பட்டது; ஆகவே அதுசெய்து உள்ளம் தேறுவாயாக' என்றுநியமிக்க, திருக்கச்சிநம்பி மூலமாகவும் இந்த நியமனத்தைத் திடமாக விச்வஸித்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து வேரற்றமரம் போலே விழுந்து கண்ணுங்கண்ணீருமாய் நின்று பழுதே பல பகலும் போனமைக்கு அநுதபித்துப்பேசி இனியாகிலும் இவ்வாத்மா உஜ்ஜீவிக்கும் நல்விரகு பார்த்தருளவேணுமென்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமி திருவருளுக்கிலக்காகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிவேஷம் பூண்டு விளங்கி வாழ்ந்துபோனுன். இவ்விஷயத்தை வேதாந்த தேசிகனும் யதிராஜ ஸப்ததியில் "ஸம்பந்நாத்வைதயாதவப்ரகாஸ:" என்றருளிச் செய்தது காண்க.

திருவரங்கப்பெருமாளரையரும் தேவப்பெருமாளும்

ஸ்வாமி காஞ்சீபுரியிலே ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு அத்யாத்மசாஸ்த்ர க்ரந்த ப்ரவசனம்செய்து போராநிற்கையில், நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் தர்சந நிர்வாஹகர் ஒருவருமில்லாத குறைதீரஇவரை அவ்விடத்திற்கெழுந்தருளச்

செய்யவேணுமென்று பாரிப்புக்கொண்ட கோயில்முதலிகள் ஓர் ஸதுபாயம் கண்டனர்; பேரருளாளப் பெருமாள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலே போரவும் பித்தராயிருப்பவராகையாலே நம் அரை யரைக்கொண்டு பாட்டுக் கேட்பித்து உகப்பித்து வரப்ரஸாதமாக ஸ்ரீராமாநுஜரைப்பெற்று இங்கே யெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டுவரலாமென்று.

அக்காலத்து, இசைபாடி விண்ணப்பஞ்செய்வதில் மிகவல்லவ ராயிருந்த ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையரைப் பேரருளா ளப் பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு விடைகொண்டு இக்காரியத்தைச் செவ்வனே தலைக்கட்டிக்கொண்டு வரும்படி பெரியபெருமாள் நிய மித்தருள. அந்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்த அரையர் பேரரு ளாளன் ஸன்னிதிக்குவந்து சேர்ந்து அங்குள்ள வரந்தரும் பெரு மாளரையரையும் திருக்கச்சி நம்பியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு தேவப்பெருமாளைத் திருவடிதொழுது * அத்தியூரான் புள்ளையூர் வான் * என்னெஞ்சமேயான் * துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன்* *உரந்தருமெல்லணைப் பள்ளிகொண்டான் முதலான பாசுரங்களைத் தேவகானத்திலேயிட்டுத் தேவப்பெருமாள் திருவுள்ளம்நீர்ப்பண்ட மாயுருகும்படி செவிக்கினிதாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் தேவ பிரானும் திருவுள்ளம்பூரித்து 'வாரீர் அரையரே! உம்முடைய பாட்டுக்குப் போரவுகந்தோம்; நீர்எது கேட்டாலும்தரக்கடவோம்' என்று ஒருகாலைக்கிருகால் உறுத்தியருளிச்செய்ய, அரையரும் அருகேயிருந்த இளையாழ்வாரைக்காட்டி 'நம் இராமாநுசனை நம் பெருமாளுக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அது கேட்டுத் தேவப்பெருமாள் திடுக்கிட்டு ஒன்றுந் தோன்றாமே நிற்க, சொன்னசொல் தவறாதேதந்தருளவேணுமென்று அரையர்வேண்ட "நம்மிராமாநுசனைத் தவிர மற்றதைக் கேளுமென்று நாம் முதலி லேயே சொல்லத் தவறினோம்; நம் இழவுக்கு இனி வருந்திப் பய னில்லை; சொற்படியே இராமாநுசனைப் போகவிட வேண்டியதே" என்று துணிந்து, அரையரே! நம்மை இங்ஙனே வஞ்சித்து ஸர்வஸ்

வழும் கொள்ளைகொள்ள வந்தீர்போலும்; நாமும் உமது வஞ்சனையிலே அகப்பட்டோம்; இனி என்செய்வது? விரும்பினபடியே கொண்டுபோகக் கடவீர்'' என்று தேவப்பெருமாள் விடைகொடுத்தருள, அன்றே அப்போதே ஸ்வாமி ஆழ்வானுண்டான் முதலான சிஷ்ய வர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டு அரையரை முன்னிட்டுக் கொண்டு நம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்குவந்து சேர்ந்து * தெண்ணீர்ப் பொன்னியிலே தீர்த்தமாடி ஆஹ்னிகங்களை முடித்துக்கொண்டு அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனைக் கண்ணாரக்கண்டு 'அடியேன்மீதுஇப்படியும் அருள்வெள்ளம் பெருகுவதே!' என்று ஈடுபட்டு நிற்கையில், பெரியபெருமாள் தமது திருப்பொலிந்த சேவடியை இவரது சென்னிமேல் பொறித்து "இளையாழ்வீர்! * பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும்விண்ணுலகுமென்கிற உபயவிபூதிச் செல்வத்தையும் உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் தந்தோம், இனி நம்முடைய கோயிலைத் திருத்திப் பணிகொள்ளக்கடவீர்'' என்று நியமித்தருளியாயிற்று. அன்று முதலாக ஸ்வாமிக்கு உடையவர் என்கிற திருநாமம் வழங்கி வந்தது. [உடையவர்— உபய விபூதியையும் தம் கையிலேயுடையவர் என்றபடி.] இங்ஙனே பெரியபெருமாளுடைய பேரருளைப் பெற்றதும் அருகேயிருந்த பெரியநம்பியை நோக்கி * பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெறுத பயன் பெறுமாறு வரிவாள்வாயரவணைமேல் நம்பெருமாள் காட்டினரேயென்று பாசுரஞ் சொல்லி தேவரீருடைய திருவடிஸம்பந்தம் பெற்ற கோயின்மையாலேநம்பெருமாள் அடியேனையிப்படி விஷயீகரித்தருளினர் என்று ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகநின்றுவிண்ணப்பஞ் செய்ய, பெரியநம்பியும் " * கலியுங்கெடுங்கண்டு கொண்மினென்று அன்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த எதிர்காலச்செய்தி இன்று பலிக்கக் கண்டோம்; நல்லது; இனி பெருமாள் நியமனப்படியே இவ்விடத்துப் பணிகளெல்லாம் பாங்காகப் பார்த்தருளீர்'' என்றருளிச் செய்ய, அன்று முதலாகவே "தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே'' என்கிற வாழ்த்து அந்வர்த்தமாம் படி அனைத்தும் ஆராய்ந்தருளி நித்யோத்ஸவ பக்ஷோத்ஸவ மா

ஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்களெல்லாம் குறையற நடைபெறு மாறு சேமஞ் செய்தருளி வந்தார்.

அப்போது அகளங்க நாட்டாழ்வானும் ஸ்வாமிக்கு அணுக்கனான அடியவனாகிக் கைங்கரியங்களுக்குத் துணைபுரிந்து வந்தான்.

எம்பார் திருந்தினசெய்தி கேட்டு மகிழ்தல்

பண்டு யாதவப்ரகாசருடைய கங்கா யாத்ரையிலே கோவிந்த பட்டர் [எம்பார்] லிங்கங்கொணர்ந்து சிவபக்தராகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தையிழந்து காளஹஸ்தியிலே சிவபூஜாநிரதராயிருந்தாரென்று சொன்னோம். அவரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளும்படி ஸ்வாமி தம் மாதுலரான திருமலை நம்பியை வேண்டிக்கொண்டிருந்தார் முன்னமே: அவரும் திருமலையில் நின்றும் காளஹஸ்திக்கெழுந்தருளி கோவிந்தரைத் திருத்தப் பார்த்தவளவிலே இரண்டு பர்யாயங்களில் ஸமீஹிதஸித்தியாகாமல் மூன்றுவது பர்யாயத்தில் மநோரதம் நிறைவேறி மகிழப் பெற்றபடியை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலேவிண்ணப்பம்செய்ய, அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவுகந்தருளினார். அந்தச்செய்தி வருமாறு;

திருமலைநம்பி சில சிஷ்யர்களுடனே காளஹஸ்திக் கெழுந்தருளி, நாடோறும் கோவிந்தபட்டர் சிவபிரானுக்குப் பூப்பறிக்க வருமிடத்திற்கு அருகேயிருந்து, திருவாய்மொழியில் * திருமால் பாத்துவத்தை நன்குரைத்த * திண்ணன் வீடுபதிகத்தைத்தொடங்கி வியாக்கியானித்தருளா நின்றார், கோவிந்தர் அங்கு ஒருபாதிரி மரத்தின் மீதேறிப் பூப்பறியா நின்றவர், மூன்று பாட்டளவும்பூப்பறிக்கை தவிர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து நாலாம்பாட்டிலே * தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தகுமே * என்றவிடத்திற்கு கங்காப்ரவாஹ நிர்விசேஷமாகவருளிச் செய்த வியாக்கியானம் செவியிற் புகுந்தவாறே, கோவிந்தர் அந்த மரத்தினின்றும் திடுக்கெனக் குதித்துக் கையிலிருந்த பூக்குடலையைச் சுழற்றி

யெறிந்து, * பூவும் பூசனையும் தகுமே * என்ற சந்தைக்குச் சேர 'தகாது தகாது தகாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே நம்பி திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து,

உபய விபூதி நாதனிருக்க
விரிதலையானை விரும்பினேனே!
புதுக்கணிப்புடைய புண்டரீகாக்ஷனிருக்கப்
பொறிபறக்கும் கண்ணனைப் பூசித்தேனே!
கடல்மண்ணுண்ட கண்ட னிருக்கக்
கறை கொண்ட கண்டனைக் காமித்தேனே!
கல்லெடுத்துக் கன்மாரிகாத்த கற்பகமிருக்கக்
கையார் கபாலியைக் கண்டு தொழுதேனே!
திருவிருந்த மார்பன் சிரீதரனிருக்கத்
திருவில்லாத்தேவனைத் தொழுதுநின்றேனே!
பீதகவாடைப் பிரானிருக்கப்
புலியுரியானைப் பின்தொடர்ந்தேனே!
சதிரானகங்கையடியானிருக்கச்
சுடுகாடுகாவலனைச் சுற்றி வலம் வந்தேனே!
பெருமலராய பெருந்துழாய் வனமிருக்கப்
பெருங்கையாற் குடமெடுத்துப் பேய்ச்சுரைக்கு வார்த்தேனே!

என்றினைய பலவும் சொல்லிப் புலம்பி 'இனியாகிலும் இவ்வாத்மாவை உய்விக்கவேணும்' என்றுதெண்டனிட்டு எழுந்திராமலிருக்க, நம்பியும் முடிபிடித்தெடுத்து உடம்பைத் தடவிக்கொடுத்துக் குளிரப்பேசி யருளாநிற்கையில் இச்செய்தியை அங்குள்ள சிவபக்தர்கள் கேள்விப்பட்டுவந்து இப்படி நீர்செய்யத் தகுமாவென்று நம்பியோடே போராடிப் பிறகு ஸமாதானமடைந்து திரும்பிப் போக, கோவிந்தபட்டரும் தம் வசத்திலிருந்த கருவூலத் திறவுகோல் இலச்சினை மோதிரம் முதலானவற்றைப் பொகட்டு 'இனி உங்களுக்கும் நமக்கும் பணியில்லை' என்று ஒட்டறுத்துக்கொண்டு

நம்பியோடே திருப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்து ப்ராயச்சித்த புரஸ்ஸர மாக ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று திவ்யப்ரபந்தங்களையோதி அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தையும் பெற்றுத் தேவுமற்றறியாதே அவர் திரு வடிகளே தஞ்சமென்றிருந்து போருகின்றார்—என்னுமிச்செய்தி யை அந்தஸ்ரீவைஷ்ணவர் விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டுப் பேரின்ப வெள்ளத்தே மூழ்கி நின்றன ருடையவர்.

உடையவருடைய பஞ்சாசார்ய பதாச்ரிதத்வம்

ஸ்வாமி, ஐந்து ஆசாரியர்களை யடிபணிந்து அர்த்தவிசேஷங் களைக் கேட்டவராதலால் * பஞ்சாசார்ய பதாச்ரித ரென்றுப்ரஸித்த ராயிருப்பர். பெரியநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாலையாண் டான் திருமலைநம்பி ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமாளரையர் ஆகஇவ் வைவர் அவ்வாசிரியர்களாவர். பெரியநம்பி பஞ்சஸம்ஸ்காரமிட் டருளினவராதலால் தலைமையாசிரியர். திருக்கோட்டியூர் நம்பி ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்துக்கொடுத்தவர். திருமாலையாண்டான் திருவாய்மொழிப்பொருள் உபதேசித்தவர். திருமலைநம்பி ஸ்ரீரா மாயணார்த்தங்கள் ஸாதித்தவர். ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமாள ரையர் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்தோத்ரங்கள் நல்வார்த்தைகள் அளித் தவர். வேதாந்ததேசிகர் பணித்த குருபரம்பரா ஸாரத்தில்—

“எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்தார்; திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்தி லே திருவாய்மொழிக்குஅர்த்தம் கேட்டருளினார். ஆளவந்தாராழ் வார்ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்ராதிகள் அரு ளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலைநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டருளினார்.”

என்றுள்ளது இங்கே அறியத்தக்கது. ‘ஆளவந்தாராழ்வார் என்பவரே ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமாளரையர்’ என்பர்.

ஸ்வாமியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும்

பெரியநம்பி பரமப்ரீதியோடே உடையவர்க்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை யருளிச்செய்து போருகையில், "திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சில அர்த்த விசேஷங்களுண்டு; ஆளவந்தாருடைய விசேஷாபிமானத்திற்கு அவர் இலக்காயிருந்தபடியாலே அவரிடத்திலே நிதிபோல நின்றிருக்குமர்த்த விசேஷங்களையும் கேட்டு உய்யக் கடவீர்" என்று அருளிச்செய்ய, ஸ்வாமி அதுகேட்க ஊற்றமுடையராய்த் திருக்கோட்டியூர்க் கெழுந்தருளி அங்குள்ளாரை நோக்கி 'நம்பி திருமாளிகை எங்கே?' என்ன: அவர்களும் 'அதோ காண்கிறகூரை' என்று காட்ட அவ்விடந் தொடங்கி நம்பி திருமாளிகையளவும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டேயெழுந்தருளி நம்பிதிருமாளிகை சேர்ந்தார். அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு அப்போது தான் நம்பியின் ப்ரபாவம் தெரியவந்தது. பிறகு ஸ்வாமி நம்பி திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு 'தேவரீர் அடியேனுக்கு ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருள வேணும்' என்று கூப்பியகையராய்ப் பிரார்த்திக்க, அவரும் இவருடைய அத்யவஸாய விசேஷமறியாமல் உபதேசிக்கலாகாதென்றெண்ணி வாளாவிருக்க, ஸ்வாமி சில நாள் காத்திருந்தும் மநோரதம் நிறைவேறப் பெறாதே மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினர். இங்ஙனே பதினெட்டு பர்யாயம் கோயிலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளியும் பிரார்த்தித்தும் பயன் படவில்லையாக, பிறகு ஸ்வாமியின் அளவு கடந்த ஆர்த்தியையும் அபிநிவேசாதிசயத்தையும் தெரிந்துகொண்ட திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள் எம்பெருமானுடைய நியமனத்தையும் பெற்று இனி அவர்க்கு உபதேசிப்பதென்று தேறி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார்; தண்டும் பவித்ரமுமாகத் தாம் ஒருவரே வந்து கேட்டுப் போகும்படி சொல்லியனுப்பினர். அவரும் வந்து அப்படியே சொல்ல ஸ்வாமி மிகவுகந்து கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் கூட்டிக்கொண்டு மிக விரைந்து திருக்கோட்டியூரேறச் சென்று நம்பி திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு நிற்க, தனித்தன்றோ உம்மை

நாம் வரச் சொன்னோம்; கூட இருவரைக் கூட்டி வந்தது என்? என்று நம்பி கேட்க, தண்டும் பவித்ரமுமாகவன்றோ தேவரீர் வரச்சொல்லி யருளிற்று; இவர்களைத் தண்டும் பவித்ரமுமென்றே கூட்டிவந்தேன்' என்று சொல்லி ஆண்டானைத் தண்டாகவும் ஆழ்வானைப் பவித்திரமாகவும் காட்டி நிற்க 'ஆகில் இவ்வர்த்தம் உங்கள் மூவரளவிலே நிற்கக்கடவது, மற்றொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்' என்று நம்பிகள் நியமித்தருளி அங்ஙனே சபதமும் பெற்று சரமச்லோகத்தின் பரம ரஹஸ்யார்த்த விசேஷந்தனைப் பேசருள் கொண்டு உபதேசித்தருளினார்.

[இங்கே ஒரு ஆராய்ச்சி. உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி உபதேசித்தது திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தின் பொருளென்று ஆறாயிரப்படி குரு பரம்பராப்ரபாவத்தில் காண்கிறது. மணவாள மாமுனிகள் முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தில் சரமச்லோக ப்ரகரணத்தின் அவதாரிகையில் - "இதினர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்யாதரபரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பணிச் சூளுறவுகொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று......அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக் கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகளின் துர்க்கதி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரை புரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்" என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரஸித்தம். ஆகவே சரமச்லோகார்த்தம் கேட்டருளினாரென்பதே யுக்தமாயிருக்க வடுப்பது. முதலில் திருமந்த்ரார்த்தத்தை யருளிச்செய்து பிறகு மற்றொருகால் சரமச்லோகார்த்தத்தையுமருளிச் செய்ததாக குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தில் காண்கையாலே அப்படியே கொள்ளலாகாதோ வென்னில், மேலே எடுத்

துக்காட்டியுள்ள மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்குமளவில் சரமச்லோகார்த்தம் கேட்கைக்காகவே ஸ்வாமி பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்க்கு நடந்ததாகவும்; கேட்ட அதனையே அங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு வெளியிட்டதாகவும ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகையாலே மற்றைப்படி சொல்லுகை மாண்புடைத்தாகத் தோன்றவில்லை. ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிவது.]

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்கள் கேட்டருளி ஸ்வாமி க்ருதார்த்தராய் அப்போதே மறுநாளில் அவ்வூர்ப் பெருமாள் ஸன்னிதியில் ச்ரத்தாளுக்களான பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஓலக்கமாக விருத்தி அப்பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசித்தருளினுர்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானுர் என்கிற விருது பெறுதல்

திருக்கோட்டியூர் நம்பி, தம்மிடத்திலே சபதம் செய்ததைக் கடந்து ஸ்வாமி இங்ஙனே ஸன்னிதியில் அர்த்தங்களை வர்ஷித்து விட்டாரென்று உடனே கேள்விப் பட்டு அவரை யழைத்து 'இப்படியும் செய்யத் தகுமோ? எதற்காக இப்படி நியமநோல்லங்கனம் செய்தீர்? இதன் பலன் எனுகுமென்று அறிவீரோ?' என்று கேட்க, உடையவரும் 'ஆசார்ய நியமனத்தை அதிலங்கனம் செய்த பாவியேனுக்கு நரகமேயாயிற்று பலன்; இதனையறிந்தும் அடியேன் அர்த்தங்களை வெளியிட்டது அடியேனெருவன் நரகம் புகுந்தாலும் இவ்வாத்ம கோடிகளெல்லாம் தேவரீர் திருவருளாலே உஜ்ஜீவித்துப் போவர்களென்கிற கருத்தினுல்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, நம்பியும் இதைக்கேட்டு 'இப்படி பரஸம்ருத்தியே பேருன நிலை நமக்குக் கூடிற்றில்லையே!. இவர்க்கு இது கூடினபடி என்னே!' என்று மிக வியந்து உவந்து அவ்வுகப்பின் பரீவாஹரூபமாக எம்பெருமானுர் என்று அவர்க்கு விருது சாத்தினுர். எம்பெருமான் கருணைக்கடலென்று கேட்டிருந்தோமத்தனை, அதை இவர் பக்கலிலே இன்று ஸாக்ஷாத்கரிக்

கப் பெற்றேமாதலால் இவர்க்கு இந்த விருது எற்கும் என்று திருவோலக்கத்திலே விவரணமும் செய்தருளினர்.

'எமக்கெல்லார்க்கும் தலைவர்' என்கிற பொருளையுடைய எம்பெருமானாரென்கிற சொல் ஸ்வாமிக்கே எற்குமது, பரம கருணை பொருந்தியவரே தலைவராயிருக்கத் தகுமாதலாலும் அந்தப் பரமகருணை இராமாநுசர் திறத்திலேயே ஸகலருமறிய ஸாக்ஷாத்க்ருதமாதலாலும்.

ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் பற்றின இதிஹாஸம்

ஸ்வாமி திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருவடிகளிலே சரமச்லோகார்த்தம் கேட்டபோது ஆழ்வானுமாண்டானும் தண்டும் பவித்ரமுமாக உடனிருந்து கேட்டதாகவே கீழ் அறிவிக்கப் பட்டது. ஆனால் இவ்விடத்து வரலாறு குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தோடு சிறிது மாறுபடுதலால அதில் காணகிற படியாகவும் இங்கு எழுதப்படுகிறது. ஸ்வாமி தண்டும் பவித்ரமுமான இவ்விருவருடனேயிருந்து நம்பிபக்கலிலேகேட்டது திருமந்திரப்பொருள் என்று வைத்துக்கொள்வது. பிறகு அவர்க்கு சரமச்லோகார்த்தத்தையும் உபதேசித்தருளத் திருவுள்ளங்கொண்ட நம்பிகள் 'எம்பெருமானாரே! உமக்கு இன்னமுமொரு சரமரஹஸ்யார்த்தவிசேஷம் சொல்லுவதாக எண்ணியிருக்கிறேம். இப்போது கோயிலுக்குச்சென்று பின்பு எகாந்தமாக நீர் ஒருவருமே வாரும்' என்றருளிச்செய்ய, அப்படியே ஸ்வாமி அப்போது கோயிலேற வெழுந்தருளி மீண்டுமொருகால் தனித்து நம்பிகளின் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று தெண்டனிட்டு நிற்க, நம்பி இவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் எகாந்தமாக மேல்தளத்திலேயேறிப் படிக்கதவை மூடி யெழுந்தருளியிருந்து ஒருவர்க்குஞ் சொல்லாதபடி தம் திருவடிகளைத் தொடுவித்துச் சூளுறவு கொண்டு நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே பரம ரஹஸ்யமான சரமச்லோகப் பொருளை யருளிச் செய்து, இதை அநதிகாரிகளுக்கு இடாதபடி பேணிக்கொண்டு போரும் என்று நியமித்தருள, எம்பெருமானார், அடியேன் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சொல்லேன்; கூரத்தாழ்வானொருவர்க்குச் சொல்லாதிருக்க வொண்ணாதேயென்ன, 'ஆகில்

ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்ரூஷை கொண்டு சொல்லும்' என்று நியமித்தருள, ஸ்வாமியும் விடைபெற்றுக் கோயிலேறவெழுந்தளினார். அப்போது ஆழ்வான் அவர் திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு நிற்க, உடையவரும் வாராய் ஆழ்வான்! சரமச்லோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருளி இவ்வர்த்தவிசேஷத்தை ஒருவர்க்கும் செவிப் படாதபடி ப்பணிக் கொண்டிருக்குமாறு நியமித்தருளினபோது ஆழ்வானொருவர்க்கு மாத்திரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாதேயென்று நான் விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆழ்வானுக்கு இவ் வர்த்தம் கேட்க அதிகாரமுண்டேயாகிலும் பல்வகையாலும் அவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் பரீக்ஷித்தறிந்துஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்ரூஷை கொண்டு சொல்லும் என்று நியமித்தருளினார் என்று ஆழ்வானை நோக்கியருளிச்செய்ய, அது கேட்ட ஆழ்வானும் ஃ மின்னின்னிலையிலமன்னுயிராக்கைகள் ✻ என்ற பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு நிலையுண்டோ இல்லையோவென்று வியாகுலப்பட்டு ஆலோசித்து இவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றாலல்லது தரித்திருக்க முடியாததன்மையாலே ஆசார்யனது திருமாளிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினி கிடக்கை ஸம்வத்ஸர சுச்ரூஷையோடொக்குமென்று சாஸ்த்ரமுண்டென்றறிந்து அங்ஙனமே மாஸோபவாஸம் கிடந்து அவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றார்.

பிறகு முதலியாண்டானும் வந்து தொழுது ப்ரார்த்திக்க, நான் ஆழ்வானொருவர்க்கே சொல்ல நியமனம் பெற்று வந்தேன், நீர் நம்பிபக்கலில் சென்று கேளுமென்று விடை கொடுத்தருள, அவரும் திருக்கோட்டியூரேறச் சென்று ஆறு மாஸம் காத்திருந்தும் அருள் பெறுமலிருந்து ஒரு நாள் கனக்க ப்ரார்த்திக்கையில் 'முக்குறும்பும் போனல் எம்பெருமானார் தாமே ப்ரஸாதிப்பர், போய்க்கேளும்' என்று விடை தந்தனுப்பிவிட, ஆண்டானும் கனத்த ஆர்த்தியோடே உடையவர் திருவடிகளிலே வந்து விழ, மிகவும் உகப்போடே ஆண்டானுக்கும் அதை யுபதேசித்தருளினார்.

திருமாலையாண்டானிடத்துத் திருவாய்மொழி கேட்டல்

சிலநாளைக்குப் பின்பு திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளித் தம்முடைய ஸப்ரஹ்மசாரியான திருமாலையாண்டானை எம்பெருமானாரிடத்தே கொண்டு நிறுத்தி இவர் பக்கலிலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேளுமென்று ஸ்வாமிக்கு நியமித்துத் தாம் புறப்பட்டெழுந்தருளினார். அன்று தொடங்கித் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் நடந்துவாரா நின்றது. ஆண்டான் ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே கேட்ட அர்த்தங்களை யருளிச்செய்து வருகையில் எம்பெருமானார் ஆங்காங்குச சில அர்த்த விசேஷங்களையும் யோஜனா விசேஷங்களையும் பணித்துவர, இவர் விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாக ஸ்வச்சந்தமாய் ஏதோ சொல்லிவருகின்றாரென்று திருவுள்ளம் புண்பட்ட ஆண்டான் இடையிலே காலக்ஷேபத்தை நிறுத்திவிட, இதையறிந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலேற வந்து ஆண்டானை விசாரிக்கையில் உடையவர் சொன்ன சில மாறு பொருள்களை யெடுத்துரைத்து மநஸ்தாப ஹேதுவை விளக்க, அப்போது நம்பி அருளிச்செய்தபடி—'இவ்வர்த்தமும் ஆளவந்தாரருளிச்செய்ய நாம் கேட்டிருக்கிறோம். ஸாந்தீபநி பக்கலிலே க்ருஷ்ணன் வேதமோதினாப்போலே காணும உம்மிடத்திலே உடையவர் திருவாய்மொழி கேட்கிறதும். ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுள்ள அர்த்தமொழிய இவர்க்கு வேறொன்றும் தோன்றாது காணும். இவர்க்கு நீர் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுவதாக நினையாதேயிருக்க ப்ராப்தம்' என்று.

பிறகு நம்பி அவ்வாண்டானையும் பெரிய நம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு உடையவர் மடத்தேற வெழுந்தருள, ஸ்வாமியும் உள்ளம் பூரித்துத் தொழுதுநிற்க, பெரிய நம்பியும் திருக்கோட்டியூர்நம்பியும் திருமாலையாண்டானை நோக்கி 'திருவாய்மொழி விட்டவிடம் தொடங்கி நீரே பலகால் அநுவர்த்தித்தாகிலும் ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டும்' என்று நியமித்தருள, அன்று தொடங்கி அப்படியே நடந்து போந்தது. "ஆளவந்தார்க்கு நான் ஏகலவ்யன் காணும்" என்று இடையிடையே ஆண்டானை நோக்கி உடைய

வர் அருளிச்செய்யும் படியாயிருந்தது. ஆளவந்தார் பக்கலிலே கேளாத அர்த்தங்களும் இங்கே கேட்கப் பெற்றோமென்று ஆண்டானும் போர உகக்கும்படியாயிற்று.

ஸ்வாமி மாதுகரத்தை நிறுத்திக் கிடாம்பியாச்சானைப் பணிகொள்ளுதல்

"தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றுந் திருத்தி வைத்தான் வாழியே" என்கிறபடியே ஸ்ரீரங்கநாத திவ்யாலய ஸாம்ராஜ்ய நிர்வாஹ துரந்தரராய் ஸ்வாமி வாழ்ந்தருளுங் காலத்திலே கோயில் கைங்கர்யபரர்கள் ஸதாசாரமில்லாமலிருக்கக்கண்டு அவர்களைத் திருத்திப்பணி கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி நெருக்கிக் கொண்டு போராநிற்கையில், அவர்களிலே சிலர் 'இவர் கோற்கீழே நம்மால் குடிவாழ முடியாது; இவரை மாய்ப்பதே நலம்' என்று கொண்டு ஸ்வாமி மாதுகரத்திற் கெழுந்தருளுமிடத்து விஷங் கலந்த ப்ரஸாதமிடும்படி ப்ரபல நிர்ப்பந்தத்தாலே செய்விக்க, அப்படியே ஒருநாள் கிடைத்த ப்ரஸாதத்தின் தீமையை யறிந்து அதைத் திருக்காவேரியிலே கரைத்திட்டு அன்று தொடங்கிச் சில நாள் வரையில்உபவாஸமாகவே யெழுந்தருளியிருக்க,இதைத்திருக் கோட்டியூர் நம்பி கேட்டருளி அப்போதே புறப்பட்டுக் கோயிலுக் கெழுந்தருளி, ஸ்வாமியினுடைய சிஷ்யவர்க்கங்களிலே கிடாம் பியாச்சானொருவரே திருமேனிக்கு மிகவும் பரிவரான கிங்கரர் என்றறிந்து அவரைத் திருமடைப்பள்ளிக் கைங்கர்யத்திலே நியமித்து, ஸ்வாமிதமக்கும் மடத்திலேயே ப்ரஸாத ஸ்வீகாரம் கொண்டருளும்படி நியமித்து மீண்டெழுந்தருளினார். அன்றுமுதலாக ஆச்சானே ஸ்வாமி திருவுளத்திற்குப் பாங்கான பரிசாரகராக இருந்துவந்தார். வேதாந்த தேசிகர் "எதிராசனார் மடைப் பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே" என்ற பாசுரத்தினாலும் "இதி யதிராஜமஹாநஸ பரிமளபரிவாஹவாஸிதாம்" என்ற ச்லோகத்தினாலும் இவ்வரலாற்றை ஸூசிப்பித் தருளினார்.

யஜ்ஞமூர்த்தியைத் திருத்தி அருளாளப்பெருமாளெம் பெருமானாராக ஆட்கொள்ளுதல்

யஜ்ஞமூர்த்தி யென்னுமொரு மாயாவாதி ஸந்யாஸி எம் பெருமானாருடைய வைபவங்களைக்கேட்டு அவரோடே தர்க்கித்து வெற்றிபெறவேணுமென்று விரும்பிக் கோயிலிலே ஸ்வாமி மடத் திலே வந்து ஸேவித்து 'நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நீர் விடை கூறவேண்டும்: த்ருப்திகரமாக விடைபெற்றேனாகில் உமக்கு சிஷ்யனாகக்கடவேன்' என்று சொல்ல, ஸ்வாமியும் இசைந்தருள, பதினேழு நாள் வரையில் வெற்றி தோல்வியின் றியே வினாவிடை சொல்லாநிற்க, முடிவில் உத்தரமருளிச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமிபக்கலிலே வந்துநின்று விஷயம் தோன்றாமேயிருக்கையில் 'நாளைக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி ஸபாவிஸர்ஜநமாயிற்று. பிறகு ஸ்வாமியின திருவுள்ளம் மிகவும வியாகுலப்பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திரு வடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந் தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கிவந்த இந்த தரிசனம் இன்று அடியேனால் பங்கமடையக்கடவதோ? இப்படியும் ஒரு லீலை கொண்டாடத் திருவுள்ளமாயிற்றோ ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து தாம் அமுது செய்யாமலே கண் வளர்ந்தருள, அன்றிரவு பேரருளாளர் கனவிலே யெழுந்தருளிக் காட்சி தந்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்புரிக்கச்செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ்சிறு காலையெழுந்து பரமஸந்துஷ்டராய் நித்தியாநுஷ்டாநங்களை முடித் துக்கொண்டு ப்ரஸந்நகம்பீரராய் விசாரகோஷ்டிக்கு எழுந்தருள அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்குத் தோல்வியே திண்ணமென்று நிச்சயித்து அப்போதே யெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் பண்ணிநின்று 'அடியேனை அங்கீகரித்தருளவேணும்' என்று கைகூப்பி ப்ரார்த்திக்க, 'மேலே விஷய விசாரம் நடைபெறவேண்டியிருக்க இதுவென்?' என்று ஸ்வாமி கேட்க; அதற்கு யஜ்ஞமூர்த்தி 'ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குப்

பெரியபெருமாள் ப்ரத்யக்ஷமானபின்பு தேவரீரென்றும் பெருமாளென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவரீர் ஸந்நிதியில் வாய்திறந்து ஒருவார்த்தை சொல்ல ப்ராப்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவரையில் அநர்த்தப்பட்டதுபோதும்; இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கியருளவேணும்' என்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் இசைவும் பெற்று அப்போதே ஏகதண்டத்தை முறித்தெறிந்து ப்ராயச்சித்த பூர்வகமாய் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களையும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று முக்கோல்பிடித்த முனியாகி சாஸ்த்ரப்படி ஆசார்யனுடைய நாமத்தையே வஹிக்க விரும்பி ப்ரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் பேரருளாளனுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர்ஆட்பட்டாரென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதி உலகப்ரஸித்தமாம்படி அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் என்று திருநாமம் சாத்தியருளினார் உடனே அவரை யழைத்துக்கொண்டு போய்ப் பெரிய பெருமாளை ஸேவிக்கப்பண்ணிச் சிறப்புகளும் பெறுவித்து, அன்று முதலாகவே திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமும் ஓதுவித்து, மற்றும் தத்வசிக்ஷைகளும் செய்தருளினார்.

அக்காலத்திலே, அனந்தாழ்வான் எச்சான் தொண்டனூர் நம்பி மருதூர்நம்பி என்னுமிவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலேஆச்ரயிக்க வேணுமென்று வர, ஸ்வாமி அவர்களை அருளாளபெருமாளெம் பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார். அப்போது அவர் அஞ்சி நடுங்கி அவ்வடியார்களை நோக்கி "குருவியின் கழுத்திலே பனங்காயைக் கட்டினாப் போலே ஸ்வாமி செய்தருளினாராகிலும், நீங்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளே சரணமென்றிருங்கள்" என்று நியமித்தருளினார்.

அனந்தாழ்வான் திருமலையில் வழுவிலாவடிமைக்கு நியமனம் பெறுதல்

எம்பெருமானார் பகவத் விஷய காலக்ஷேபம் நடத்தி யருளுகையில் * ஒழிவில் கால மெல்லா முடனாய் மன்னி யென்கிற திருவாய் மொழி நடவா நிற்க, கோஷ்டியில் திருமுன்பேயிருந்த சிஷ்யர்களை நோக்கி 'ஆழ்வார் " திருவேங்கடத் தெழில்கொள் சோதி

யெந்தைதந்தை தந்தைக்கு ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம் " என்று பாரித்த குறைதீரத் திருவேங்கடமுடையான் பரிஸரத்திலே யிருந்து நித்ய கைங்கரியம் பண்ண விருப்பமுடையார் ஆரேனுமுளரோ ?' என்று வினவியருள, " குளிரருவி வேங்கடமாகையாலே எல்லா ரும் குளிர்க்கு அஞ்சி விடை கூறுதிருக்க, அனந்தாழ்வான் எழுந்து அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்' என்றார். அது கேட்டு உகந்த எம்பெருமானார் நீரொருவரே ஆண் பிள்ளை என்று போரவும் கொண்டாடித் தழுவியருளி விடை கொடுத்தருளினார். அதுமுதலாக அனந்தாண் பிள்ளை என்று அவர்க்கு ப்ரஸித்தியா யிற்று. அன்றே அவர் திருமலைக்கு விடைகொண்டு திருவேங்கட முடையானைத் திருவடி தொழுது திருநந்தவனஞ் செய்து அதற்கு இராமாநுசன் என்று திருநாமஞ் சாத்தி அனேகவிதமான கைங் கரியங்களை அற்புதமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் அதை நேரில் கண்டு மகிழவேணு மென்கிற திருவுள்ளம் எம்பெருமானார்க் குண்டாகி, பகவத் விஷய காலக்ஷேபத்தை விரைவாக நடத்திச் சாத்தியருளினார்.

உடையவர் திருமலையாத்திரையும் திருமலைநம்பியிடம் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டலும்

பெருமாள்கோயில் திருமலை முதலான சில திருப்பதிகளை ஸேவித்துவரப் பெரிய பெருமாளிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டு எம்பெருமானார் வழியடைவே திருப்பதிகளை யெல்லாம் தொழுது கொண்டு திருமலையடிவாரத்தே திருப்பதியிற் சேர்ந்து, திருமலையை மிதித் தேறத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் கீழேயேயிருந்து விடுவதாகத் திரு வுள்ளம்பற்றி யிருக்கையில் அனந்தாழ்வான் முதலானோர் இதை யறிந்து வந்து 'இப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றலாமோ ? நாங்களும் இனித் திருமலையைவிட்டு இங்கேதான் படுகாடு கிடக்கவேண்டும் போலும்' என்ன ; அதையே திருமலையப்பனுடைய நியமன மாகக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திருமலைமேலெழுந்தருளிக் கோனேரி

யிலே நீராடி அப்பனைக் கண்களாரளவும் நின்று ஸேவித்து, அனந்தாழ்வானுடைய திருப்பணிகளையும் கடாக்ஷித்து உள்ளம் பூரித்து * வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று அவரை மிகவுகந்து மூன்றுநாள் அவ்விடத்தில் அமுது செய்யாமலேயெழுந் தருளியிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு கீழேயிறங்கி மாதுலரான திருமலை நம்பி திருமாளிகையிலே ஒரு ஸம்வத்ஸரமிருந்து இதி ஹாஸச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தின் விசேஷார்த்தங்களை அதிகரித்தார்.

உடையவர் எம்பாரைப் பெற்றுக்கொண்டு காஞ்சீபுரி வருதல்

உடையவர் ஸ்ரீராமாயண காலக்ஷேபம் முடித்துப் புறப்படுகையில் மாதுலரான திருமலைநம்பி உவப்பின் மிகுதியினால் இவர்க்கு ஏதாவது கொடுக்க வேணுமென்கிற பாரிப்புத் தோற்ற இருக்கையில் அதனை யறிந்த வுடையவர் "ஸ்வாமிக்கு அடியேன் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது போக, அடியேனுக்கு ஸ்வாமி கொடுப்ப தென்று ண்டோ? அப்படி ஒன்று கொடுக்கத் திருவுள்ளமாகில் நம் கோவிந்தப் பெருமானைத் தந்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய: நம்பியும் அதற்கிசைந்து உடனே கோவிந்தப் பெருமானை [எம்பாரை] அழைத்து 'கோவிந்தா! இனி நம்முடையவரை அநுவர்த்தித் திருப்பாயாக' என்று சொல்லி உதக தாரா பூர்வமாகக் கொடுத்தருளினார். வெகு ஆனந்தத்துடன் உடையவர் அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு திருக்கடிகை முதலான திவ்ய தேசங்களை ஸேவித்துக கொண்டு கச்சிப் பேரருளாளன் திருவடி வாரத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

எம்பார் திரும்பவும் திருப்பதிக்குச் சென்று மீளுதல்

கோவிந்தப் பெருமாளுடன் கச்சியில் வாழ்ந்திருக்கையில், ஸ்வாசார்யரான நம்பியைப் பிரிந்த கிலேசத்தினால் உடம்பு வெளுத்து முகம் உருவியிருந்தார் கோவிந்தர். அதுகண்ட வுடையவர் அவருடைய கருத்தை யறிந்து 'கோவிந்தரே! திருப்பதிக்குச் சென்று நம்பியை ஸேவித்து வாரும்' என்று இரண்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கூட்டியனுப்பிவிட்டுத்தாம் திருக்கச்சி நம்பி யுடனே பேரருளாளனை ஸேவித்துக்கொண்டிருந்தார். திருப்பதிக்குச் சென்ற எம்பார் அங்குத் திருமலைநம்பிதிருமாளிகை வாசலிலே தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துநிற்க, அங்குள்ளார் அவரைக் கண்டு உள்ளே சென்று நம்பிக்கு அறிவிக்க, அவரும் திருவுள்ளங் கலங்கி 'பித்தனைப் போகச் சொல்லுங்கோள்' என்ன; இத்தனை தூரம் சிரமப்பட்டு வந்தவரை யழைத்து ஸேவையும் ஸ்ரீபாத தீர்த்தமும் தளிகைப் ப்ரஸாதமும் தந்தருள வேண்டாவோ? என்று தேவிகள் சொல்லவும் 'விற்ற பசுவுக்குப் புல்லிடுவாருண்டோ?' என்று சொல்லி விமுகராயேயிருந்து விட்டார் நம்பிகள். இப்படியாகவே கோவிந்தப் பெருமாள் அங்கு நசையற்றுத் திருவாசலிலே தெண்டனிட்டு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருவரோடு கூடவே பெருமாள் கோயிலில் உடையவரிடம் வந்துசேர நாளடைவில் எல்லாருமாய்த் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்தனர். கோவிந்தப் பெருமாள் வைராக்யம் முற்றி ஸம்ந்யாஸாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து ஆசார்யருடைய நாமைகதேசமாக எமபார் என்று திருநாமம் பெற்று உபய வேதாந்த க்ரந்த பரிச்ரமத்திலே தலை சிறந்து வாழா நின்றார்.

ஸ்ரீ பாஷ்ய மருளிச்செய்ய முயலுதல்

எம்பெருமானார் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷயம் செய்தருளி ஆளவந்தார் திருவுள்ளக் குறையை நீக்கக்கருதி அதற்காக பகவத் போதாயந மஹர்ஷியின் வ்ருத்திக்ரந்தத்தைக் கடாக்ஷிக்கத் திருவுள்ளமாய் அந்த ஸ்ரீ கோசம் காச்மீர மண்டலத்தில் சாரதா பீடத்திலுள்ள தென்றுணர்ந்து ஆழ்வான் முதலானாரையும் கூட்டிக்கொண்டு யாத்திரை யடைவிலே அங்கேற எழுந்தருளித் தம்முடைய வைபவங்களைக் காட்டி வசீகரிக்கப்பட்டஸரஸ்வதீ பாண்டாரத் தலைவரிடத்தில்நின்றும் அந்தபோதாயந வ்ருத்திக்ரந்தத்தை வாங்கி அங்கேயே யிருந்து கடாக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார், மஹாமேதாவியான ஆழ்வானும் தாம் ஒரு பக்கத்தில் வீற்றிருந்து இரண்டாவது அத்யாயம் முதலாக மேலுள்ளபகுதியை யெல்லாம்

கடாக்ஷித்து நெஞ்சில் தேக்கிக் கொண்டார். உடையவர் முதலத்யாயம் கடாக்ஷித்துத் தலைக்கட்டினவுடனே அங்குள்ள புறமதத்து வித்வான்களின் துர்ப்போதனையினாலே மனம் மாறின ஸரஸ்வதீ பாண்டாரத் தலைவர் அந்த ஸ்ரீ கோசத்தை நிர்ப்பந்தித்து வாங்கி உள்ளே வைத்திட, குறையும் காணப் பெற்றிலோமே! என்று உடையவர் சிந்தித்திருக்க, அது கண்ட ஆழ்வான் மேற் பகுதிகளைத் தாம் பார்த்துத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியை விஜ்ஞாபித்து ஸ்வாமியைத் தேற்றினார். பிறகு பயணகதியிலே தென்னரங்கத் திருப்பதி சேர்ந்து ஆழ்வானை உசாத் துணையாகக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யமிட்டருளித் தலைக்கட்டினார். இதற்கு ஸங்க்ரஹமாக வேதாந்த தீபம், வேதாந்தஸாரம் என்னுமிரண்டு க்ரந்தங்களையுமருளிச் செய்தார்.

சோழ ராஜனுடைய உபப்லவத்திற்கு அஞ்சி ஸ்வாமி மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளல்

ஆழ்வான் உடையவர்க்கு உசாத் துணையாயிருந்து தர்சந நிர்வாஹம் பண்ணியருளுகிற காலத்திலே, ராஜேந்த்ர சோழ புரத்தில் அரசாண்டு வந்த குலோத்துங்க சோழ ராஜன் துஷ்ட சைவனுகையாலே கள்ளப் பொய்ந் நூல்களை மெய்ந் நூலாகக் கொண்டு தானும் தன் புரோஹிதனுமாக நாட்டிலுள்ள வித்வான்களை யெல்லாம் திரட்டி "சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி" என்று எழுத்திடச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்க, சிலர் அவனுக்கு அஞ்சியும் சிலர் பொருட்கும் பூமிக்குமாசைப்பட்டும் அப்படியே யெழுத்திட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசனிடத்துச் சிறிது மேன்மை பெற்றிருந்த நாலூரான் என்னுமொரு வைஷ்ணவன் அவ்வரசனை நோக்கி எங்களிராமானுசன் எழுத்திட்டாலன்றோ 'எழுத்திட்டதாவது; மற்றையோர் இட்டாலென்ன? இடாவிடிலென்ன?' என்று கூற, அது கேட்ட அரசனும் அப்போதே இராமானுசனை யழைத்து வரும்படி ஆள்களை யனுப்ப, அவர்களும் உடையவர் மடத்தேறச் சென்றளவிலே இந்தச் செய்தியை யுணர்ந்து ஆழ்வான் 'ஸ்வாமி ராஜஸபைக்கு எழுந்தருள்வராகில் அவர்க்கு

அங்கு ஏதாவது அபாயம் விளையக்கூடும்; உலகுக்கெல்லாம் உயிரான அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தகாது: நாமே அவருடைய கோலம் பூண்டு ஸபைக்குச் செல்வோம்; கெடுதல் ஏதாவது நேர்ந்தாலும் நம்மோடே போகட்டும்' என்று கருதி, அப்போது எம்பெருமானர் நீராட்டத்திற்கெழுந்தருளியிருப்பதறிந்து அவருடைய காஷாயத்தையும் த்ரிதண்டத்தையும் தரித்துக் கொண்டு அந்த ராஜ புருஷர்களுடனே போகப் புறப்படும்போது பெரிய நம்பியும் சில முதலிகளும் தாமுங் கூட வருவதாகப் புறப்பட, அவர்களுடன் ஆழ்வான் ராஜ ஸபைக்கெழுந்தருளினர். பிறகு உடையவர் நீராட்டஞ் செய்தருளி த்ரிதண்ட காஷாயாதிகளைத் தேடின வளவிலே 'கூரத்தாழ்வான் தரித்துக் கொண்டு ராஜ புருஷர்களுடனே யெழுந்தருளினர்' என்று முதலியாண்டான் விண்ணபப்பஞ் செய்ய, 'ஆகில் அவருடைய வெள்ளையைத் தாருங்கள்' என்று ஆழ்வானுடைய திருப்பரிவட்டத்தை வாங்கித் தாம் சாத்திக்கொண்டு ஆழ்வானுக்கும் பெரிய நம்பிக்கும் என்ன தீங்கு நேருமோவென்று சிந்தித்துத் துவண்டிருக்க, இனிஸ்வாமி இவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கை உசிதமன்று' என்று அனைவரும் விஜ்ஞாபிக்க, உடையவரும் உடனே புறப்பட்டெழுந்தருளித் திருநாராயணபுரம் சேர்ந்தார்.

[எம்பெருமானர் காலத்திலேயே யெழுந்தருளியிருந்த ப்ராமாணிக பண்டித சிகாமணியான கருடவாஹந பண்டிதர் செய்தருளின திவ்யஸூரி சரிதத்தில் பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்திலும், எம்பெருமானர்க்கு அத்தாணிச் சேவகராயிருந்த வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவத்தின் தொண்ணூற்றைந்தாம் ச்லோகத்திலும் இக்கதை விளக்கமாக வுரைக்கப் பட்டிருத்தலால் இதில் யார்க்கும் விப்ரதிபத்தியுண்டாகக் காரணமில்லை. உடையவர்க்குத் தெரிவியாமலே ஆழ்வான் ஸ்வபுத்தியாலே த்ரிதண்ட காஷாயங்களைத் தரித்து ஸபைக்கெழுந்தருளினதாகவும், சோழ ராஜனிடத்தில் நின்றும் ஆட்கள் வந்தவுடனே எம்பெருமானர் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலானர் பலருமாகக் கூடிக் கலந்து யோசித்து உடையவர்

வெள்ளைசாத்திக்கொண்டு வெளியேறிவிடவேண்டியதென்றும் ஆழ்வான் யதிராஜ வேஷம்பூண்டு ஸபைக்கெழுந்தருளவேண்டியதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டுஅப்படி நடந்ததாகவும்—இங்ஙனே இரண்டு வகையாக நூல்களிற் காணப்படுவதுண்டு. இவ்விரண்டு வகையும் ஸம்பாவிதமேயாகையால் இவற்றில் விப்ரதிபத்திக் கிடமில்லையென்க.]

ராஜ ஸபையில் நடந்த செய்திகளும் பின்னடந்த செய்திகளும்

ஆழ்வானும் பெரியநம்பியும் சோழராஜன் ஸதஸ்ஸிலே யெழுந்தருளின பிறகுஅங்கு விசேஷமாக சாஸ்த்ர விசாரங்கள் நடைபெற்று 'சிவாத்பரதரம் நாஸ்தி' என்ற ராஜவாக்யத்தின்மீது இகழ்ந்துரைக்கப்பட, சோழன் கடுஞ்சினத்தனனாய் 'இவ்விருவருடைய கண்ணையும் கீண்டு விடுங்கள்' என்று சேவகர்கட்குக் கட்டளையிட, ஆழ்வான் சோழனைக் குறித்து 'நீ மஹாபாதகியாகையால் உன்னைப் பார்த்த கண்கள் எனக்கு ஆகாது' என்று சொல்லித் தாமே தமது திருவுகிர்களாலே கீறிக் கண்ணை வாங்கியெறிய, பின்பு ராஜ ஸேவகர்கள் பெயநம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்ச் சோழன் சொற்படிசெய்து ராஜத்வாரத்தில் நின்றும் புறப்பட விட, ஆழ்வான் 'தர்சநத்துக்காக தர்சனம் கொடுக்கப் பெற்றோமே!' என்று மகிழ்ந்திருக்க, பெரியநமபி வ்ருத்தராகையாலே அவ் வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் அங்கேயொரு கொல்லைத் தலைமாட்டிலே ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடியும் தம்திருமகளான அத்துழாய் மடியிலே திருவடிகளுமாய் இளைத்துக் கண்வளர்ந்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளை த்யானித்துக் கொண்டு அங்கே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினர். பின்பு ஸ்ரீபராங்குசபுரமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் நின்றும் வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பியை அங்கே ஸம்ஸ்கரித்துத் திருப்பள்ளி படுத்து ஆழ்வானை எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டுபோய்த் தங்கள் ஊரிலே யிருத்தித் திருக்கண் வேதனை தீருமாறு சில காலம் உபசரித்துப் பிறகு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே கொண்டு

சேர்த்தார்கள். * தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த எம்பெருமானாரைப் பிரிந்து அங்கே வாழகில்லாமல் கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ் சோலையில் வாஸத்தை விரும்பி பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினர். வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத் துயரங்கள் நினைவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு கனிந்திருக்கக்கருதி ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களை யருளிச் செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ் சோலைக் கெழுந்தருளி அங்கே பலவாண்டுகளெழுந்தருளியிருந்து ஸுந்தரபாஹுஸ்தவமும் அருளிச்செய்தார். அவ்வளவிலே அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்து மாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் ஸன்னிதியிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேற வெழுந்தருளினர்,

எம்பெருமானர் மேல்நாட்டில் நின்று கோயிலுக் கெழுந்தருளி ஆழ்வானை உசாவுதல்

சோழனுடைய உபப்லவங்களுக்கு அஞ்சி மேல்நாட்டுக் கெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்றும் அங்கு வந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவராலே-சோழராஜ ஸதஸ்ஸில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்தைக் கேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம் நொந்து ஆழ்வானாகிலும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோமே' என்று திருவுள்ளம் தேறி, அப்போது தம்மிடத்தில் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மற்றொன்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டானை 'மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வானையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்து வாரும்' என்று நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து சோழன் புழுத்து மாண்டசெய்தியுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸன்னிதியிலே அறிந்து கொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதுகேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு

உடனே அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுக் கோயிலுக் கெழுந்தருளி முதலிகளுடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக் கெழுந்தருள, ஆழ்வானும் எதிரே யெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரத்திலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை யெடுத்தணைத்துக் கொண்டு சோக வேகத்தாலே ஒரு வார்த்தையும் அருளிச் செய்ய மாட்டாமல் உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்து 'வாரீர் ஆழ்வான்! இத்தர்சநத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதரான உமக்கு இப்படி கண்போவதே! இதுஎன்னுடைய தீவினையின் பயனன்றோ?' என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்து ஆழ்வானைத் தேற்றி, பண்டுபோலே திருவரங்கச்செல்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டு வந்தார்.

திருமலையப்பனுக்குத் திருவாழி திருச்சங்கு அளித்தது

பண்டொருகாலத்தில் திருவேங்கடமுடையான் தன் பக்கல் பரமபக்த சிகாமணியாயிருந்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு காரணார்த்தமாகத் தன் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் தந்தருளி இப்படி ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தாலே தனது திவ்யாயுதங்களையும் தந்து உபகரிக்கும் ஔதார்யகுணம் உலகில் பரவுவதற்காகச் சிறிதுகாலம் ஸுதர்சநபாஞ்சஜந்ய சூந்யனாகவே இருந்திட்டான். அக்காலம் கலியின் கொடுமையால் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் குலைந்து தேவாலயங்களும் சீர்கெட்டுப் பாஷண்டிகள் தலையெடுக்கும் காலமாயிருந்தது. திருமலையில் அர்ச்சகர்களாயிருந்த வைகாநஸர்கள் எம்பெருமானுக்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் பண்ணாமல் அச்ரத்தை காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தேசாதிபதியான யாதவராஜனால் அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழகில்லாமல் வெளிநாடு சென்றனர்; கிழவர்களாயிருந்த அர்ச்சகர்கள் இங்ஙனம் ஒருவரொருவராக வெளியேற, ப்ரபலர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இங்கு இலராக, விரல் நுழைக்க இடம் தேடிக்கொண்டிருந்தசைவர்கள் சிலர் இதுவே நல்ல சமயமென்று கொண்டு அந்த யாதவமன்னன்பக்கல் சென்று அவனுடைய ப்ரீதியைச் சிறிது சிறிதாக ஸம்பாதித்து ஒருநாள் அவனிடம் சொன்னார்கள்-

திருமலையில் ஸ்வாமிபுஷ்கரிணியின் தென்கரையில் திகழும் தேவன் முருகக் கடவுள்தான்; அவர்க்குக் குமாரஸ்வாமியென்றும் பெயர் வழங்குவதுண்டாகையால் அந்த நாமைகதேசத்தையிட்டு ஸ்வாமி புஷ்கரிணியென்று அத்தடாகம் வழங்கப்பெற்றது, ஸ்ரீ வேங்கடாசல மாஹாத்மியம் கூறவந்த வாமந புராணப் பகுதியில் இரண்டாவது அத்யாயத்தில்-ஸுப்ரஹ்மண்யன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே. அவர்க்கு அஸாதாரண ஆயுதங்களான பாசமும் அங்குசமும் தவநி லைக்கு உரியவை யல்லாமையால் தரிக்கப்படவில்லை. இன்னும் பல ஹேதுக்களாலும் அம்மலை சைவ க்ஷேத்ரமேயாம். இப்போது தான் சிறிது காலமாகச் சில வைணவர்கள் கூடிப் புராணூர்த் தங்களை மனம்போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவே யென்றுரைத்து ராஜாவை வசப்படுத்திக்கொண்டு சிலவைஷ்ணவ விக்ரஹங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உத்ஸவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள், உண்மையில் இது சைவக்ஷேத்ரமாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவில் காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ரபு செங்கோல் செலுத்தவேணும்—என்றார்கள்.

இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவ தெல்லாம் அநுபவ விருத்தமா யிருக்கின்றதே; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸமாகச் செய்துவிடக்கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேணும் என்றெண்ணி யிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு நிபுணர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாருமில்லாமையால் ஸாமாந் யராயிருந்த சிலர் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் மிக்க ஶிஷ்யஸம் பத்துடனே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார்க்கு இச்செய் தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியையறிந்த உடையவர் கடுநடை யாகத் திருப்பதிக்கெழுந்தருளி ஸம்சயாக்ராந்தனாயிருந்த அரசனை நோக்கி, "சைவர்களால் உனது நெஞ்சில் உண்டாக்கப்பட்ட சங்காகளங்கத்தை நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே நெடுந் தூரத்தில் நின்றும் இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிபூர்ண த்ருப்தி உண்டாகும்படி யாம் தெளிவாகச் சொல்லவல்லோம்;

கேளாய் கொற்றவனே !" என்று தொடங்கினவாறே அவ்வரசன் முன்பு கொக்கரித்த சைவர்களையும் வரவழைத்துப் பெரிய ஸபை யாக்கி சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாதயுத்தம் நடக்குமாறு நிய மித்துத் தான் தடஸ்தனாயிருக்க, வெகு காலம்வரை வாதப்போர் நடந்ததில் சைவர்களுடைய துர்வாதங்களை யெல்லாம் எம்பெரு மானார் ப்ராமாணிகமாகக் கண்டித்து வெற்றிபெற்று விளங்கினார். [இந்த வாதப்ரதிவாதங்களின் விவரணம் திருமலையனந்தாழ்வான் பணித்த ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதிஹாஸ மாலையில் அறுபத்தைந்து பக்கம் நிறையப் பெரிய வாக்யார்த்த ஸரணியில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன; அங்கே கண்டு கொள்வது.) எம்பெருமானாருடைய அற்புதமான உபபாதனங்களைக் கேட்டமன்னவன் கலக்கம் நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை விஷ்ணுக்ஷேத்ரமே யென் றும் அங்குள்ள பெருமான் திருமாலே யென்றும் அறுதியிட்டு "இந்த ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸாமாந்ய புருஷரல்லர்; அவதார புருஷரே யாவர்; இவர் மனம் வைத்தால் அதிமாநுஷமான காரியங்களையும் செய்து ஸர்வஜனங்களுக்கும் திண்ணிய நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்யவும் வல்லவர்; அங்ஙன் செய்ய இவரை வேண்டிக் கொள்வோம்" என்றெண்ணி, ஸ்வாமிந் ! யோகீச்வரரே !! தேவ ரீர் நிரூபித்துங்காட்டிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கேட்டுப் பரமா நந்தமடைந்தேன்; திருமாலே திருமலைக்கு இறைவர் என்று நன்கு துணிந்தேன்; ஸம்சயலேசமுமில்லாமல் சிக்கனத் தெளிவு பெற்றேன்; ஆயினும், மஹா புருஷராயும் அதிமாநுஷ சேஷ் டிதராயுமிராநின்ற தேவரீர், பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசி யற எல்லாரும் தெளியுமாறு ஸமாதானோபாயம் ஏதாவது செய் தருளக்கூடுமேல் நன்று" என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் 'புராணப் பொருள் களைப் பலவாறாக எடுத்து உபந்யஸித்துக் காட்டினவளவிலும் இவ்வரசனுடைய மனம் பரிபூர்ண த்ருப்தியை அடையவில்லை போலும்; அதிமாநுஷமானதொரு கார்யம்செய்து காட்டவேணு மென்கிறான்; ஆயிடுக; இங்ஙனேசெய்வோம் ;—ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பதிநோராவது அத்யாயத்தில் எம்பெருமான்தானே

சோதிவாய் திறந்து ப்ரதிஜ்ஞை செய்தருளியிருக்கிறபடியே கலியுகத்தில் விமான மண்டபாதிகளைப்போல் சங்கு சக்கரங்களையும் பக்தர்கள் செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸ்வீகரித்தே தீருவனாதலால், நாம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திவ்யாயுதங்களையும் எம்பெருமான் ஸ்வீகரிக்கக்கூடுமே ; ப்ரார்த்தித்தாகிலும் ஸ்வீகரிக்கச் செய்திடுவோம் : இல்லையேல் மஹத்தான அநர்த்தம் நேரிடும் போலிருக்கிறதே ! இவ்வரிய செயலினால்தான் அனைவரும் விச்வஸிக்கவேணும் என்று திருவுள்ளத்திற் சிந்தித்து, அப்படியே செய்திடுவதென்று அறுதியிட்டு, மன்னவனை நோக்கி, "நான் எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிஹ்நங்களான திருவாழி திருச் சங்குகளைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து பகவத்ஸந்நிதியிலே வைத்திடுகிறேன் ; இந்த சைவர்கள் தாமும் தங்கள் தெய்வத்துக்குரிய பாசம் அங்குசம் முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து வைத்திடுக. எந்த ஆயுதங்களை எம்பெருமான் எடுத்து அணிந்து கொள்ளுகிறானோ பார்ப்போம்" என்றருளிச் செய்தார்.

இதைக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு 'இப்படியாகில் இது சிறந்த உபாயமே ; பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆக்ஷேபம் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ ; நல்லது; அப்படியே இருவகுப்பினரும் செய்யக்கடவது' என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸாதாரண ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து ஒருநாள் அவ்வரசனுடனே திருமலைக்குவந்து இரவில் திருவேங்கடமுடையான் ஸந்நிதி கர்ப்பக்ருஹத்தினுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப்பூட்டி மன்னவன் கையால் அரக்கிலச்சினை செய்வித்துக் காலையளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றியுண்டாம்படி தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தைசெய்து கொண்டிருந்தனர்.

எம்பெருமானார் தமது யோகமஹிமையினால் உள்ளேபுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து "பரமபுருஷ ! முன்பு நீ வா

யோலெசெய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையின் படியே உனது அஸாதாரணசிஹ்நங்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடியோங்களைக் காத்தருளவேணும் என்று பிரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்துகொள்வித்து க்ருதக்ருத்யராயினர். பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யாதவ மன்னவன் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபயவாதிகளுடனும் ஸந்நிதிக்குச் சென்று திருக்காப்பு நீக்குவித்துப் பெருமாளை ஸேவிக்குமளவில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுத் திருவாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு பரமபோக்யமாக ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சர்யப்பட்டு எம்பெருமானர்பக்கல் அளவுகடந்த ப்ரதிபத்தியை வஹித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தனுகி, குத்ஸிதவாதம் பண்ணிக் கொக்கரித்துக்கிடந்த சைவர்களையும் த்ருணீகரித்து ராஜ்யத்தில் நின்றும் துரத்திவிட்டு இனிது வாழ்ந்தான்.

எம்பெருமானுரும் சிறப்புடனே சிஷ்ய வர்க்கங்களுடன் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்து * வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே * என்கிறபடியே நித்ய விபூதிச் செல்வத்தையும் இங்கிருந்தே ஆண்டுகொண்டு ' தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த விதத்தாய் இராமாநுசன் " என்றபடியே அருளிச் செயல்களைப் பல வகைகளாலும் வளர்த்துக் கொண்டு வாழ்ந்தருளா நின்ருர்.

நிகமனம்

எம்பெருமான் வைபவம் போலே எம்பெருமானர் வைபவமும் பேசியும் எழுதியும் தலைக்கட்ட வொண்ணுதது. அன்பர்கள் அநுதினமும் அநுஸந்திக்கப் பாங்காக இது சுருக்கமாய் வரைந்தபடி. ஸ்வாமியருளிச் செய்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் நவநிதிகள் போலவும் நவரத்னங்கள் போலவும் ஒன்பதாம்; ஸ்ரீ பாஷ்யம், வேதாந்த தீபம். வேதாந்த ஸாரம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம், சரணுகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்: நித்யம்—என்பவை.

ஸ்வாமியின் பெருமைகளில் ஸாரமானவற்றை யெடுத்துரைத்துத் திருவரங்கத்தமுதனார் பணித்த இராமாநுச நூற்றந்தாதியானது ப்ரபந்நகாயத்ரி யென்று அன்றுதொட்டே ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பதனால் அதை நாடோறும் அநுஸந்திப்பதே நமக்குற்ற பெருஞ் செல்வம்.

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்.

புருஷ குணங்களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த ஜீவகாருண்யம், ஆசார்ய பக்தி, பகவத் பக்தி, வைராக்யம், பாண்டித்யம், ஸத்கர்மாநுஷ்டாநம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமென்ன வமைந்த ஆழ்வானது திவ்ய சரிதத்தை அநவரதம் அநுஸந்திப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு அவச்ய கர்த்தவ்யங்களில் முக்கியமானதென்று பூர்வாசார்யர்கள் ஒருமிடறாக விரும்பியிருந்தனர். மாகடல் போன்ற அவரது திருக்கல்யாண குணங்களில் சிறுதிவலைகளென்னலாம்படியான சில குணங்களைச் சுருங்கப்பேசி யநுபவிப்போம.

ஆழ்வான் திருவவதாரம்,

பெருமாள்கோயிலென்னும் திருக்கச்சிமாநகரத்திற்கு வடமேற்றிசையின்கணுள்ள கூரமாநகரில், கலி நாலாயிரத்து நூற்றெண்பதாமாண்டாகிய ஸௌம்ய வருஷத்தில் தைமாதம ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் இந்த மஹான் திருவவதரித்தார். இவர்க்குத் தமிழில் " திருமறு மார்பன் " என்றும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் "ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்ரர்" என்றும் திருநாமம் வழங்கப்பெற்று வந்தது. இஃது எம்பெருமானுடைய திருநாமம்.

ஆழ்வான் என்ற திருநாமம்.

இவர்க்கு ஆழ்வான் என்ற திருநாமம் நிகழ்ந்தமைக்கு அடியாக ஒரு இதிஹாஸம் பெரியோர் சொல்லிப் போருவதுண்டு;— இவர் பகவத்விஷயத்திலே மிக்க உருக்கமுடையராயிருந்தமையாலே எம்பெருமானர் இவர் பக்கலிலே ஒருகு திருவாய்மொழி கேட்க விரும்பினர்; இவர் தாம் சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்பவராகையாலே, ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானர்க்குத் தாம் ஆசிரியர்போன்று எங்ஙனே பொருளுரைக்க இசைந்திடுவர்?; இசையமாட்டாதொழியவே, முதலியாண்டான் முதலானர்க்கு இவர் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லக்கடவதாகவும், அப்படியே அவர்கள் கேட்டு வந்து எம்பெருமானர் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவதாகவும் ஒரு நியதி ஏற்பட்டு, முதலிகளனைவரும் இவர் பக்கலிலே கோஷ்டியாகவிருந்து "உயர்வற வுயர்நல முடையவன்" என்று திருவாய்மொழி தொடங்கினவாறே மதுயெல்லா முள்கலங்கி மயங்கித் தரைப்பட்டாரிவர்; பரசமயவாதிகள் "பரப்ரஹ்மத்திற்குக் குணமென்பதே கிடையாது; அது நிர்க்குணம்" என்று பிதற்றுகிறார்களே. அவர்களுடைய மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் முதலடியிலே "உயர்வற வுயர்நல முடையவன்" என்றபடி என்னே! என்று சொல்லிக்கொண்டே மோஹித்தவாறே முதலிகளெல்லாரும் கடுகவெழுந்து எம்பெருமானரிடம் ஓடிச்சென்று 'காணவாரீர்! காணவாரீர்!!' என்றழைக்க, அவரும் ஓடிவந்து, "அன்று 'எத்திறமுரலி ஞேடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே'! என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக்கிடந்த ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப்பெறாத குறைதீர இன்று கண்ணாரக் காணப்பெற்றோமே!" என்று உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்துப்பேசித் தெண்டனிட்டு நெடும்போது பார்த்திருந்தும் உணரக்காணாமையாலே அருகே எழுந்தருளி "ஆழ்வான்! ஆழ்வான்!! ஆழ்வான்!!!' என்று கூவித் திருமுதுகைத் தட்டியுணர்த்த, "தொடங்கும்போதே உயர்வற வுயர்நல முடையவனென்பதே!" என்று சொல்லிக்கொண்டே

துணுக்கென்றெழுந்தார்;—உருக்கத்திலே ஆழ்வாரைப் போன்றமையாலே எம்பெருமானர் 'ஆழ்வான்!' என்று சொல்லித் தட்டியுணர்த்தினரென்பது பற்றி அன்று முதலாக இவர்க்கு ஆழ்வானென்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

ஆழ்வானது தேவியார் சிறப்பு.

ஆழ்வான் வைபவத்திற்காட்டிலும் அவரது தேவியாரான ஆண்டாளின் வைபவம் அளவற்றிருக்கும். சாஸ்த்ரார்த்தங்களில் தமக்கு எதாவது ஸந்தேஹம் தோன்றினல் தேவியாரைக் கேட்டுத் தணித்துக்கொள்வது வழக்கமென்று பெரியோர் பகர்வர்.

ஆழ்வான் செல்வங்களைத் துறந்து இராமாநுசனடிக்கீழ்ப் புகுதல்.

கூரமாநகரில் இவருடைய திருமாளிகை தேவேந்திரபவனம் குபேரபவனம் முதலியவற்றையும் அதிசயித்துச் செல்வம் மிக விஞ்சியிருந்தது. திருமாளிகை வாசற்கதவுகளிற் கிண்கிணிகளின் ஓசை யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்குமென்ருல், இவரது ஐச்வரியத்தின் வீறு எத்தகையதென்னலாம்!; அச் சிறந்த செல்வத்தினல் பல ஏழைகளையும் ஸாதுக்களையும் மற்றும் பலரையும் பலவகையாகப் போஷித்துக்கொண்டு மஹா தர்மிஷ்டராயெழுந்தருளியிருந்தார்.

நாள்தோறும் பெருமாள்கோயிலில் * ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாத:ான பேரருளாளனது ஸந்நிதியில் இராத் திருவாராதனம் முற்றும் முடிந்து தீர்வைஸாதமும் அமுதுசெய்து பெரிய திருவாசற் கதவுகள் மூடப்பட்டபிறகே இவருடைய திருமாளிகை வாசற்கதவு மூடப்படுவது வழக்கம். ஒருநாள், பேரருளாளன் ஸந்நிதில் ஒரு மஹோர்த்ஸவ நிமித்தத்தினல் இராத்திருவாராதனம் முடிவுபெறத் தாமதித்ததனல் நியதமான காலத்தில் திருவாசற்கத்வு சாத்தப்படாமலிருக்கச் செய்தேயும் இவரது திருமாளிகைக்காவலர் அதனை யறியாதாராய் நித்திய வழக்கப்படி நியதமான காலத்தில் திருமாளிகை வாசற்கதவுகளைச் சாத்தினர்.

அவற்றிற் கிண்கிணிகளின் ஓசை ஒரு யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் ஒலிக்குமென்று முன்னமே கூறப்பட்டதே; அவ்வோசை பேரருளாளனது திருச்செவிகட்கு இலக்காயிற்று.

அதனைத் திருச்செவி சாத்திய பேரருளாளன், தனக்கு அந்தரங்கமாகத் திருவாலவட்டம் வீசிக்கொண்டு தன்னோடு ஒருநீராகக் கலந்து, தான் அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக்கடந்து சோதிவாய் திறந்து வார்த்தைகள் அருளிச்செய்யும்படி பரமபாக்கியம் பெற்றிருந்த திருக்கச்சிநம்பியை நோக்கி, 'நம்பீ! இதுவென்? நம்முடைய இராத் திருவாராதனம் முடிவுபெறுவதற்கு முன்னமே நமது கோயிற்கதவு சாத்தப்படுவதேன்?' என வினவியருள, 'இவ்வோசை இங்குற்றதன்று; நெடுந்தூரத்தினின்றுங் கேட்கப்படுகின்றது; கூரத்தாழ்வானுடைய திருமாளிகைச் செல்வத்தின் சிறப்பாம் இது' என்று திருக்கச்சிநம்பி விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்ட தேவபிரான் புன்முறுவல் செய்து 'ஆழ்வானது ஐச்வரியமோ நம்மை இங்ஙனே மயக்கிற்று!' என வுரைத்தருளி வேறு விஷயங்களைப் பிரஸ்தாவிக்கலாயினன்.

இங்ஙனமாகக் கச்சிநம்பிக்கும் பேரருளாளனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைப் பின்பு கூரத்தாழ்வான் கேட்டருளிப் பரமவிரக்தராகித் தமது ஸகலமான ஐச்வர்யங்களையும் ஸத்பாத்ரங்களில் விநியோகித்துவிட்டு, தமக்கு தேஹயாத்ரா சேஷமாகச் சிறிது சேமித்து வைத்துவிட்டு, இனி ஒரு நல்லாசிரியரை அடிபணிந்து உய்வு பெறவேணுமென்று முயன்றவளவிலே—"விசிஷ்டாத்வைத வித்தாந்த ஸ்தாபகாசார்யரான உடையவர் தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ் ஸந்ந்யஸித்து இராமாநுச முனியாயினர்" என்று கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியோடே பெருமாள்கோயிலுக் கெழுந்தருளி அவ்வெம் பெருமானர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்துப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் முதலியவற்றைப் பிரஸாதிக்குமாறு பிரார்த்தித்துப் பெற்று அவர் திருவடிகளின்கீழே நிழலும் * அடிதாறும் போலே ஒருகாலும் பிரியாமல் அத்தாணிச் சேவகராய் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்

* அடிதாறு—பாதரேகை.

களையும் அத்யாத்ம சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயங்களையும் ஓதி ஓதுவித்துக்கொண்டு இதுவே போதுபோக்காக எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவரங்கமாநகர் சேர்தல்.

இப்படியிருக்கும் நாளிலே, தென்திருவரங்கம் கோயில் கொண்ட நம்பெருமாளுடைய நியமனத்தினாலே திருவரங்கப் பெருமாளரையர் கச்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனை அருளிச் செயல் இசையாலே போர உகப்பித்தபோது 'நீர் வேண்டும் வரத்தைத் தரக்கடவோம்' என்று பேரருளாளன் சோதிவாய் திறந்தருளிச்செய்ய, அரையரும் 'நம் இராமாநுசனை நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, இராமாநுசனை விட்டுக்கொடுக்கப் பேரருளாளனுக்குத் திருவுள்ளம் இல்லையாயினும் சொல்லிற்றுத் தவறவொண்ணாமையாலே 'அந்தோ! அரையராலே வஞ்சிக்கப்பட்டோம்; சிறந்த ரத்னத்தை இழந்தோம்' என்று திருவுள்ளம நொந்துகொண்டே இராமாநுசனைப் போகவிட, அவரை விட்டகன்று உயிராற்றகில்லாத ஆழ்வான் தாமும் அவருடன் கூடவே புறப்பட்டுத் திருவரங்கமாநகர் சென்று சேர்ந்து அவர் திருவடிக்கீழ்ப் பிரதான சிஷ்யராய், ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணதமரென்று அனைவராலும் போற்றப்பெற்றவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

பொன்வட்டில்தனையெறிந்த புகழுடைமை.

இப்படி தேவுமற்றறியாதே எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பரம பக்தராயிராநின்ற ஆழ்வான், தம்முடைய ஜந்மபூமியிலே தமக்கு தேஹயாத்ரா சேஷமாக முன்பு சில பொருள்கள் சேமித்து வைத்ததும் ஸ்வரூபவிருத்தமாகையாலே அவை நிச்சேஷமாகப் பரித்யஜிக்கத்தக்கவை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே விடைபெற்றுக் கூரமாநகர்க்கு எழுந்தருளி அப்பொருள்களைப் பரமபாகவதர்கட்கு விநியோகித்துவிட்டுத் தமது தேவியாரான ஆண்டாளையுங் கூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலிலே பேரருளாளனை மங்களாசாஸநம் செய்தருளி நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே ஸ்ரீமதுராந்தக ஸமீ

பத்தில் காட்டிடையே எழுந்தருளும்போது தேவியார் "பயமாயிருக்கிறதே" என்று சொல்ல; ஆழ்வான், "மடியில் கனமிருந்தாலன்றோ வழியில் பயமுண்டாவது: அப்படி உன்னிடத்தில் ஏதாகிலுமுண்டோ?" என்று கேட்டருள, "ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் அமுது செய்துகொண்டிருந்த தேவரீர்க்கு இலையில் அமுதுசெய்வது வருத்தமாயிருக்குமே யென்றெண்ணி ஒரு பொன்வட்டிலை மாத்திரம் முன்பு மிகுத்தினேன், அது மடியில் இராநின்றது" என்று திருச்செவியிலே ஏகாந்தமாக விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானும் "பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடையோன் வாழியே" என்னும்படி அப்பொன் வட்டிலைத் தேவியார்கையில் நின்றும் வாங்கிக் காட்டில் தூற்றிலே எறிந்துவிட்டு, உடையவர்க்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணின ஸ்ரீமதுராந்தகத்திலே யெழுந்தருளி ஏரிகாத்த பெருமானைத் திருவடிதொழுது அங்கே திருமகிழடியிலே யெழுந்தருளி 'த்வயம் விளைந்த இடம்' என்று அவ்விடத்தை ஸேவித்து மனமகிழ்ந்து, மற்றை நாள் தொடங்கிப் பயணகதியிலே வழியிலுள்ள திருப்பதிகளை ஸேவித்துக்கொண்டு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலெழுந்தருளி முன்புபோலே உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தில் அத்தாணிச் சேவகராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

திருவரங்கத்தமுதனாரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுதல்.

அக்காலத்திலே, கோயில் கொத்திலுள்ளவர்கட்குத் தலைவராயிருந்த திருவரங்கத்தமுதனாரென்பவர் ஒரு நாள் உடையவர் திருமுன்பே வந்து ஸேவித்து, 'பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற அடியேனைத் திருத்தி ஸ்வாமிக்கு சேஷமாக்கும்படி ஒரு ஸாத்விகர்க்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வானை அழைத்தருளி அமுதனாரைக் காட்டி, 'இவர் நம்முடைய வாழ்முதலான நம்பெருமாள் ஸ்ரீகார்யத்துக்குப் பரிவராயிருப்பவர்; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரை அநுவர்த்தித்து அநுகூலராக்கி நம்பக்கலிலே கொண்டுவந்து சேரும்' என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அநுவர்த்தித்துப் பரிபக்வராக்கி உடையவர் திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து

காட்டிக் கொடுக்க, உடையவரும் அவ்வமுதனாரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார். 1. "மொழியைக் கடக்கும் பெரும் புகழான் வஞ்சமுக் குறும்பாங்குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் சரண்கூடியபின்" என்றாரிறே அமுதனார் தாம்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனருளிச்செய்த குருபரம்பராஸாரத்திலே—"பெரிநம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆச்ரயித்தவர்கள் அறுவர்" என்றருளிச்செய்து, "அவர்களாகிறார்" என்று தொடங்கிச் செய்தருளின விவரணத்தில் அணியரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்பவர்கள் அணியரங்கத்தமுதனா ரென்பவர் இத்திருவரங்கத்தமுதனாரிற் காட்டில் வேறுபட்டவரென்று உண்மையுணராது இவரே அவரென்று சிலர் ப்ரமித்து இவ்வமுதனாரைப் பெரிய நம்பிகளின் சிஷ்யராகக் கருதுவர்களாயினும் இராமாநுச நூற்றந்தாதி அருளிச்செய்த அமுதனார் எம்பெருமானாருடைய நியமனத்தினால் ஆழ்வானை அடிபணிந்து திருந்தினவரென்பதை ஸத்ஸம்ப்ரதாய முணர்ந்தவர் மறவார்கள்.

ஆழ்வான் அமுதனார்க்ருஹத்தில் ஏகாஹ மமுது செய்தல்.

அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலக்ஷேபம் செய்துவருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடி யடைய, தசாஹம் கடந்தபின்பு "ஏகாஹத்துக்கு நிமந்த்ரணஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருளவேணும்" என்று உடையவர்ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் ஆழ்வானை நோக்கி 'நீர் போம்' என்ன ; ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்றாமல் அப்படியே எழுந்தருள, அமுதனாரும் 'ஆசாரியர் இங்ஙனே எழுந்தருளப் பெறுவதே!' என்று தாழ்ந்து தரைப்பட்டு ஸேவித்து ஏகாஹச்ராத்தத்திலே அமுது செய்தருளப் பண்ணுவித்து, எற்கெனவே தாமும் தமதுமெல்லாம் அத்தலையிலதாகவே அறுதி

1. இராமாநுச நூற்றந்தாதி—7.

யிட்டிருக்குமவராகையாலே அபரிமிதமான பொருளை ஸமர்ப்பித்து 'இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, ஆழ்வானும் அவருடைய ப்ரார்த்தனைக்காக அவற்றை அங்கீகரித்துக் கனகவர்ஷமாகத் தெருவிலே வர்ஷித்துக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் இறைத்து விட்டுத் திருக்காவேரியிலே நீராடித் திருமண்காப்பு சாத்திக்கொண்டு உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸேவித்து நிற்க, உடையவரும் ஆழ்வானை நோக்கி 'அங்குக் கிடைத்த அர்த்தம் எங்கே?' என்று கேட்க, ஆழ்வானும் 'அவை அநர்த்தமாகையாலே அப்போதே கைகழிந்துபோயின' என்று நடந்த செய்தியை விஜ்ஞாபிக்க 'இதொரு விலக்ஷணவ்யக்தி இருந்தபடி என்!' என்று திருவுள்ளம் உகந்தருளினர்.

ஏகாஹ மமுதுசெய்ய ஆழ்வானையனுப்பினதற்குக் காரணம்.

நம்பெமாள் ஸந்நிதித் திறவுகோல் அமுதனாருடைய ஆதீனத்திலிருந்தபடியால் அதை உடையவர் உபாயமாகக் கைப்பற்ற விரும்பி ஆழ்வானை யழைத்து "நீர் போய் ஏகாஹத்தில் புஜித்து முடிவில் ஸந்நிதித் திறவுகோலைப் பெற்றாலன்றி 'ஸகலம் ஸம்பூர்ணம்' சொல்லவேண்டா" என்று நியமித்தனுப்ப, ஆழ்வானும் அப்படியே திறவுகோலைப்பெற்று வந்தார்; பின்பு "ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்" என்று கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகமுற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக் கைங்கரியங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினர் என்று ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வான் வ்ருத்திக்ரந்தத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தரித்துக்கொள்ளுதல்.

உடையவர் ஸ்ரீபாஷ்யமுரைக்க ஆழ்வான் உசாத்துணை யிருத்தல்:—

இவை எம்பெருமானார் வைபவத்தில் காண்க.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் ஸந்தேஹம் தெளிந்து வருதல்.

பிறகு எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே உபய வேதாந்த க்ரந்த காலக்ஷேபம் நடவாநிற்க, "ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிரூபகமாகச் சொல்லப்படா நின்றது; இவற்றினுள் அந்தரங்க நிரூபகம் எது?" என்று திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்தாவம் நிகழ, எம்பெருமானார் ஸர்வஜ்ஞராய் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வானை நோக்கி 'வாரீர் ஆழ்வான்! திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளி நம்பியை ஸேவித்து இதனை அறிந்துவாரும்' என்று நியமிக்க, ஆழ்வானும் நம்பிஸந்நிதிக்கெழுந்தருளி தண்டன் ஸமர்ப்பித்துச் செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்து ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்தும் அவர் இரங்கக்காணாமையாலே, 'எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலேபோய் ஸேவித்து வருகிறேன்' என்று சொல்லிப் புறப்படப்புக, நம்பி அவரை அழைத்து "மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்*அடியேனுள்ளா னென்றருளிச் செய்தபடி கண்டாயே" என்றுமொழிந்தருள, ஆழ்வானும் 'தஸ்யோஸ்மி' என்றெழுந்தருளினர்.

இதன் கருத்து யாதெனில்;—திருக்கோட்டியூர் நம்பி எடுத்துக் காட்டிய அடியேனுள்ளா னென்ற பாசுரம் திருவாய்மொழி எட்டாம் பத்தில் "கண்கள் சிவந்து" என்கிற திருவாய் மொழியில் இரண்டாம்பாட்டு; "கண்கள் சிவந்து" என்கிற பாட்டும் 'அடியேனுள்ளான்' என்கிற இப்பாட்டும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்குமவை. இவற்றுள் 'அடியேனுள்ளா' னென்ற பாட்டில் முதல் விசேஷணத்தினால் 'எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்றருளிச்செய்யக் கருதிய ஆழ்வார் 'ஆத்மாவிலுள்ளான்' என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும்; 'என்னுள்ளான்' என்றாவது சொல்லியிருக்கவேண்டும்; இப்படி சொல்லாமல் அடியேனுள்ளானென்று அடிமையை யிட்டு ஆத்மாவை நிரூபித்தமை தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே,

ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டிலும் சேஷத்வமே ப்ரதாந நிரூபகமென்றதாயிற்று.

ஆழ்வான் பௌராணிககைங்கரியம் பெறுதல்.

ஒருநாள் நடுப்பகலில் உச்சிவெய்யிலிலே எம்பெருமானார் தாமொருவராகத் திருவரங்கத்தமுதனார் க்ருஹத்துக்கெழுந்தருள, அமுதனாரும் 'இதுவென் இப்போது!' என்று விஸ்மயத்துடனே ஸேவித்துக் கேட்க, உடையவரும் "உம்முடைய * பௌரோஹித்யக்காணியை நமக்குத் தரவேணும்" என்ன, அமுதனார் மஹாப்ரஸாதமென்று உகந்து ஹிரண்யோதகதாரா பூர்வகமாக ஆழ்வானை உத்தேசித்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்று தொடங்கி ஆழ்வானைப் பௌரோஹித்யத்துக்குக் கட்டளையிட்டு நித்தியம் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலே புராணம் விண்ணப்பம் செய்யும்படியாக நியமித்தருளினர். இக்கைங்கரியம் இவரது திருக்குமாரரான பட்டர் பரம்பரையாக இன்றளவும் ஸந்ததியார்க்கு ப்ராப்தமாயிரா நின்றது. [பட்டருடைய தனியனில் "ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித:" என்றதும் காண்க.]

ஓர் ஊமை பெற்ற பாக்கியத்தைக்கண்டு ஆழ்வான் வருந்தினது.

உடையவர் ஒருநாள் ஓர் ஊமையை யழைத்து மடத்துக்குள்ளே நிறுத்தித் திருவாசற்கதவுகளை யடைத்து ஸம்ஜ்ஞையாலே தமது திருவடிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க, அந்த ஊமையும் பாக்ய வசத்தாலே 'இத்திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம்' என்றறிந்து அத்திருவடிகளைத் தனது தலைமேலணிந்து கிடக்க, ஆழ்வான் இதைக் கதவின் புரையாலே கண்டு ஐயோ! ஆழ்வானாகப் பிறந்து சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக் கெட்டேனே! ஊமையாகப் பிறவா தொழிந்தேனே!' என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு கதறினா ரென்று ப்ரஸித்தம்.

---

* பௌரோஹித்யமாவது—நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் புராணம் வாசித்தலாகிற கைங்கர்யம். வேதவிண்ணப்பம், திருமஞ்சனக் கட்டியம் ஸேவித்தல் முதலியவைகளும் இதில் அடக்கம்.

ஆழ்வானுடைய ஜீவகாருண்யம்.

ஆழ்வான் ஒருநாள் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க, ஒரு ஸர்ப்பத்தால் பிடிக்கப்பட்ட தவளை கூக்குரலிடக்கேட்டு 'இது ஆரறியக் கூப்பிடுகிறதோ!' என்று மோஹித்து விழுந்தருளினர்.

மற்றொருநாள் கார்யார்த்தமாக ஒருதோட்டத்துக்கு எழுந்தருள, அங்கே அப்போதுதான் ஒருவன் ஒருவாழைக்குருத்தை அறுத்துக்கொண்டுபோக, அதில் நின்றும் பால்பெருகா நிற்கக் கண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தார்.

பின்னுமொருநாள் திருக்காவேரியில் தண்ணீர்க்குடைத்தை இடுப்பிலே எடுத்துவைப்பாரில்லாமல் வருந்திநின்ற ஒரு பெண்ணுக்குத் தண்ணீர்க்குட மெடுத்துவைத்து வழிநடத்தியருளினர். இவைபோல்வன மற்றும்பல இதிஹாஸங்களும் ப்ரஸித்தம்.

ஆழ்வானுடைய ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி.

அக்காலத்திலே அரசாண்டுவந்த சோழராஜன் வைஷ்ணவத்ரோஹியாகையாலே ஆங்காங்குள்ள விஷ்ணு ப்ரதிமைகளை யெடுத்து எறிந்துவிடவேணுமென்று முயன்றபோது அவனுக்கு இஷ்டரானவர்கள் "மந்த்ரபூர்வகமாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விஷ்ணு பிம்பங்களை அழியச்செய்தால் உனக்குப் பெருத்த தீங்கு விளையும்" என்று சொல்ல, அது கேட்ட சோழன் 'அந்தப் பிரதிமைகளில் தெய்வ சக்தியை உத்வாஸநம்பண்ணி அழியச் செய்வோம்' என்று நிச்சயித்து ஒரு பார்ப்பானுக்குப் பணங்கள் கொடுத்து 'நீ * அத்ருச்யாஞ்ஜந மிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணு' என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும் திவ்ய தேசங்களிலே சென்று அப்படியே அத்ருச்யாஞ்ஜந மிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணி பகவத் விக்ரஹங்களைக் கடலிலே எடுத்தெறிகிற செய்தியை எம்பெருமானர் திருச்செவிசாத்தி 'நாம் நெடுநாளாக இத்

---

* அத்ருச்யாஞ்சனமாவது—தான் ஒருவர் கண்ணிலும் தென்படாதபடி தன்னை மறைக்கவல்லதொரு அஞ்சனம்.

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை விடாதே நோக்கிக்கொண்டு போரு கிறோம்: இவ்விடத்துக்கும் அழிவு வரும்படி ஆஸுரவர்க்கம மேலிடாநின்றது; இனிமேல் செய்யவேண்டுவதென்ன?' என்று வியாகுலப்பட்டுப் பெரியநம்பியோடே சிந்தித்திருக்க, 'நான் பெருமாளுடைய திருவெல்லையிலே ஒரு பிரதக்ஷிணம் வரும்படி யாக உம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரை என்பின்னே அனுப்ப வேணும்; என்பின்னே வாரா நின்றால் 'ஒருவன்பின்னே போகி றோம்' என்று தன்னெஞ்சில் படாதே நிழல்போலே என்னைப் பின் செல்பவனாக இருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட ஒரு சிஷ்ய னைப் பார்த்தனுப்பும்' என்று பெரியநம்பி திருவாய்மலர்ந்தருள, இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்ணரான சிஷ்யர் ஆழ்வானொரு வரே என்பது உடையவர்க்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் இதனைப் பெரியநம்பி திருவாக்கினால் வெளியிடவேணுமென்றெண்ணிக் கொண்டு நம்பியை நோக்கி 'இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர் இவ்விடத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!' என்று சொல்லி நிற்க, 'நம் கூர த்தாழ்வானை அனுப்பலாகாதோ?' என்று நம்பி நியமித்தருள, அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக்கேட்டு "நம்பிகள் நம்ஸ்வரூபத்தி னுண்மையை இங்ஙனே யறிந்து பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப் படி அருளிச்செய்யும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே" என்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து, நம்பிகளின் திருவுள்ளப்படியே பிரதக்ஷி ணத்திற்குப் பின்சென்றார். [இந்த இதிஹாஸம் திருவாய்மொழி எழாம் பத்தில் பத்தாந்திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம் பாட்டில் "பலரடியார் முன்பருளிய" என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாறுயிரத் தில் காணத்தக்கது.] இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி ஆழ் வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது நிர்விவாதம்.

ஆழ்வானுக்குத் திருக்குமாரர்கள் திருவவதரித்தல்.

ஆழ்வான் தமது செல்வத்தை முற்றும் துறந்து எம்பெருமா னார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதாநகாலத் திலே திருவரங்கத்தில் சில திருமாளிகைகளில் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து அதுகொண்டு குடும்பகாரியத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு

ஒவ்வொருநாளும் கிடைக்கிற உணவுப்பொருள்களில் மறுநாளைக் கென்று சிறிதும் சேஷப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல் அன்றன் றைக்கு தேஹயாத்திரை நடத்தியருளுகையில் ஒருநாள் விடாப் பெருமழை பொழிந்ததனுல் வெளியேபோய் உபாதாநம் செய்து வரக்கூடாமல் போக, அதனுல் அன்றைக்கு வெறும் தீர்த்தமாத் திரத்தை உட்கொண்டு "கண்ணு நான்முகனைப் படைத்தானே காரணு கரியாய் அடியேன் நான், உண்ணுநாள் பசியாவதொன் றில்லை ஓவாதே நமோநாரணு வென்று, எண்ணு நாளுமிருக்கெசுச் சாமவேத நாண்மலர் கொண்டு உனபாதம், நண்ணு நாளவை தத் துறுமாகி லன்றெனக்கவை பட்டினி நாளே" என்கிறபடியே பட் டினி பாராட்டாமல் "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமான்" என்றாற்போல அருளிச் செயலநுஸந்தாநமே தாரகமாகக்கொண்டு வேறு உண வின்றியே இருந்திட, அன்றிரவு பெரியபெருமாள் அமுது செய் கிறபோது உண்டான திருச்சின்னவொலி கேட்டவளவில் இவ ரது தேவியாரான ஆண்டாள் பெருமாளைக் குறித்து 'உம்முடைய அடியவர் பட்டினியிருக்க, நீர் குலாவிக் குலாவி அமுதுசெய் தருளுகிறீரோ?' என்று நினைத்தவளவிலே ஸர்வஜ்ஞனை ரங்க நாதன் அந்த ஆண்டாள் நினைப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி உடனே தேவஸ்தாந கார்ய நிர்வாஹகரான உத்தமநம்பிக்கு அர்ச்சகமுகேந கட்டளையிட்டு அப்பொழுது தாம் அமுது செய்த அக்காரவடிசிலை ஸகல பரிஜந பரிவாரங்களுடன் அவரைக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு அனுப்பியருள, இவரும் இதனை யறிந்து பதறியெழுந்து எதிர்கொண்டு மஹா ப்ரஸாதமென்று அதில் தமக்கும் தமது தேவிக்குமாக இரண்டு திரளைகளை யெடுத்துக்கொண்டு உத்தமநம்பியை அனுப்பிவிட்டு பக்தவத்ஸலனை பகவானுடைய வரம்புகடந்த கருணைத் திறத்தை வியந்து அந்த அடிசிலில் ஒரு பகுதியைத் தாம் அமுது செய்து மற்றதைத் தேவியாருக்குக் கொடுத்தருள, முன்பு தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரகாமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின கூறு களே ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களின் திருவவதாரத்துக்

குக் காரணமானது போல இப்பொழுது இவர்க்கும் "ஸ்ரீபராசர பட்டர், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டர்" என்ற இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிப்பதற்கு இத்திரளைகளிரண்டுமே ஹேதுவாயின.

ஆழ்வான் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருளினது முதலான வரலாறுகள் ஸ்ரீராமாநுஜர் வைபவத்தில் காணத்தக்கன.

திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரை புறப்படுதல்.

ராஜஸபையில் நேர்ந்த கஷ்டங்களுக்குப் பிறகு நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு விடைகொண்ட ஆழ்வான் பெரிய ஸ்ரீபலிபீடத்தருகே தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் தம்முடைய அளவற்ற ஆர்த்தியை ஆவிஷ்கரித்து, 'பெரிய நம்பியை அங்கீகரித்தாப்போலே அடியேனையும் அங்கீகரித்தருளலாகாதா?' என்று திருவுள்ளம் நொந்து விண்ணப்பஞ்செய்து பின்பு உள்ளேபுகுந்து ஸேவிப்பதாக எழுந்தருள, 'ராமாநுஜ ஸம்பந்தமுடையாரொருவரும் உள்ளேபுகுந்து ஸேவிக்க வொண்ணாது' என்று சோழன் கட்டளையிட்டு வைத்தபடி அவனது சேவகர்கள் ஸந்நிதி வாசலிலே நின்று ஆழ்வானை உள்ளே புகவொட்டாமல் தகைய, அங்குள்ளாரில் சிலர் 'இந்த ஐயங்கார் மற்றவர்களைப் போலல்லர்; இவர் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவர்; இவரைப் புகுரவிடுங்கள்' என்று சொல்ல; இவற்றைக் கேட்ட ஆழ்வான் திடுக்கிட்டு நடுங்கி நாலடி பின்வாங்கி "ஐயோ! எல்லார்க்குமுண்டான, ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுவாயிருந்தது' அடியேனுக்குண்டான ஆத்மகுணம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாய் விட்டதோ" * என வெறுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு "என்பேற்றுக்கு எம்பெருமா

* ராமாநுஜ ஸம்பந்திகளை உள்ளே புகவிடக்கூடாதென்கிற கட்டளையின்படி ஆழ்வானையும் விலக்கவேண்டியிருக்க, ராமாநுஜ ஸம்பந்தத்தை உபயோகமற்றதாக்கி இவருடைய ஆத்மகுண பூர்த்தியையே அவர்கள் மதித்தபடியால் அது இவர்க்கு அஸஹ்யமாயிற்று.

ஞர் திருவடி ஸம்பந்தமே அமையும்; அந்த ஸம்பந்தத்தை யொழித்துப் பெருமாளை ஸேவிக்கவேண்டுவதில்லை" என்று உறுதிகொண்டு அன்றே கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாஸத்தை விரும்பிப் பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினர்.

ஸ்தவங்கள் அருளிச்செய்தல்.

வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயரங்கள் நினைவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு கனிந்திருக்கக் கருதி ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்திரங்களை அருளிச்செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ்சோலைக்கெழுந்தருளினர். இவற்றுள், ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் நூறு ச்லோகங்கள் கொண்டது. ஆழ்வானருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவங்களில் இந்த ஸ்தவமே முதலதாம். இத்தால் பரவாஸுதேவனுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை விசதமாக அநுஸந்தித்து அநுபவித்து இங்ஙனே விபவாவதாரங்களையும் பேசி அநுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாவதாக அதிமாநுஷஸ்தவமருளிச் செய்தார். இதில் நரஸிம்ஹாதி அவதாரங்கள் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகவும் ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாவதாரங்களைப் பெருக்கமாவும் பேசி அநுபவித்தார். இதுவரையிலும் உலகத்தில் வெளிவந்துள்ள ஸம்ஸ்க்ருதவாங்மயங்களில் இவ்வதிமாநுஷஸ்தவத்திற்கீடான சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொடைநோக்கும் அமைந்த வேறொரு வாங்மயம் கண்டதில்லையென்று வித்வத்ரஸிக விவேகிகள் ஒருமிடறாக விளம்புவர்.

அழகர் ஸந்நிதியிலே தம் குறையை விண்ணப்பஞ் செய்தல்.

இங்ஙனே பரம போக்யமான இரண்டு ஸ்தவங்களை அருளிச்செய்து, அநந்தரம் திருமாலிருஞ்சோலையை அடைந்து அவ்விடத்திலே * "அடிவாரந்தன்னிலழகர் வடிவழகைப்பற்றி, முடியு

* திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி 21.

மடியும் படிகலனும் முற்றுமனுபவித்தான்மூன்" என்கிறபடியே சுந்தரத்தோளுடையானை ஆழ்வார் அநுபவித்தாப்போலே தாமும் அநுபவித்து அவ்வெம்பெருமான் விஷயமாக அமுதக்கடலென்னலாம் படியாய் நூற்றுமுப்பத்திரண்டு ச்லோகங்கள் கொண்டதான ஸுந்தரபாஹுஸ்தவ மருளிச்செய்து, அதன்முடிவிலே—

விஜ்ஞாபநாம் வநகிரீச்வர ! ஸத்யரூபாம்
அங்கீகுருஷ்வ கருணார்ணவ மாமகீநாம்,
ஸ்ரீரங்கதாமநி யதாபுரமேகதோஹம்
ராமாநுஜார்ய வசக: பரிவர்த்திஷீய||

என்பது முதலான நான்குச்லோகங்களினால் திருவரங்க மாநகர் ஆஸுரப் பூண்டுகளொழிந்து நிஷ்கண்டகமாக வேணுமென்றும் எம்பெருமானார் திருவடிகளின் நிழலிலே தாம் வாழப் பெறவேணுமென்றும் ஆர்த்தராய்ப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு சில காலம் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார்.

மீண்டும் திருவரங்கம் சேர்தல்.

அவ்வளவிலே, அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்துமாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர்ஸந்நிதியிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

மேனாட்டில் நின்றும் எம்பெருமானார் கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஆழ்வானை உசாவுதல்.

சோழனுடைய உபப்லவங்களுக்கு அஞ்சித் திருநாராயணபுரத்திலெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்றும் அங்குவந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவராலே—சோழராஜ ஸதஸ்ஸில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்தைக்கேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம் நொந்து 'ஆழ்வானாகிலும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றோமே!' என்று திருவுள்ளம் தேறி, அப்போது தம்மிடத்தில் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மாறொன்றில்லா மாருதிச்சிறியாண்டானை 'மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச்

சென்று ஆழ்வானையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்துவாரும்' என்று நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து சோழன் புழுத்துமாண்ட வ்ருத்தாந்தமுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸந்நிதியிலே அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம்போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அது கேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மிக விரைந்து கோயிலுக்கெழுந்தருளி முதலிகளும் தாமுமாக ஆழ்வான் திருமாளிகையேற எழுந்தருள, ஆழ்வானும் எதிரே யெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரத்திலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைச் சிக்கனப்பிடித்துக்கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை வாரியெடுத்தணைத்துக் கொண்டு சோகவேகத்தாலே ஒருவார்த்தையும் அருளிச்செய்யமாட்டாமல் உள்ளொலாமுருகிக் குரல்தழுத்து விம்மல் பொருமலாய், "வாரீர் ஆழ்வான்! இந்த தரிசநத்துக்கு த்ருஷ்டி பூதரான உமக்கு இப்படி கண்போவதே! இது என்னுடைய துஷ்கர்ம பலமன்றோ?" என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்து ஆழ்வானைத் தேற்றியருளி அவரையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு மடமேயெழுந்தருளினர்.

ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவமருளிச் செய்தல்.

மற்றைநாள் உடையவர், ஆழ்வான் திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரையிலே அருளிச்செய்த மூன்று ஸ்தவங்களையும் கேட்டருளி மிகவும் திருவுள்ளமுவந்து ஆழ்வானை நோக்கி 'உம்முடைய இவ்வருளிச் செயல்களாலேயன்றோ நம்முடைய திருவரங்கச் செல்வம் களையற்று நாமும் இங்கு வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றோம்; இனி, பெருமாள்கோயிலில் பேரருளாளப்பெருமாள் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும் கோதில்வள்ளலாக விளங்குகின்றார்' நீர் அவர் விஷயமாக 'அடியேனுக்குக் கண் தந்தருளவேணும்' என்று ஒரு ஸ்தோத்திரம் விண்ணப்பஞ்செய்யும்' என்றருளிச் செய்ய; ஆழ்வானும் 'அடியேனுக்கு இக்கண்வேண்டா' என்ன; எம்பெருமானாரும் 'அப்படியன்று: பேரருளாளன் விஷயமாக

ஒரு ஸ்தோத்திரம் சொல்லியேயாகவேணும்' என்று பலகாலும் வற்புறுத்தியருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் ஆசார்ய நியமநத்தைச் சிரமேற்கொண்டு வரதராஜஸ்தவ மருளிச்செய்யத் தொடங்கி "நீலமேகநிபம் அஞ்ஜநபுஞ்ஜச்யாமகுந்தளம் அநந்தசயம் த்வாம்= அப்ஜபாணிபதம் அம்புஜநேத்ரம் நேத்ரஸாத் குரு கரீச ஸதா மே" (23) என்கிற ச்லோகத்தளவு மருளிச்செய்து "எப்போதும் உன்னை ஸேவித்துக் களிப்பதற்குறுப்பான அப்ராக்ருத திவ்ய நேத்திரம் அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணும்" என்று விஜ்ஞாபிக்க, அன்றிரவே ஆழ்வானுக்குப் பேரருளாளர் கனவிலே காட்சி தந்து 'நீர் வேண்டினபடியே தந்தோம்' என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் உடனே மகிழ்ந்து எழுந்து நித்யகர்மாநுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றி, தொடங்கின வரதராஜஸ்தவத்தையும் பூர்த்தியாகத் தலைக்கட்டி உடையவர் ஸந்நிதியிலே முழுதும் விண்ணப்பஞ் செய்து காட்டி வருகையில் மேற்குறித்த "நீலமேகநிபம்" என்கிற ச்லோகத்தை வாசிக்கக் கேட்டருளும்போது, 'வாரீர் ஆழ்வான்!' * இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டும் பேரருளாளன் உமக்குக் கண் தந்தருளாதிருக்கமாட்டான்; கண்ணைக்காட்டும் பார்ப்போம்' என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் அப்ராக்ருத திவ்யநேத்ரம் அருளினதாகக்கண்ட ஸ்வப்ந ஸமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் " அப்படியன்று; நேரில் பெருமாள்கோயிலுக்குப் போய்ப் பேரருளாளனை ஸேவித்துப் பிரார்த்தித்து வருவோம் வாரும்" என்று சொல்லி ஆழ்வானை யழைத்துக்கொண்டு கச்சிக்குப் புறப்பட்டார்.

ஆழ்வானுடைய அற்புதமான ஆத்மகுணம் கரிகிரியில் வெளிப்படுதல்

ஆழ்வானும் எம்பெருமானாரும் பயணகதியிலே கச்சித் திருப்பதி சேர்ந்து திருவத்திமாமலைக் கெழுந்தருளினபின், உடையவர்

---

* திருவாய்மொழியில் (4—7—5) "இப்பொழுதே வந்திடாயென்று ஏழையேன் நோக்குவனே" என்ற விடத்து ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படியில் இது காணத்தகும்.

நியமனப்படியே ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தைப் பேரருளாளர் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்து முடிக்கிறபோது உடையவர் ப்ரதக்ஷிணமெழுந்தருளிப் பராக்காயிருக்க, பேரருளாளர் ஸ்தவம் திருச்செவிசாத்தி ப்ரஸந்நராய் 'உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை வேண்டிக்கொள்ளும்' என்ன ; ஆழ்வான் உடையவர் திருவுள்ளப்படி கண் வேண்டிக்கொள்ளாமல் "நான் பெறும்பேறு நாலூரானும் பெறவேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார். (இங்ஙனே வேண்டிக்கொள்ளவேண்டிய ப்ரஸக்தி யாதெனில்;) சோழராஜனை அடுத்திருந்த நாலூரானுடைய முயற்சியே ஆழ்வான் திருக்கண்களையிழப்பதற்கும், பெரிய நம்பி திருநாடலங்கரிப்பதற்கும், எம்பெருமானார் நாடுதுறந்து எழுந்தருள்வதற்கும் காரணமென்பது கீழ் விவரித்த வரலாற்றினால் விளங்குமே; ஆகவே அப்படி அஸஹ்யாபசாரிகளில் தலைவனான அந்த நாலூரானுக்குக் கொடிய நரகம் தவறாதென்று நிச்சயித்த ஆழ்வான் 'வைஷ்ணவ குலத்திலே பிறந்தானொருவன் இங்ஙனே படுகுழியில் விழலாகாது' என்று இரக்க முற்று 'நம்மாலல்லது அவன் உய்வுபெற வழியில்லை' என்றறுதியிட்டு, பரமத்ரோஹியான அவனுக்கும் நற்கதி வேண்டினார். த்ரோஹிகள் திறத்திலும் அன்புடைமையென்னும் இச்சிறந்த திருக்குணம் ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பது விவாதமற்ற விஷயம்.

உடையவரும் ஆழ்வானும் திருவரங்கம் மீளுதல்

பேரருளாளன் திருமுன்பே * "நான் பெறும்பேறு நாலூரானும் பெறவேணும்" என்று ஆழ்வான் பிரார்த்தித்ததைப் பேருருளாளன் அங்கீகரித்தருளி 'அப்படியே பெறக்கடவன்' என்று சோதிவாய்திறந்து பணித்தவளவிலே இதைஎம்பெருமானார் கேட்டுப் பதறியோடிவந்து திருவுள்ளம் நொந்து பேரருளாளனை நோக்கி 'ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்போது என்நினைவைத் தலைக்கட்டியருள வில்லையே' என்றும், ஆழ்வானை நோக்கி 'நீர்

---

* எம்பெருமானாருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தால் தமக்கு நற்கதி நேருவது திண்ணமென்று துணிந்திருந்தாரெனக.

ஸ்வதந்த்ரராய் என்நினைவைத் தலைக்கட்டாதே உபயோகமற்ற தொன்றை வேண்டிக் கொண்டீரே' என்றும் இருவரையும் வெறுத் துரைத்து 'இனி என்செய்வது !' என்று திகைத்து நிற்க ; எம்பெருமானார் இங்ஙனே மனக்குறைபட்டுப் பரிதபிக்கும்படியை உணர்ந்த பேரருளாளன் 'நம் இராமாநுச ! ஆழ்வான் நம்மையும் உம்மையும் காணுமிடத்துக் கட்கண்ணாலே காணக்கடவன்' என்று வரமளித்தருள, ஆழ்வானும் பெருமானைத் தமது கட்கண்ணாலே கண்டு ஸேவித்து, சாத்தியிருந்த திருவாபரணங்களையும் திருப்பரியட்டங்களையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸந்நிவேசங்களையும் இவையிவையென்று குறித்துக்காட்டி, உடையவர்திரு மேனியையும் ஸேவித்துக்காட்ட, எம்பெருமானார் ஒருவாறு திருவுள்ளமுவந்து ஆழ்வானுடன் மீண்டு கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

திருவரங்கத்திலுள்ளார் ஆழ்வானது திருக்குணத்தை நோக்கி வியத்தல்

ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஆழ்வானருகே வந்து "நாலூரான் தேவரீரளவன்றிக்கே நம் தர்சநத்துக்கே மஹாபராதியாயிருக்க, அவனை 'க்ஷிபாமி—ந க்ஷமாமி' என்னும் படியான கொடிய தண்டனைகட்கு ஆளாக்கவேண்டுவது அவசியமாயிருக்க, அப்பாவிக்கு முட்பட மோக்ஷமளிக்கவேணுமென்று பேரருளாளப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் வேண்டிக்கொண்டதாமே, இஃது என்ன அநியாயம் !" என்று முறைப்பட, "அந்தோ ! அப்படிப்பட்ட பாவிகளுக்கன்றோ இரங்கவேண்டுவது ; மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துப் பயனென் ?" என்று ஆழ்வான் பணிக்க, அது கேட்டவர்கள் இவருடைய பூததயாகுணத்துக்கு மிகவும் வியந்தனர். எம்பெருமானாரிடத்திலும் அவகாசம் பெறாத நற்குணங்கள் ஆழ்வானிடத்தே அழகாக அமைந்திருந்தனவென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று.

ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்குப் பணித்த வார்த்தை.

ஆழ்வானுடைய சிஷ்யர்கள்பலரிலே 'பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்' என்பாரொருவரிருந்தார் ; அவர் நற்குலநற்செல்வம்

முதலியவற்றாலே மேன்மைபெற்றிருந்ததால் சிறிது அஹங்காரங்கொண்டு பாகவதர்கள்திறத்திலே விநயமின்றிக்கே அபசாரப் பட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறபடியை ஆழ்வான்கண்டு, 'இவர்க்கு இந்த பாகவதாபசாரதோஷம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாகி விநாசபர்யந் தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு வேலியிட்டுவைக்கவேணும், என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு புண்யதிநத்திலே நீராடினபின்பு இவரைப் பார்த்து, 'பிள்ளைப் பிள்ளாய்! புண்யகாலமென்று எல்லாரும் பூமிதாநம், ஸ்வர்ணதாநம், அந்நதாநம், வஸ்த்ரதாநம் என்றாற் போலே தாநங்கள் பண்ணுநிற்கக் காண்கிறீரன்றோ; இக்காலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம் பண்ணமாட்டீரோ?' என்று கேட்க; 'அடியேன் எத்தை தாநம்பண்ணுவது? எல்லாம் எற்கெனவே ஸ்வாமியினுடையதேயன்றோ' என்று அவர் சொல்ல; அவ்வளவு போராது; மனமொழிமெய்களென்கிற முக்கரணங்களாலும் பாகவதாபசாரப்படாமல் இருக்கக்கடவேன்' என்று நம் கையிலே தாரைவார்த்து தத்தம்பண்ணித் தரவேணும்' என்று ஆழ்வானருளிச் செய்ய; அப்படியே அவரும் உதகம் பண்ணிக் கொடுத்த பின்பு ஒருநாள் பூர்வவாஸனையாலே ஒரு பாகவதர் திறத்திலே மாநஸிகமாக அபசாரப்பட நேர்ந்துவிடவே, 'நாம் இனி முடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு அன்று ஆழ்வான் ஸந்நிதிக்கு விடை கொள்ளமாட்டாமல் தம் திருமாளிகையிலேயே மறைந்து வருந்திக் கிடக்க, இவர் வழக்கப்படி வருகிற காலத்தில் வரக் காணாமையாலே ஆழ்வான் இவர் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி விசாரிக்கும்போது தாம் நெஞ்சினால் பாகவதாபசாரப் பட்டமையைக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் விண்ணப்பஞ் செய்து "மனமொழிமெய்களிலொன்றினாலும் அபசாரம் விளையாதபடி இப் பொல்லாவழுக்குடம்புடனே யிருப்பது அரிதாயிருக்கின்றதே, என் செய்யக்கடவேன்?" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேசப்பட, 'இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்கு உண்டாயிற்றே!' என்று ஆழ்வான் உகந்தருளி, "பிள்ளைப்பிள்ளாய்! நெஞ்சினால் நினைத்ததற்கு அநுதாபமுண்டாகவே எம்பெருமான்

பொறுத்தருள்வன்; ப்ரத்யக்ஷத்தில் ராஜதண்டம் நேருமென்கிற அச்சத்தினால் சரீரமூலமாக ஒருவரையும் நலியமாட்டீர்; ஆன பின்பு, மாநஸிகமும் காயிகமுமாகிற அபசாரங்களிரண்டையும் உமக்குக் கழித்துத் தந்தோம்; இனி, வாக்கை மாத்திரம் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு ஸாவதாநராய் வர்த்திக்கக் கடவீர்'' என்றருளிச் செய்தார்.

ஆழ்வான், பட்டருக்கு ஆசாரியருமானது.

எம்பெருமானின்னருளாலே ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்களவதரித்தமை கீழே சொல்லப்பட்டது. அத்திருக்குமாரர்களின் அவதாரத்தைக் கேள்விப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு பதினோராநாளிலே சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கி 'குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டுவாரும்' என்ன; அவர் அங்ஙனமே ப்ரபந்நகுலக் கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை எடுத்துவரும்போது த்ருஷ்டி தோஷாதிகள் தாங்காதபடி ரக்ஷையாக த்வய மென்னும் மந்த்ர ரத்நத்தை அநுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர்; அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆநந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களாற் குளிரக் கடாக்ஷிக்கும்போது அத்தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக்கண்டு வியப்புக் கொண்டு 'எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே! இங்ஙனம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்?' என்று வினவ, எம்பார், 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தாநம் செய்து கொண்டு வந்தேன்' என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து இக்குழந்தைகள் உய்யும் வகையை நாடிச்செய்தற்கு முற்பட்டீராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக்கடவீர்' என்று நியமித்தருளினரென்றும், அப்படியே அத்திருக்குமாரர்கட்கு எம்பாரே ஆசார்ய க்ருத்யங்கள் செய்தருளினரென்றும், இதுபற்றியே எம்பெருமானார், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர் என்றிப்படி ஆசார்யபரம்பரை வருகிறதென்றும்

ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வானுக்கும் ஆசார்ய பரம்பரையிலே அநுப்ரவேசம் உண்டாயிற்று. எங்ஙனேயெனில்; ஆழ்வான் திருக்குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப் பொருள் கற்பித்துவரும்போது, * "எண்பெருக்கந்நலத் தொண பொருளீறில, வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்சேரே" என்கிற பாசுரத்தளவிலே வந்தவாறே அது திருமந்த்ரார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசுரமாகையாலும், மந்த்ரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல; அதனை விரைவில் அறிந்து கொள்ளவேணுமென்னும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தம் ஆசாரியரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப்புக்கவளவில், ஆழ்வான் "மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" என்கிறபடியே யாக்கைநிலையாமையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அவர்களை யழைத்து 'இன்னபோது இன்னாரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது; ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்' என்று, திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து 'இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினமையால் திருக்குமாரர்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினர். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமருளிச் செய்யும்போது ஆசார்யவந்தனம் செய்கிற முதல் ச்லோகத்திலே "வந்தே கோவிந்த தாதௌ—எம்பாரையும் திருத்தகப்பனாரையும் தொழுகின்றேன்" என்றருளிச் செய்தது உபயஸம்பந்தமும் தமக்கு உண்டானது பற்றியேயாம்.

"சிறுமாமனிசர்" என்னுமருளிச்செயற்கு ஆழ்வான் பொருள் விவரித்தது.

பட்டர் சிறு பிராயத்திலே ஒரு நாள் ஆழ்வான் திருவாய்மொழி அநுஸந்திக்கும் போது "உறுமோ பாவியேனுக்கு"

* திருவாய்மொழி 1—2—10.

(8-10-3) என்ற பாசுரத்தில் "சிறுமா மனிசராய் என்னை யாண்டாரிங்கே திரியவே" என்றதைப் பட்டர் கேட்டு அதில் சிறுமாமனிசர் என்றதைக் குறித்து ஆக்ஷேபங்கொண்டு 'ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தட்டான சிறுமை பெருமை என்கிற குணங்களிரண்டும் ஒரு பொருளினிடத்து ஒன்று சேர்ந்திருக்குமோ? ஆழ்வார் "சிறுமாமனிசர்" என்று இரண்டையும் ஒருவரிடத்தே சேர அருளிச்செய்தது பொருந்துவது எங்ஙனே?" என்று திருத்தந்தையாரை வினவினர். அதற்கு ஆழ்வான் ஆலோசித்து, 'பிள்ளாய்! நன்கு வினவினாய்; உனக்கு உபநயனமாகாமையால் இப்போது வேதசாஸ்திரங்களைக்கொண்டு விடை சொல்லலாகாது; ஆகிலும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுகிறோம் காண்' என்று சொல்லிச் சில பெரியோர்களைக் காட்டி 'திருமேனி சிறுத்து ஞானம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் போல்வாரைச் சிறுமாமனிசர் என்னத் தட்டில்லையே; முதலியாண்டான், எம்பார் முதலிய பெரியோர்கள் உலகத்தாரோடொக்க அந்நபாநாதிகள் கொள்வதோடு எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபடுவதிற் பரமபதத்து நித்ய ஸூரிகளைப்போலுதலால், இப்படிப்பட்டவர்கள் சிறுமாமனிசர் என்னத் தக்கவரன்றோ? இங்ஙனமே வடிவு சிறுத்து மஹிமை பெருத்தவர்களும், மனிதரென்று பார்க்கும்போது சிறுமை தோன்றினும், பகவத்பக்தி ஞானம் அனுட்டானம் முதலிய நற்குணங்களை நோக்குமளவில், நித்ய முக்தர்களினும் மேன்மைபெற்று விளங்குகிறவர்களுமான மஹாபுருஷர்களையே ஆழ்வார் சிறுமாமனிசரென்று குறித்தருளினர்'—என்றருளிச்செய்ய அதுகேட்டுப் பட்டர் 'தகும் தகும்' என்று இசைவு கொண்டார்.

ஆழ்வானுடைய குடும்பகாரியத்தை எம்பெருமானே நிர்வஹித்தது.

திருக்குமாரர்களான பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் ஸாங்கோபாங்கமாக வேதவேதாந்தங்களைப் பயின்று ஸகல வித்யாபாரங்கதர்களாகி விவாஹத்துக்கு உரிய பருவத்தை யடைந்தவளவிலே

திருத்தாயாரான ஆண்டாள் ஆழ்வானைப் பார்த்து 'இவர்கட்கு விவாஹம் செய்விக்க வேண்டாவோ?' என்று விண்ணப்பம் செய்தாள். அதுகேட்ட ஆழ்வான் அஹங்காரமமகாரங்கள் சிறிதுமில்லாத ஆசார்ய பரதந்த்ரராதலால், உடையவர் திருமுன்பேசென்று 'இவர்களுக்கு மணஞ் செய்விக்க வேண்டுமாமே' என்று விஜ்ஞாபிக்க, உடையவரும் தமது ஆசார்யராகிய பெரியநம்பியின் உறவினர்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களிடத்து இவர்களுக்குப் பெண்கொண்டால் உசிதமாயிருக்குமென்று தெரிவிக்க, அக்கருத்தை மேற்கொண்டு ஆழ்வான் அவர்களிடத்திலே சென்று பெண் கேட்க, அவர்கள் கொடுப்பதாக முதலிற் சொல்லிப் பின்பு நாகந ஸம்பந்தமென்று இசையாதிருந்தார்கள். இப்படி சிலநாள் கழிந்தவளவிலே, பிள்ளைகளின் விவாஹத்தைக் குறித்து ஆண்டாள் ஆழ்வானை மீண்டுந் தூண்ட, அவர் 'ஈச்வர குடும்பத்துக்கு என்னை இருந்து கரையச் சொல்லுகிறாயோ? நாளைக்கு நான் பெருமாள் ஸந்நிதியிலே போனவாறே பிள்ளைகளை வரக்காட்டு' என்று சொல்லி, மற்றை நாள் பெருமாளைத் திருவடிதொழப் போனபோது பிள்ளைகளும் வந்து நிற்க, பெருமாள் அருள்பாடிட்டு "ஆழ்வான்! ஒன்று சொல்லுவாய்போலே யிருந்தாயே, சொல்லிக்காண்" என்று நியமிக்க, "இப்புத்திரர்க்கு மணம்புரிவிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களே!" என்று ஆழ்வான் விண்ணப்பம் செய்தனர். பெருமாள் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு 'அதற்கு உமக்கென்ன கவலை? நாமே தகுதியாகச் செய்விக்கிறோம்' என்று திருவுள்ளமாயருளி பெண்கொடுக்கும்படி பெரியநம்பி யுறவினர்க்கு ஸ்வப்நம் காட்டியருளினர். அங்ஙனம் பெருமாள் தாமே கனவில் எழுந்தருளி ஆழ்வான் குமாரர்களுக்குக் கன்னிகைகளைக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டதைக் குறித்து அவர்கள் மிக வியந்து அப்படியே இசைந்து மற்றைநாள் தாங்களாகவே ஆழ்வான் பக்கல் வலிய வந்து பெண்கொடுக்கிறோமென்று சொல்லித் தங்கள் குமாரிகளைப் பட்டர்க்கும் சீராமப்பிள்ளைக்கும் கன்னிகாதானஞ்

செய்து வெகு சிறப்பாக விவாஹம் நடத்தினர். * இதனால் ஆழ்வானுடைய குடும்பகாரியமும் எம்பெருமான் தலையிலே கிடந்ததென்பது விளங்கும்.

அருளிச்செயல்களில் ஆழ்வானுடைய நிர்வாஹம்.

நம் ஆசார்யர்களெல்லாரும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவர்களாயிருக்கச்செய்தேயும் ஆழ்வார்களுடைய ஈரச் சொற்களையே கொண்டு போதுபோக்குவர்கள். ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அருளிச்செயல்களிலே நயிப்பித்து அநுபவிப்பர்கள். இப்படிப்பட்ட அநுபவம் ஆழ்வானுக்கு அதிகமாயிருக்கும். திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற் பல பாசுரங்களிலே ஆழ்வானுடைய நிர்வாஹமென்று அருமையாகக் கொண்டாடப்படும் நிர்வாஹங்களுண்டு. விரிப்பிற் பெருகுமாதலால் ஒன்றிரண்டு காட்டுவோமிங்கு.

திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் நாயகிபாவனையுடன் பேசுகிற திருப்பதிகங்களில் "மாசறு சோதி" (5–3.) என்பது மொன்று. அத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ஒருகால் ராஜேந்த்ர சோழனென்னுமிடத்திலே அற்புதமாக உபந்யஸிக்க நேர்ந்தபோது, அதில் ஏழாம்பாசுரத்தை உபந்யஸிக்குங்காலத்து "தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ தையலார் முன்பே" என்ற ஈற்றடியின் பொருளை விவரிக்குமளவில் 'ஆமருவி நிரைமேய்த்தான் நம்பியார்' என்னும் பெயரையுடையராய் நூறுபிராயம் போந்திருப்பாரொரு பெரியவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்திருந்து நின்று "ஸ்வாமிந்! நாயகி பாசுரமாகச் சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழியில் 'தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ' என்னக் கூடுமோ? தலைவி தலைவனைத் தலையால் வணங்குவதென்பதுண்டோ?" என்று கேட்க, "பிராட்டி திருவடியிடத்தில் ஸந்தேசம் சொல்லியனுப்பும்போது, "கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம்-

---

* திருவாய்மொழி (5.5.7) "நிறைந்தவன்பழி நங்குடிக்கு" என்ற பாட்டின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்தில் இதன் சுருக்கம் காண்க.

மநஸ்விநீ—தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச சிரஸா சாபிவாதய.'' என்று சொன்ன ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தை யெடுத்து மிகவுமழகாக உபந்யஸித்து "—மமார்த்தே ... சிரஸாச அபிவாதய" [எனக்காக அவரைத் தலையால் வணங்கு] என்று பிராட்டிசொன்னது கண்டீரே" என்றருளிச்செய்ய, அப்பெரியவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்கியானங்களிலே இங்ஙனே பல விஷயங்கள் காண்க.

ஆழ்வானுடைய திவ்ய க்ரந்தங்கள்.

திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரையில் அருளிச்செய்த மூன்று ஸ்தவங்களும், பிறகு எம்பெருமானார் நியமநத்தினலருளிச்செய்த வரதராஜஸ்தவமும், அதன்பிறகு அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஸ்தவமும் ஆக "பஞ்ச ஸ்தவங்கள்" ஆழ்வானுடைய திவ்ய ஸூக்தியாக ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் "அவிஜ்ஞாதா" என்னும் திருநாமத்தை வியாக்கியானிக்குமிடத்து, *ஸர்வஜ்ஞதாம் ஏவமுபாலபாமஹே த்வம் ஹ்யஜ்ஞ ஏவாச்ரித தோஷஜோஷண:" என்கிற ச்லோகத்தை உதாஹரித்து, இது தம் திருத்தகப்பனாருளிச் செய்ததாகவும் ப்ரஸாதித் திருப்பதை நோக்குங்கால் இந்த ச்லோகம் பஞ்சஸ்தவங்களுள் இல்லாமையாலே வேறு சில ஸ்தோத்ரங்களும் ஆழ்வானருளிச் செய்துளர் என்றறியலாகிறது.

ஸ்ரீ தேசிகனருளிச்செய்த ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சரமச்லோகாதிகாரத்திலே "பட்டரும் ஆழ்வானும் தந்தாங்களருளிச்செய்த நித்யங்களிலே" என்றிருக்கக் காண்கையாலே ஆழ்வான் நித்யக்ரந்தமு மொன்றருளிச்செய்திருப்பதாக விளங்குகின்றது. ஆனல் அது கிடைக்கப்பெற்றிலேம். இன்னமும் அவ்விடத்திலேயே "ஆழ்வானுடைய சரம ச்லோக வ்யாக்யாநத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால் ஒரு விரோதமுமில்லை" என்கிற பங்க்தியும் காண்கிறது. இதனல் ஆழ்வான் சரம ச்லோக வ்யாக்யாநரூபமாக ஒரு க்ரந்த மருளிச்செய்தமை விளங்குகின்றது ; இதுவும் கிடைக்கப் பெறுகின்றிலோம்.

யமகரத்நாகரம் என்கிற அற்புதமான ஒரு க்ரந்தம் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதார சரித்திரங்களைப் பரக்கப்பேசுவதொரு யமகமயமான ஸம்ஸ்க்ருத காவ்யம்; பதினறு ஆச்வாஸங்களையுடையது; இது சிறந்த வியாக்கியானத்துடன் ஆந்த்ரலிபியில் முத்ரணமும் செய்யப் பெற்றிருக்கின்றது. இந்நூலின் அருமை பெருமைகளைப் பேசுதல் யார்க்கும் நிலமன்று. மூலமும் வியாக்கியானமும் ஆகவிரண்டும் ஆழ்வான் தாமே அருளிச்செய்ததாக அச்சிடப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். "ப்ரணிபத்ய பரம புருஷம் ஸ்ரீவத்ஸாங்க: பராசராங்யாஹ்வ:—ஸ்வயமேவ யமகரத்நாகர வ்வ்ருதிம் கர்த்துமாரபதே." என்கிற ஒரு ச்லோகமும் வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில் காண்கிறது. பராசரரென்னும் மறுபெயருடைய ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் இக்காவ்யத்திற்கும் வ்யாக்க்யாநத்திற்கும் கர்த்தா என்று நன்குவிளங்குகின்றது. 'ஸ்ரீவத்ஸாங்கர்' என்கிற திருநாமம் ஆழ்வானுக்குத் தவிர மற்று யார்க்கேனும் இருந்ததாகக் கேள்வியில்லை; 'பராசரர்' என்கிற மறுபெயர் ஆழ்வானுக்கு இருந்ததாக ப்ரஸித்தி இல்லை. இக்காவ்யத்தில் இரண்டாவது ஆச்வாஸத்தில் பதினேந்தாம் ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில்—எம்பெருமானருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் தஹராதிகரணத்திலுள்ளதொரு வாக்கியத்தை அநுவதித்தெழுதி 'அதிற் சொன்னபொருள் எம்மால் சாரீரகத்தில் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது; கண்டநயுக்திகள் முதலியவற்றின் விரிவை அங்கே கண்டுகொள்வது' என்ற கருத்துப்படச் சில வாக்கியங்கள் காண்கின்றன. அவற்றை நோக்குங்கால் இந்த க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச்செய்ததன்றெனறு நிர்ணயிக்க நேருகின்றது. ஆனல், மேற்குறித்த வாக்கியங்களில் பிரபலமான அச்சுப்பிழைகளிருப்பதாகவே நாம் கொள்ளவேணும்; மேற்குறித்த வாக்கியங்கள் உண்மையாயின் இந்த க்ரந்தம் எம்பெருமானர்க்கு ப்ரதிபக்ஷியான வொருவரால் இயற்றப்பட்டதாகவேணும்; அது சொல்லவொண்ணது; க்ரந்தத் தொடக்கத்தில் ஆசார்ய நமஸ்கார ப்ரகரணத்தில், நம்மாழ்வார், ஆளவந்தார், எம்பெருமானர் ஆகிய மூவரையும் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஆச்சரிய

மாகப் புகழ்ந்து பேசி வணங்கியிருப்பதால் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உய்ந்தவொருவரே இந்த க்ரந்தகர்த்தாவாக இருக்க உரியவர். எம்பெருமானார்க்குப் பிறகு வேறொரு ஆசார்யரைப் பற்றின ச்லோக மில்லாமையால் உடையவர்க்கு ஸாக்ஷாத் சிஷ்யரான ஒருவரே இயற்றியிருக்க வேணுமென்பது திண்ணம். க்ரந்தத்தின் சொற்சுவையையும் பொருட்சுவையையும் நோக்குங்கால் ஆழ்வான் தவிர வேறு யாரையும் நினைக்கவும் ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகவே, யமகரத்நாகரமும் அதன் வியாக்கியானமும் ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகளே யென்று கொள்ளக் குறையில்லை யென்பர் பலர்.

கூரேச விஜயம் என்கிற ஒரு க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச்செய்ததாகச் சிலர் சொல்லுவதுண்டு; சோழராஜ ஸபையில் ஆழ்வான் உபந்யஸித்த பூர்வபக்ஷஸித்தாந்த கோடிக்ரமங்களைப் பின்புள்ளார் எடுபடுத்திக் கூரேச விஜயமென்று திருநாமம் சாத்தினவளவேயன்றி இஃது ஆழ்வானருளிச்செயலன்று. இதைப்பற்றின விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமநம் பெறுதல்.

இங்ஙனே ஆழ்வான் லோகோஜ்ஜீவநங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்துகொண்டு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ஒப்புயர்வற்று விளங்கிவரும்நாளில், எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் நடந்துவருகிற அடைவில், (10—9) *சூழ்விசும் பணிமுகில் திருவாய் மொழியளவிலே வந்தவாறே, "முடியுடைவானவர் முறை முறை எதிர்கொள்ள" என்கிற பாசுரத்தில் 'பரமபதத்திலே முற்பட்டிருக்குமவர்கள் பிற்பட்டு எழுந்தருளுமவர்களை எதிர்கொண்டு உபசரிப்பர்கள்' என்று பரக்க அருளிச் செய்ததை உடனிருந்து கேட்ட ஆழ்வான், 'நாம் பரமபதம்போக உடையவர்க்குப் பிற்பட்டோமாகில் அவ்விடத்திலே உடையவர் நம்மை எதிர்கொண்டு உபசரிக்கவேண்டும்படி நமக்கு மஹாபசாரம் விளையுமாதலால் பரமபதத்துக்கு நாம் முற்படவேணும்' என்று துணிவுகொண்டு எம்பெருமானார் பக்கலிலே

விண்ணப்பம் செய்யாமல் நம்பெருமாள்முன்பே போய் நிற்க, பெருமாளும் ஆழ்வானை நோக்கி 'என் காணும் ஆழ்வான்! ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள வந்தாற்போலே யிராநின்றீர்'' என்ன; ஆழ்வானும் ஒரு ச்லோகத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து மிக உருக்கமாக உபந்யஸிக்க, பெருமாள் திருவுள்ளமுவந்து 'உமக்கு வேண்டிற்றெல்லாம்தருகிறோம், வேண்டிக்கொள்ளும்' என்ன; ஆழ்வானும் 'அடியேனுக்குப் பண்டே எல்லாம் தந்தருளிற்றே' என்ன; பெருமாளும் 'அப்படியன்று, இப்போதும் வேண்டிக்கொள்ளும்; நம்பெண்டுகளானை, நம் இராமாநுசனை; தருகிறோம்' என்று நிர்ப்பந்திக்க, ஆழ்வானும் 'இந்த அழுக்குடம்பை விடுவித்து நித்யவிபூதியில் நித்யாநுபவத்தைத் தந்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, பெருமாளும் அது கேட்டு 'அந்தோ! ஆழ்வானைப் பிரியவேண்டிற்றே!' என்று மிகவும் வருந்தி 'இந்த வரமொழிய வேறு வரம் வேண்டிக்கொள்ளும்' என்ன; ஒன்றேயுரைப்பான் ஒரு சொல்லேசொல்லுவானுன பெருமையை பொய்யாக்கலாமோ? வேண்டினதைத் தருகிறேனென்றருளிச் செய்து வைத்து மீண்டு இங்ஙனே மறுக்கலாமோ? அடியேன் வேண்டினதையே தந்தருள வேணும்'' என்று ஆழ்வான் ப்ரார்த்திக்க, பெருமான் 'இனிச் செய்யலாவதில்லை' என்று துணிந்து ''உமக்கும் உம்முடைய திருநாமஞ் சொல்லுமவர்கட்கும் உம்முடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கட்கும் மேல்வீடு தந்தோம்'' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருப்பரியட்டமும் தளிகை ப்ரஸாதமும் பூந்தண்மாலைத் தண்டுழாயும் திருக்கைச் சிறப்பும் ப்ரஸாதித்து விடைகொடுத்தருளினார்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு நியமநம் பெற்றதை எம்பெருமானார் உணர்ந்து மகிழ்தலும் வருந்துதலும்.

ஆழ்வான் இங்ஙனே திருநாட்டுக்கு வரம் பெற்றபடியை எம்பெருமானார் கேட்டருளி ''முன்பு நாம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸந்நிதியிலே ரஹஸ்யார்த்த உபதேசம் பெற்றபோது 'இவ்வர்த்தத்தைப் பரமரஹஸ்யமாகப் பேணிக்கொண்டிரும்' என்று நம்பிகள் நியமித்தருளினபடிக்கு மாறாக அத்திருக்கோட்டியூரிலேயே

தெற்காழ்வார் திருவோலக்கத்திலே அப்பொருளைப் பலருமறிய வெளியிட்டோமாகையால் ஆசார்ய நியமநத்தை அதிக்கிரமித்த தற்குப் பலனுகிய நரகமே நமக்கு ப்ராப்தமாகவுள்ளது ; மோக்ஷம் பெற நமக்கு வழியில்லை என்றிருந்தேன் ; இப்போது 'ஆழ்வானோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் மேல்வீடுதந்தோ' மென்று நம் பெருமாள் நியமித்தருளினமையால் இனி நமக்கு ஒரு குறையு மில்லை ; நமக்கு ஆழ்வானோடே ஸம்பந்தமுண்டே " என்று களித்துக் காஷாயத்தை ஆகாசத்திலே வீசியெறிந்து மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு விட்டார். இதனை அடியொற்றியே,

அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜ த்வந்தவமாச்ரித்ய, பூர்வே
மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு:,
ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம்
யத்ஸம்பந்தாத் அமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:.

என்கிற ச்லோகம் அவதரித்தது.

[இத்தால், நற்கதி நண்ணுதற்கு ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் போலே ஸச்சிஷ்ய ஸம்பந்தமும் உறுப்பாம் என்றதாயிற்று.]

இங்ஙனே தம்பேற்றை நினைத்துக் களித்த எம்பெருமானார் ' உலகுக்கு ஓருயிரான ஆழ்வானை இழந்து நாம் எங்ஙனே உயிர் வாழ்ந்திருப்பது ?' என்று மிகவும் திருவுள்ளம் நொந்து ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளெல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு ஆழ்வானிருந்த விடத்தேறச் சென்று ' என் செய்தீர் ! என்செய்தீர் !! இப்படியும் எம்மைப் படுகொலையடிக்கலாமோ?' என்று கேட்க ; ஆழ்வானும் பரமபதத்துக்குத் தாம் முற்படவேண்டிய காரணத்தை விண்ணப்பம் செய்ய, உடையவர் அதுகேட்டு " நசாஸ்த்ரம் நைவச க்ரம: என்று அடைவுகெட்டிருக்கும் நித்யவிபூதியிலே நீர் அடைவு கெடுவதே ! இப்படியும் ஒரு சேஷத்வகாஷ்டை யுண்டாவதே !" என்றுமிகவும் வியாகுலராய்க் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் ஆழ்வானை யணைத்துக்கொண்டு விம்மல் பொருமலாய்த் திருவுள்ளமுடைந்தலைப்பட்டு, " ஐயோ ஆழ்வான் ! உயிர்நிலையான உம்மை யிழந்து எங்ஙனே தரிப்பேன் : என்னையும் உடன்கொண்டுபோகத் திரு

வுள்ளம் பற்றினீரில்லையே !, நம்மைவிட்டகன்றுபோக உமக்கு ருசிப்பதே ;, பரம பதநாதனும் அங்குள்ளாரும் என்னநோன்பு நோற்றார்கொலோ!, இங்கு உறங்குகிற பெருமாளும் நாங்களும் என்ன பாபம் பண்ணினோமோ : “ இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திரலோகமாளும், அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே ! ” என்ற பாசுரத்தையும் மறந்திட்டீரே ! ஐயோ என்செய்தீர்!, இனி உம் திருவுள்ளம் கலங்கும்படி பல சொலலிப் பயனென் ? உம்முடையை பேற்றுக்கு நாம் விலக்கடியாகலாமோ? சுகமாக நித்யவிபூதியேற எழுந்தருளீர் ” என்று சொல்லி செவியிலே த்வயத்தை அருளிச்செய்ய ; அருகிருந்த முதலிக ளெல்லாரும் ‘ இப்போதாக இதுவென் ?’ என்று கேட்க ; “ நீங் கள் அறியீர்களோ ? ராஜகுமாரனுக்குக் கற்பூர நிகரமில்லாவிடில் நாக்கு வறளுமாபோலே இவர்க்கு த்வயமில்லாதபோது நெஞ்சு வறளும் ” என்றருளிச்செய்து ஆழ்வானுடைய திருமுதுகைத் தடவி அஞ்ஜலித்து விடைகொடுத்தருளினர்.

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளல்.

உடையவருடைய நியமனமும் பெற்ற ஆழ்வான் உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்துகிடக்க, உடைய வரும் இரண்டு திருக்கைகளாலும் வாரியெடுக்க, எழுந்திருந்து உடையவர் திருவடித் தாமரைகளைத் தம் திருக்கண்களிலும் திரு மார்பிலும் ஒற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் கொண்டு கைகூப்பி ‘ இனி மடமே எழுந்தருளவேணும் ’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்து வடவாற்றங்கரையளவாக உடையவர் பின்னே செல்ல, ‘ ஆழ் வான் ! இனி நில்லும் ’ என்ன ; தண்டன் ஸமர்ப்பித்து மீண்டு ஆழ்வார் திருமாளிகைக்கு அருகிலிட்ட திருக்காவணத்தின் நடுவே எழுந்தருளியிருந்து (தேவியாரான) ஆண்டாளைப் பார்த்து ‘என்ன நினைத்திருக்கிறாய் ?’ என்ன ; ஆண்டாளும் ‘தேவரீர் திருவுள் ளத்தைப் பின் செல்லுகை யொழிய அடியேனுக்கு வேறொரு நினை வுண்டோ ?’ என்று திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு அஞ்ஜலித்து நிற்க, ஆழ்வானும் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் அழைத்

தருளி 'பெருமாளும் நாச்சியாரும் எழுந்தருளியிருக்க உங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லை; நம்பெருமாள் பெற்று வளர்த்தாரென்று இறுமாந்திராதே எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரண மென்றிருங்கள்; ஆண்டாள்முகம் கன்றாமல் நடவுங்கள்; பாகவத விஷயங்களிலே சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அபசாரப் படாதே அவர்களை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு போருங்கள்' என்றருளிச்செய்து தம் திருவடிகளிலே விழுந்துகிடந்த பட்டரையும் ஸ்ரீராமப்பிள்ளையையுமெடுத்துத் திருக்கையாலே கண்ணநீரைத் துடைத்து 'நீங்கள் ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தினீர்களாகில் உடையவர் திருவடி ஸம்பந்தத்தை தூஷித்தீர்களாவீர்; ஆத்ம ஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருந்தினீர்களாகில் நம்முடைய ஒழிக்க வொழியாத உறவை அறிந்திலீர்களாவீர்' என்று அவர்களைத் தேற்றி, கோயிலுக்கு நேரே பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் மடியிலே திருமுடியையும் ஆண்டாள் மடியிலே திருவடிகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஆழ்வார் ஆளவந்தா ருடையவர் திருவடிகளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு அன்றே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். பிறகு எம்பெருமானார் எழுந்தருளி பட்டரைக்கொண்டு சரம கைங்கரியங்களைப் பெருக்க நடத்தி யருளினார்.

வைபவ நிகமநம்.

இங்ஙனே ஆழ்வான் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாராகிலும், மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழாகிற திருமேனியோடும் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியோடும் இவ்விபூதி எங்கும் நிறைந்து விளங்குகின்றாராகையால் அன்றிழந்த நாமும் கண்கள் துஞ்சாதே கண்ணாரக்கண்டு களிக்கும் பாக்கியமுடையோம்.

பட்டர் வைபவச் சுருக்கம்

நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் எம்பெருமானாருடைய பதவியிலே அபிஷிக்தராய் அவரினும் விஞ்சிய ஞான வைபவத்தையுடையரான பட்டர் என்னும் ஆசிரியருடைய வைபவக் கடலில் சில சிறு திவலைகளை ஈண்டு அனுபவிக்க விழிகின்றோம்.

இவ்வாசிரியர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரர் என்றும் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருக்குமாரர் என்றும் வழங்கப்படுவர். ஆழ்வான் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கச் செய்தேயும் "விஹித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்" என்று ஸ்ரீ வசந பூஷணத்திலருளிச் செய்தபடி ணக்கிலே விரக்தாக்ரேஸரராக எழுந்தருளி யிருந்தவர். இவர் தமது செல்வத்தை முற்றும் துறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தது முதல் நாடோறும் உபாதாந காலத்திலே ஸ்ரீரங்கத்தில் சில திருமாளிகைகளில் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து, அதுகொண்டு குடும்பகாரியத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் கிடைக்கிற உணவுப் பொருள்களில் மறுநாளைக்கென்று சிறிதும் சேஷப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல் அன்றன்றைக்கே தேஹயாத்திரை நடத்தியருளுகையில் ஒருநாள் விடாப் பெருமழை பொழிந்ததனால் வெளியே போய் உபாதாநம் செய்து வரக் கூடாமல் போக, அதனால் அன்றைக்கு வெறும் தீர்த்தத்தையே உட்கொண்டு அருளிச்செயலநுஸந்தாநமே தாரகமாகக்கொண்டு வேறு உணவின்றியே யிருந்திட, அன்றிரவு பெரிய பெருமாள் அமுதுசெய்தருளுகிற போது உண்டான திருச்சின்ன வொலிகேட்ட வளவில்

இவரது தேவியாரான ஆண்டாள் பெருமாளைக்குறித்து, 'உம்முடைய அடியவர் பட்டினியிருக்க நீர் குலாவிக் குலாவி அமுதுசெய்தருளுகிறீரோ?' என்று நினைப்பிட்ட வளவிலே ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீரங்கநாதன் அந்த ஆண்டாள் நினைப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி உடனே தேவஸ்தாந கார்ய நிர்வாஹகரான உத்தம நம்பிக்கு அர்ச்சக முகேந கட்டளையிட்டு அப்பொழுது தாம் அமுது செய்த அக்கார வடிசிலை ஸகல பரிஜந பரிவாரங்களுடன் அவரைக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு அனுப்பியருள, ஆழ்வானும் இதனை யறிந்து பதறியெழுந்து எதிர்கொண்டு மஹாப்ர ஸாதமென்று அதில் தமக்கும் தமது தேவிக்குமாக இரண்டு திரளைகளை யெடுத்துக்கொண்டு உத்தம நம்பியை அனுப்பிவிட்டு பக்தவத்ஸலனான பகவானுடைய வரம்பு கடந்த கருணைத்திறத்தை வியந்து அந்த அடிசிலில் ஒரு பகுதியைத் தாம் அமுது செய்து மற்றதைத் தேவியாருக்குக் கொடுத்தருள, முன்பு தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ர காமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின் கூறுகளே ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களின் திருவவதாரத்துக்குக் காரணமானதுபோல இப்பொழுது இவர்க்கும் இத்திரளைக ளிரண்டுமே இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிப்பதற்கு ஹேதுவாயின. முறையே இவர்களின் திருநாமம் ஸ்ரீ பராசரபட்டர், ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபட்டர் என்பனவாம்.

பராசர பட்டர் என்று திருநாமமாயினும் நமது ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களிலெங்கும் பட்டர் என்றே இவ்வாசிரியர் வழங்கப்படுவர். பட்டர் என்னும் வடசொல் வேத சாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்த வித்வானையும் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யும் தொழிலுடையவனையும் சொல்லும். ["பட்டாரக"] என்னும் சொல்லும் இத்திறத்ததே.

'விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்' என்னுமா போலே சிசுவாயிருந்த தன்மையிலேயே இவருடைய திறமையை நன்குணர்ந்த எம்பெருமானார் இவர்க்குப் பொருத்தமாக பட்டர் என்று திருநாமஞ் சாத்தினதும், அத்திருநாமத் திற்கு மிகப் பொருத்தமாகவே இவரும் ஸர்வஜ்ஞராய் விளங்கிப் புகழ் பெற்றதும் எம்பெருமானுடைய ஸத்ய ஸங்கல்பத்வத்தை ஸத்யமாக்கின போலும்.

இங்ஙனமே நாமகரணம் செய்தருள்வதற்காக உடையவர் எம்பாருடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளிக் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும் என்று எம்பார்க்கு நியமிக்க அவர் அங்ஙனமே ப்ரபந்நகுலக் கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வரும்போது த்ருஷ்டி தோஷாதிகள் தங்காதபடி ரக்ஷையாக த்வயமென்னும்மந்த்ர ரத்நத்தை அநுஸந்தித்து வாழ்த்திக் கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர்; அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களாற் குளிரக் கடாக்ஷிக்கும்போது அத் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோ விசேஷத்தைக் கண்டு வியப்புக் கொண்டு எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்? என்று வினவ, எம்பார் 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தாநம் செய்து கொண்டு வந்தேன்' என்ன; உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப் பார்த்து 'இக்குழந்தைகள் உய்யும் வகையைநாடிச் செய்தற்கு முற்பட்டீராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்'' என்று நியமித்தருளினரென்றும், அப்படியே அத்திருக் குமாரர்கட்கு எம்பாரே ஆசார்யக்ருத்யங்கள் செய்தருளினரென்றும், இது பற்றியே, எம்பெருமானார் எம்பார் பட்டர் நஞ்சீயர் என்றிப்படி ஆசார்ய பரம்பரை

வருகிற் தென்றும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வானும் பட்டர்க்கு ஆசார்ய ராயினர். அது எங்ஙனே யெனில்; ஆழ்வான் திருக்குமா ர்ர்கட்குத் திருவாய்மொழிப் பொருள் கற்பித்து வரும் போது "எண் பெருக்கந்நலத்தொண் பொருளீறில, வண் புகழ் நாரணன், திண்கழல் சேரே" என்கிற பாசுரத்தள விலே வந்தவாறே, அது திருமந்த்ரார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசுரமாகையினாலும், மந்த்ரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, எழுந்து தம் ஆசாரியரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப் புக்கவளவில் ஆழ்வான் "மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" என்கிறபடியே யாக்கைநிலை யாமையைத் திருவுள்ளம் பற்றி அவர்களையழைத்து 'இன் னபோது இன்னாரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரி யாது, ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்' என்று, திருமந் திரத்தைச் சொல்லி அப்பாசுரத்தின் பொருளையும் விவரித்து 'இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினமையால் திருக்கு மாரர்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினர் என்று ஸம்பிரதாயம்வல்ல பெரியோர் கூறுவர். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் அருளிச்செய்யும்போது ஆசார்ய வந்தநம் செய்கிற முதல்ச்லோகத்தில் "வந்தே கோவிந்த தாதௌ—எம்பாரையும் திருத்தகப்பனாரையும் தொழு கின்றேன்" என்றருளிச் செய்தது உபயஸம்பந்தமும் தமக்கு உண்டானதுபற்றியேயாம். ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத் திலும் இரண்டு ஆசிரியர்க்கும் இரண்டு ச்லோகங்களைத் துதியாக இட்டருளினர்.

பட்டரை இளங்குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஸ்ரீரங்க நாதன் தனது புத்ரனாக அங்கீகரித்துத் தன்னுடைய ஸந் நிதியிலே திருமணத்தூணினருகே தொட்டிலிடுவித்து ஸ்ரீ ரங்கநாச்சியாரும் தானுமாகச் சீராட்டிவளர்க்க, அங் ஙனம் வளர்கிற அக் குழந்தை தவழ்ந்து சென்று, பெரு மாள் அமுதுசெய்வதற்குத் திருமுன்பே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பிக்கப் படுகிற அடிசிலைக் கைகளால் அள்ளியளைந்து துழாவ, பெருமாள் அதுகண்டு உகந்தருளி, "அமிழ்தினும் ஆற்றவினிதே தம்மக்கள், சிறுகையளாவிய கூழ்" (குறள்) என்றபடி இந்த இன்னடிசிலை மிகவும் பிரியமாக அங்கீ கரித்தருள்வராம். இப்படி ரங்கநாதன் தம்மை அபிமா னித்துப் புத்ரஸ்வீகாரம் செய்தருளப் பெற்ற பாக்கிய முடைமையால் பட்டர் ஸ்ரீரங்கநாத புத்ரர் என்றும் வழங் கப்பட்டு வந்தார். "வானிட்ட கீர்த்தி வளர் கூரத்தாழ் வான் மகிழவந்த, தேனிட்டதார் நம்பெருமாள் குமாரர்... பட்டர்" என்று இவரது சிஷ்யரான பிள்ளைப்பெரு மாளையங்கார் (திருவரங்கக் கலம்பகக் காப்புச் செய்யுட் களுள் ஒன்றில்) கூறினர். பட்டர் தாமும் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் பதினேழாம் ச்லோகத்தில் "ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபதலாலிதத்வம்' என்றபதத்தினால் இதனை ஸ்பஷ்ட மாக்கி யருளினதும் உணர்க.

இப்பேராசிரியர் ஸகலசாஸ்திரங்களிலும் அபாரமான பாண்டித்யம் பெற்றவர் என்பது இவர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களுள் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் ஒன்றுகொண்டே உணரத் தக்கதாகும். இவர் கவித்திறமையில் ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாதவர் என்பது இவர் அருளிய ஸ்ரீ ரங்கரா ஜஸ்தவ ஸ்ரீகுணரத்ந கோசாதிகளால் நன்கு விளங்கும்.

அருளிச் செயல்களில் அற்புதமான விசேஷார்த்தங்களை அருளிச்செய்வதற்கு இவ்வாசிரியரே அநிதர ஸாதாரணமான வல்லமைபெற்றவர் என்பது திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானோர் அடிக்கடி அருளிச்செய்யு மாற்றால் தெரிகின்றது. வியாக்கியானங்களில், 'என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்' என வருமிடங்களிலெல்லாம் ஒரு விலக்ஷணமான ரஸாநுபவம் கல்நெஞ்சினர்க்கும் உண்டாவது வழக்கம். இவரது நிர்வாஹங்களில் ஒன்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்.—

திருநெடுந்தாண்டகத்தில் 'அறுகால சிறுவண்டே தொழுதேனுன்னை' என்ற பாசுரத்தில் வண்டுக்கு ஸ்வாபாவிகமான ஆறுகால்களுள்ளமையை எதற்காகச் சொல்லிற்று? என்று விமர்சிக்கப் புகுந்த சிலர், இரண்டு காலாகவும் நான்கு காலாகவுமின்றியே விரைந்து செல்லுகைக் குறுப்பாக ஆறு கால்கள் இருக்கப் பெற்ற பாக்கியம் என்னே! என்று வியந்து கூறுவதாக நிர்வஹித்தார்கள். இந்த நிர்வாஹத்தில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; வண்டு செல்லுதற்கு ஸாதனம் சிறகேயன்றிக் கால்கள் அல்லவே; ஆதலால் 'அறுகால' என்னும் அடைமொழிக்கு அங்ஙனே கருத்துரைத்தல் பொருந்தாதென்று பட்டர் அருளிச்செய்வதாவது—தொழுதேனுன்னை என்று மேலே யிருக்கையாலே என் தலையிலே வைப்பதற்கு ஆறுகால்கள் உண்டாகப் பெற்றதே! என்று வியந்து சொல்லுகிறபடி என்பதாம். (இதனைவிவரிப்போம்.) தூது சென்று மீண்டு வந்தால் வண்டின் கால்களைத் தன் தலைநிறைய வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடக் குதூஹலித்திருப்பதனால் அதற்குச் சேர இங்ஙனே கருத்துரைத்தபடி. ஸ்வாபதேசத்தில் வண்டாகச் சொல்லுவது ஆசார்யர்களை. ஆசாரியனும் ஆசாரியனு

டைய தேவியாரும் அவருடைய திருக்குமாரருமாக மூவரும் உத்தேச்யர் என்பது ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரஸித்தம். மூவர்க்கும் சேர்ந்து ஆறு திருவடிகளாதலால் அதுதோன் றவே அறுகால சிறுவண்டே! என்றது—என்பது பட்டர் திருவுள்ளம். "கொங்கார் பூந்துழாய் முடி என்குடக் கூத்தற்கென் தூதாய், நுங்கால்கள் என் தலைமேல் கெழு மீரோ நுமரோடே" எனற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசார்த்தத்திற்கு மிகவுமிணங்கியதாமிது.

த்ரிபுவன வீரதேவராயன் என்ற அரசன் பட்டர் வைபவத்தைக் கண்டுங் கேட்டும் அவரிடத்து மதிப்புக் கொண்டு ஒரு நாள் 'பட்டரே! நீர் நமது அரண்மனைக்கு ஒருவிசை வந்து போம்' என்று சொல்ல, அதற்கு பட்டர் சிறிதும் இணங்காமல் "நம்பெருமாள் அஞ்சலென்ற கை மறித்தாலும் அவர்வாசலொழிய வேறொரு போக்கிட முண்டோ எமக்கு" என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டனர் என்பது ப்ரஸித்தம். தன்னைச் சரணமடைந்தவர்கட்கு ஆவன வெல்லாஞ் செய்து அவர்களைப் பாது காத்தலையே விரதமாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு அபயமளிப்பவனான பரம புருஷனுக்கு அடிமைப்பட்ட நாம் சில சிற்றரசரின் வாசலிலே கிடந்து துவளக்கடவோ மல்லோம் என்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயத்தை வெளியிட்டவாறு.

இன்னமும் பட்டருடைய வைபவங்கள் அபரிமித மாகவுண்டு; வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. அடுத்த நஞ்சீயர்வைபவத்திலும் இவரது வைபவமேமிகவிளங்கும்.

பட்டர்திருவடிகளே சரணம்.

நஞ்சீயர் வைபவம்

இப்பெரியார் அத்வைத ஸம்ப்ரதாயத்தில் அவதரித்திருந்தவர். மாதவாசார்யர் என்பது இவருடைய திருநாமமாக இருந்தது. வேதாந்தி என்பது இவர்க்குச் சிறப்புத் திருநாமம். ஷட்தர்சநங்களுக்கும் ஷடாஸநமிட்டு நிகரற்ற வித்வானுக மேல்நாட்டில் எழுந்தருளியிருந்தவர் இவர். மதாந்தரஸ்தர்களான வித்துவான்கள் பலரையும் திருத்திப் பணிகொண்டருளின எம்பெருமானுர் இவரையும் திருத்திப்பணிகொள்ள விரும்பியிருந்தார். ஆனுல் அவருடைய வாழ்நாளில் இந்த மநோரதம் நிறைவேருதொழியவே தமது சரம ஸமயத்தில் ஆழ்வான் திருக் குமாரரான பட்டரை விசேஷேண கடாக்ஷித்தருளி தர்சநஸ்தாபகராக நியமித் தருளின காலத்து "மேல் நாட்டிலுள்ள வேதாந்தியைத் திருத்திப்பணிகொண்டு வாழ்விக்கக் கடவீர்" என்று நியமனம் தந்தருளலாயிற்று. பட்டரும் அதனை நிறைவேற்றுதற்குஉரிய ஸமயத்தை எதிர் பார்த்திருந்தார்.

இந்நிலைமையில் மேல் நாட்டில் நின்றும் ஒரு அந்தணர் யாத்திரை யடைவிலே நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு விடைகொண்டு பட்டரையும் திருவடி தொழுதார். அப்போது வேதாந்தியின் பிரபாவங்களை வார்த்தை யடைவிலே எடுத்துரைத்தார். "மேல் நாட்டில் வேதாந்தியென்று ஒருபெரிய வித்வான் இருக்கிருர்; அவருடை வித்யையும் கோஷ்டியும்போலே உமக்குமிருக்கக்கண்டு களிக்கின்றேன்" என்று பட்டரை நோக்கிக் கூறினர். அவர் திரும்பி ஸ்வதேசத்திற்குச் சென்று வேதாந்தியை நோக்கி "ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீரங்கத்தில் பட்டரென்று ஒருவர் எழுந்தருளியிருக்கிருர்; அவர் அத்விதீய வித்வான்; அவருடைய

சிஷ்ய கோஷ்டிகளின் பெருமையும் வாசாமகோசரம்' என்று சொல்ல, வேதாந்தியும், "அவர் நமக்கு ஒத்த வித்வானோ? அவர்க்கு என்ன சாஸ்த்ரம் வரும்?" என்று கேட்க; அதற்கு அவ்வந்தணர் "பட்டர் உம்மிலும் சிறந்த வித்வானே யாவர்; தர்க்க வியாகரண மீமாம்ஸைகள் முதலிய ஸகல சாஸ்திரங்களும் அவர்க்கு வாசோ விதேயங்கள்" என்று கூறினர். வேதாந்தியும் அதுகேட்டு "இவ்விபூதியிலே நமக்கு ஒருவரும் எதிரில்லை; ஷட்தர்சனத்திற்கும் ஷடாஸநமிட்டு அதன்மேலே உயரவிருந்தோம்; பட்டரென்பவர் நமமிலும் அதிகர் என்று இவர் சொல்லுகிறாரே!" என்று அன்று தொடங்கித் திடுக்கிட்டிருந்தார்.

அவ்வந்தணர் மீண்டும் ஒருகால் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கு வந்து பட்டரைத் திருவடித் தொழுது தேவரீருடைய வைபவங்களை யெல்லாம் வேதாந்திக்குச்சொன்னேன்; தர்க்க வியாகரண மீமாம்ஸாதி ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் தேவரீர்க்கு வாசோ விதேயங்களென்று சொன்னேன்; அவரும் அது கேட்டு விஸ்மயப்பட்டிருக்கிறார்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதற்கு பட்டர் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் நமக்குத் தெரியும் என்று வேதாந்திகளிடம் சொல்லிற்றிலீரே!' என்றருளிச் செய்ய, அந்தணரும், அப்படியே சொல்லுகிறேனென்று சொல்லிச் சென்று வேதாந்தியிடம் "பட்டர்க்குத் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்த்ரம் அஸாதாரணம்", என்று கூற, அது கேட்ட வேதாந்தி அந்த சாஸ்த்ரம் இன்னதென்று அறியப் பெறாதவராகையாலே அது என்னோ? வென்று வியப்புக் கொண்டிருந்தார்.

இங்ஙனே சில நாள் சென்றபின், எம்பெருமானுருடைய நியமனப்படி வேதாந்தியைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிய பட்டர் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலே நியமனம் பெற்றுப் புறப்பட்டு மேல்நாட்டிலெழுந்தருளிக் காவேரிக் கரையில் சிறப்புத்தூரண்டையில் நின்றருள, அப்போது அங்கு எழுந்தருளியிருந்த திருமலே அனந்தாழ்வான், பட்டர் எழுந்தருளின செய்தி யறிந்து சடக்கென வந்து ஸேவித்து 'ஐயோ! ஸுகுமாரரான நீர் காடும்மலேயுங் கடந்து இத்தனை தூரம் எழுந்தருளலாமோ?'' என்ன, பட்டரும், அனந்தாழ்வான் திருவடியிலே விழுந்து ஸேவித்து "மேல்நாட்டிலே போய் வேதாந்தியைத்திருத்தி நம் தர்சநப்ரவர்த்தகராகும்படி பண்ணென்று நம் உடையவர் நியமித்தருளினரே; அப்படியே நம்பெருமாளும் விடை ஸாதித்து நியமித்தருளினர்'' என்று சொல்ல; அனந்தாழ்வானும் 'எங்கள் குடிக்கரசே! வாரும்' என்று பட்டரை மிகவுமுகந்து அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் திருநாராயண புரத்திலே மஹாவைபவமாக மங்களாசாஸநம் செய்வித்து வேதாந்திகள் விஜயஞ் செய்திருக்கிற ஊர்க்கும் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு சென்றார்.

சிஷ்யர்கள் பலர் பிருதாவளிகள் கூறத் திருப்பல்லக்கிலே பட்டர் எழுந்தருளா நிற்கக் கண்ட அங்குள்ள அந்தணர் சிலர் பட்டரை நோக்கி " நீர் ஆர்? எங்கேற எழுந்தருளுகிறீர்?'' என்று கேட்க; அதற்கு பட்டர் "நாம் இராமானுசனடிகள்; வேதாந்திகளுடனே தர்க்கிக்கப் போகிறோம்'' என்று கூற, அதுகேட்ட அவர்கள் "தேவரீர் இப்படி ஸம்ப்ரமத்துடனே எழுந்தருளினல் வேதாந்திகளைக் காண்பதும் அருமைப்படும்; அவருடைய சிஷ்யப்ர

சிஷ்யர்கள் தலைவாசலிலே யிருந்து, வந்தவித்வான்க ளுடனே நாலாறுமாதம் தர்க்கித்து அவர்களை உள்ளே புகுர வொட்டாதே புறம்பே தள்ளிவிடுகிறார்கள்: அங்ஙன மாகாமே அவரை நேரிற்கண்டு தர்க்கிக்க ஓருபாய முரைக் கிறோம் கேளும் ;.

"வேதாந்திகள் மிக்க செல்வச் சிறப்புடையவராத லால் தினப்படியாக ப்ராஹ்மண ஸந்தர்ப்பணை வெகு விசேஷமாக நடத்திவருகிறார். புஜிக்க வருகிற பிராமணர் களுடனே கலந்து தேவரீரும் போஜநசாலையிற் சென்று சேர்தல் நன்று ; அங்கு வேதாந்திகள் அவசியம் நிரீக்ஷிக்க வருவர், அப்போது காணலாம்: ஆகையாலே பரிஜந பரி பர்ஹங்களை யெல்லாம் இங்கே நிறுத்தித் தனியே யெழுந்தருளத்தக்கது" என்று ஸதுபாயம் சொல்லிப் போனார்கள்.

பட்டரும், அவ்விதமாகவே போஜநசாலையிற் சென்று சேர்ந்து, பங்க்தியில் எழுந்தருளியிராமல் வேதாந்திகள் பக்கத்திலேயே நிற்க, அவரும் பிள்ளாய்! இங்கு என் நிற்கிறீர்?" என்ன, 'பிக்ஷைக்காக' என்று பட்டர் சொல்ல, எல்லோரும் புஜிக்கிற விடத்திலே போய் உட்காரும்' என்று வேதாந்திகள் சொல்ல, "நான் அன்ன பிக்ஷைக்கு வந்தேனல்லேன்" என்று பட்டர் சொல்ல, அது கேட்ட வேதாந்திகள் இவர் வித்வானுயிருக்கக்கூடும் என்றெண்ணி "கா பிக்ஷா?" என்று கேட்க, பட்டரும், "தர்க்க பிக்ஷா" என்ன, வேதாந்திகள் இதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு "முன் னே நாம்கேள்விப்பட்டிருந்த பட்டரல்லது வேறொருவர் நம் முன்னே வந்து கூசாமல் நின்று இங்ஙனே சொல்லப் பெறார் ; இவர் அந்த பட்டரேயாயிருக்கக்கூடும்" என்று நிச்சயித்து "நம்மைத் தர்க்க பிக்ஷை கேட்டீர்; நீர்

பட்டரோ? " என்ன; அவரும் ஆம் என்ன; அவ்வளவிலே வேதாந்திகள், இவருடைய வித்யா வைபவம் காண்போமென்று குதூஹலித்துத் தர்க்கிக்கத் தொடங்கினர். ஒருவர்க்கொருவர் மத்தவாரணம் பிணங்குமாபோலே தர்க்கிக்க, இங்ஙனே ஒன்பதுநாள் சென்ற பின்பு பத்தாநாளில் பட்டர் அத்வைதத்தை ஸஹஸ்ரமுகமாகக் கண்டித்து விசிஷ்டாத்வைதத்தை ஸ்தாபித்துத் திருநெடுந்தாண்டகத்தின் விழுமிய பொருள்களையும் அழகாக உபந்யஸித்தருள, வேதாந்திகள் விஸ்மய ஸந்தோஷ விவசராய் எழுந்திருந்து அஞ்ஜலி ஹஸ்தராய் நின்று "உம்மை மநுஷ்யமாத்ரமேயென்றிருந்தேன். உம்மோடு நம்பெருமாளோடு வாசியில்லை; உறங்கும் பெருமாள் அவர், உலாவும் பெருமாள் நீர்" என்று பலவாறு துதித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது அடியேனை அங்கீகரித்தருள வேணுமென்று விஜ்ஞாபிக்க, பட்டரும் தாமெழுந்தருளின காரியம் மிக விரைவாகப் பலித்தமைக்குத் திருவுள்ளமுவந்து வேதாந்திகளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஸாதித்தருளி மஹாபாகவதோத்தமராக்கி விசேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருளி 'வேதாந்திகளே! நீர் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தீர்; நாம் உமக்குப் பரக்கச் சொல்லலாவதொன்றுமில்லை: வேதாந்தார்த்தங்களிலே தெளிவுபெற்ற நீர் இனி மாயாவாதரீதியை ஸவாஸநமாக த்யஜித்து அருளிச் செயல்களை ஓதி, நம் எம்பெருமானர் தர்சநத்தை நிர்வஹித்துப் போரீர்—என்று நியமித்து, அவ்வளவிலே நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் திருவத்யயநோத்ஸவம் அணித்தான படியை ஸ்மரித்தருளி விரைந்து கோயிலேற வெழுந்தருளப் புறப்பட்டு மார்கழிமாதம் அமாவாஸ்யையன்று திருவரங்கம் வந்து சேர்ந்து அன்றுமாலை நம்பெருமாள் திருமுன்பே விடை கொண்டு நிற்க; பெருமாளும் 'பட்

டரே! நீர் புறப்பட்டுப் போன காரியம் என்னுயிற்று?' என்று கேட்டருள, பட்டரும் 'வேதாந்திகள் தேவரீருடைய திருவடிகட்கு அடியவராயினர்' என்று விஜ்ஞாபிக்க, 'அவரைத் திருத்திப் பணிகொண்டபடி எங்ஙனே?' என்று பெருமாள் கேட்க, பட்டர் உடனே 'இங்ஙனே காணும்' என்று சொல்லித் திருநெடுந் தாண்டகத்தைத் திருவோலக்கத்திலே உபந்யஸித்தார். இந்த இதிஹாஸத்தை அடியொற்றியே நாளைக்கும் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் திருவத்யயநோத்ஸவத் தொடக்கத்திற்கு முன்னுள் திருநெடுந்தாண்டகத் திருநாளென்று மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றதென்று பெரியார் கூறுவர்.

இது இங்ஙனமிருக்க, வேதாந்திகள் ஸ்வதேசத்திலே திருமாலடியார்களைப் பூசித்துவரும் நாளில், ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தியெய்தி உத்தமாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து இனி, பட்டர்திருவடிவாரத்திலேயே நிழலும் அடிதாறுமாக நித்யவாஸஞ் செய்யவேணு மென்று அறுதியிட்டுக் கோயிலை நோக்கி யெழுந்தருளா நிற்கையில், சிறுப்புத்தூரிலே அனந்தாழ்வானைக் கண்டு ஸேவித்துநிற்க, அவரும் 'வாரீர் வேதாந்திகளே! ஸுகுமாரரான நீர் இங்ஙனே செய்யலாமோ? வேர்த்தபோது நீராடிப் பசித்தபோது அமுது செய்து பட்டர் திருவடிகளே சரணமென்றிருந்தால் உம்மைப் பரமபதத்தினின்றும் தள்ளி விடுவாருண்டோ? இனி என்? திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிஷ்டராவீர்' என்று ஆசீர்வதித்துப் போகவிட்டார். வேதாந்திகளும் பயணகதியிலே போய்க் கோயிலேற எழுந்தருளி பட்டர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்துகிடக்க, பட்டரும் மிகவுமுகந்தருளி 'நம்முடைய சீயர்வந்தார்' என்று வாரி

யெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டருளி ஒரு க்ஷணமும் பிரியாமல் தம்முடைய ஸந்நிதியிலேயே வைத்துக்கொண்டு ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருள, ஜீயரும் பட்டரையன்றித் தேவுமற்றறியேன் என்றிருந்தார். [பட்டர் 'நம்முடைய சீயர்' என்று சொல்லி அணைத்துக்கொண்ட அன்று தொடங்கி வேதாந்திகளுக்கு நஞ்சீயர் என்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.] உபதேச ரத்தினமாலையில் "நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை யென்பர், அவரவர்த மேற்றத்தால்—அன்புடையோர், சாத்து திருநாமங்கள் தாமென்று நன்னெஞ்சே, ஏத்ததனைச் சொல்லிநீயின்று" என்ற பாசுரம் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியது.

நஞ்சீயருடைய ஆசார்ய ப்ரேமம் பரம விலக்ஷணமானது. ஒரு கைசிக த்வாதசியன்று பட்டர் ப்ரம்மரதத்திலெழுந்தருளித் திருவீதி யலங்கரிக்கப் புறப்பட்டவாறே நஞ்சீயரும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கப்புக "உத்தமாச்ரமியாய் த்ரிதண்ட தாரியான வுமக்கு இக்காரியம் தகாது" என்று பட்டர் முதலானோர் மறுத்துக் கூற, அப்போது நஞ்சீயர் 'எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்னும் பொருளுடையதான "ஸகா மா கோபாய" என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல் தானே இன்று எனக்கு விரோதி யாகிறதோ? இக்கோல் எனக்குத் துணையல்லவோ? ஸ்வரூபரக்ஷணத்திற்கு இக்கோல் இடையூறாயின்; இது எனக்கு வேண்டா என்று சொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பக்திவிசேஷத்தைக்கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.

பட்டர் திருவணையாட எழுந்தருளுகிறபோது, பக லெல்லாம் வழிநடந்தருளின ஆயாஸத்தாலே ஒரு தூற் றடியிலே நஞ்சீயர்மடியிலே திருமுடியை வைத்துக் கண் வளர்ந்தருள, ஓரிரவெல்லாம் துடைமாறுதல் அசைத் தல் செய்யாதே நஞ்சீயர் இருந்தார் என்பதும் இவ ருடைய ஆசார்ய ப்ரேமத்தின் கனத்தை விளக்கும்.

நஞ்சீயர் நெடுநாள் வரையில் அருளிச் செயல்களின் வாஸனையும் அறியாதவரா யிருந்துவைத்தும், பட்டரை ஆச்ரயிக்கப் பெற்றபின்பு ஆசார்யகடாக்ஷ விசேஷத்தி னால் சிறிது காலத்திலேயே திவ்யப்ரபந்தங்க ளெல்லாவற் றையும் ஓதித்தரித்து, அவற்றில் விசேஷார்த்தங்கள் நிர் வஹிப்பதில் நல்ல விரகராய் விளங்கினர்.

சிறிய திருமடலில் "அவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம் சேராவகையே சிலை குனித்தான்" என்ற விதற்கு ஸாமாந்ய மாகப் பலரும் பொருள் சொல்லக்கூடிய விதம் என் னெனில்; கரனை நரகத்திற்குப் போக வொட்டாமல் வீர ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகச் செய்தார் பெருமாள் என்று. இதற்கு இங்ஙனமல்ல பொருள். வளைத்தவில்லுங் கையு மாய் நின்ற பெருமாளைக் கண்ட கரன் 'நாம் மேலே போய் வேறொரு நரகயாதனை அநுபவிக்கவேண்டா; எல்லா நரக வேதனையும் நமக்கு இங்கே அநுபவித்தா யிற்று' என்று குடல் மறுகும்படி போர்க்களத்திலே அவனைப் படாத பாடும் படுத்தினன் என்று பட்டர் அரு ளிச் செய்யும் பொருள். நஞ்சீயர் பட்டரை ஆச்ரயிப்ப தற்கு முன்னே ஸ்வதேசத்தில் வாழுங்காலத்து பட்ட ருடைய. சிஷ்ய ரொருவர், நஞ்சீயரைச் சந்தித்து வார்த்தை யாடும்போது 'எங்களுடைய திவ்யப் பிரபந்தத்தில் "அவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகஞ் சேராவகையே சிலை

குனித்தான் என்றிருக்கிறது; வேதாந்திகளே! இதற்கு நீங்கள் என்ன பொருள் சொல்லுவீர்கள்?' என்று கேட்க; அவர் ஸாமாந்யமாக நெஞ்சிற்பட்ட பொருளைச் சொல்லிவிட்டு, 'உங்களுடைய பட்டர் எங்ஙனே சொல்லுவர்'? என்று கேட்க, மேலே விவரித்த பொருளை அவர் கூற, இப்பொருள் கூறவல்ல பட்டரை நாம் ஸேவிக்க வேணுமென்று அவருக்குக் காதல்கிளர்ந்ததாகப் பெரியோர் கூறுவர்.

நஞ்சீயர் வைபவம் முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை வைபவம்

நஞ்சீயருடைய திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தவர்களில் தலைவர் நம்பிள்ளை. இவர்க்கு இயற்கையான திருநாமம் 'நம்பூர் வரதராஜார்யர்' என்பது. ஸ்வாசார்யரான நஞ்சீயர் உகந்து சாத்தின திருநாமம் நம்பிள்ளையென்பது. அந்தத் திருநாமம் சாத்துகைக்கு அடியென்னென்னில்; நஞ்சீயர் பட்டருடைய நியமனப்படி திருவாய்மொழியின் திவ்யார்த்தங்களை ப்ரவசனஞ் செய்வதையே போது போக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்தார் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில். அவருடைய காலக்ஷேப கோஷ்டியில் அந்வயித்திருந்தவர்களில் நம்பூர் வரதராஜாசார்யரும் ஒருவராயிருந்து வந்தார். இவர் நீறுபூத்த நெருப்புப்போல இருந்து வந்தபடியாலே இவருடைய ஞான வைபவம் முதலிய பெருமைகளை விசேஷித்து யாரும் அறியாதிருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில், நஞ்சீயர் திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடைய ஆறாயிரப்படியிற் காட்டிலும் சிறிது விரிவாக வொரு வியாக்கியானமிடும்படி

பட்டருடைய நியமனம் பெற்றிருந்ததனால் ஒன்பதி னாயிரப்படி யென்றொரு வியாக்கியானம் இட்டருளியிருந் தார். அதைச் செவ்வையாகப் பட்டோலைகொள்ள வல் லாரிடம் கொடுத்து எழுதுவிக்க வேணுமென்று கருதி இதற்குத் தகுந்தவர்கள் யாரேனு முளரோவென்று அந்த ரங்கர்களை விசாரிக்கையில் 'நம்பூர் வரதராஜாசார்யரென் றொருவர் ஸ்வாமியின் காலக்ஷேப கோஷ்டிக்குத் தவறாது வருகின்றாரே; அவர் நல்ல விரகர்: எழுத்திலும் வல்லவர்; அவரைக் கொண்டு இப்பணியை நிறைவேற்றிக் கொள்ள லாம்' என்று கூறினார்கள். பிறகு அவரை அருகே வர வழைத்து ஆராய்ந்து பார்க்கையில் அவருடைய யோக் யதை ஒப்புயர்வற்றதென்று தெரியவந்தது; அதனால் உள் ளம்பூரித்து அவர்பால் விசேஷ கடாக்ஷம் செய்தருளித் தம்முடைய ஒன்பதினாயிரப்படியை வரியடைவே அவர்க்கு ப்ரவசனமும் செய்து அதை யெழுதித் தரும்படி ஸ்ரீகோசத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்டவவர் தம்மூருக்குச் சென்று எழுதிக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிப் போகையில் திருக்காவேரியில் நீஞ்சிச் செல்ல நேர்ந்தது; அப்போது திருமுடியில் கட் டிக்கொண்ட அந்த ஸ்ரீகோசம் நெகிழ்ந்து விழுந்து வெள் ளத்திற் போய்விடவே இப்படி அபசாரமாய்த் தலைக்கட் டிற்றே யென்று வருந்த நேர்ந்தது. ஆனாலும் இவர்தாம் அந்த வியாக்கியானத்தை ஸ்வாசார்யர் திருவடிகளிலே வரி யடைவே கற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய கருணைகடா க்ஷத்தை விசேஷித்துப் பெற்றிருந்தபடியாலும் அவரு டைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டே பட்டோலை கொள்ளத் தொடங்கி விரைவில் எழுதி முடித்து ஸ்ரீகோசத்தை நஞ்சீயர் திருவடிகளிலே கொண்டு வைத் தார். 'நாம் கொடுத்த ஏடு எங்கே?' என்று அவர் கேட்கை

யில் நடந்தது நடந்தபடியே விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. பிறகு நஞ்சீயர் ஸ்ரீகோசத்தை அவிழ்த்துக் கடாக்ஷிக்கையில், தாமருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் விடாமனும் தம்மிடம் அவர் கேட்டிருந்த சில அர்த்த விசேஷங்களும் பொருத்தமாக அமைந்தும் விரிவுமில்லாமல் இருந்த அழகுக்கு மிகவுகந்து 'வாரீர் நம்முடைய பிள்ளையே!' என்று எடுத்தணைத்துக் கொண்டார். அது முதலாக நம் பிள்ளை யென்றே இவர் வழங்கப் பெற்று வந்தார். திருக் கலிகன்றி தாஸர் என்பதும் இவர்க்கு நஞ்சீயர் சாத்தின திருநாமம்.

இவருடைய ஞானவைபவத்தைப் பற்றி நாம் விரிவாக எழுத வேண்டுமோ? பெரிய திருமொழி வியாக்யானத்தில் (5-8-7) * ஓதுவாய்மையு முவனியப் பிறப்பு முனக்கு முன் தந்த அந்தணனொருவன் * என்ற விடத்து "முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸபுராணங்களையும் அதிகரித்துப் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளுமதிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச் செயலிலேயாம் நம்பிள்ளையைப் போலே" என்று பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி யொன்றே இவருடைய ஞானப் பெருமையை விளக்கக் கூடியது. திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் இதிஹாஸ புராணாதிகளுக்கும் ஆழ்ந்து இன்சுவையே வடிவெடுத்த அர்த்தங்களை யருளிச் செய்வதில் இவர்க்கு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லை.

லோகாசார்யரென்கிற திருநாமமும் இவர்க்கு உண்டு. அது நிகழ்ந்த வரலாறு கேண்மின்: இவர் கோயிலில் வாழ்ந்த காலத்தில் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து ஸகலார்த்தங்களும் கேட்டு வந்தார்கள். 'நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ நம்பிள்ளை

கோஷ்டியோ' என்னும்படி மிகப்பெரிய சிஷ்ய கோஷ்டி ஸம்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது, முதலியாண்டான் திருப்பேரனான கந்தாடைத் தோழப்பரும் அங்கு வாழ்ந்து வந்தார். அவரும் வித்வானயிருக்கச் செய்தேயும் அவரிடத்தில் ஒருவரும் ஆச்ரயியாதிருக்கவே அவர்க்குப் பொருமை யுண்டாகி ஒருநாள் நம்பிள்ளையைப் பெருமாள் கோஷ்டியிலே திரஸ்காரமான வர்த்தைகளைச் சொல்லிப் பரிபவித்துவிட்டுத் திருமாளிகைக்கெழுந்தருளினர். அவருடைய தேவிகள் இந்த அஸஹ்யாபசாரத்தை யறிந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாக வந்து 'அந்தோ! இப்படியும் பரமாசார்யர் திருவடிகளிலே அபசாரப் படுவீரோ? உமக்கு உய்யும் விரகுண்டோ?' என் செய்தீர்! என் செய்தீர்! ஐயோ என்று பலவுஞ் சொல்லி அநுதாபத்தை யுண்டாக்க, தோழப்பரும் அநுதபித்து நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே சென்று க்ஷமைவேண்டவேணுமென்று பாரித்திருந்தார். அதற்குள்ளே நம்பிள்ளை தாமே தோழப்பர்திருமாளிகையேற வந்து வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து தெண்டனிட்டு, தேவரீருடைய திருவுள்ளம் கன்றும்படி வர்த்தித்த அடியேனுக்கு தேவரீருடைய க்ஷமையல்லது புகலில்லை யென்று பலவுமருளிச் செய்து தாம் க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டார். அப்போது தோழப்பர் அந்த மஹா குணத்திற்கு வியந்து "ஸ்வாமிந்! தேவரீரை இத்தனை நாளும் சிறிது பேர்களுக்கு ஆசார்யராக எண்ணியிருந்தேன்; இப்போது லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசார்யர் தேவரீர் என்று திண்ணமாகக் கொண்டேன்' என்றார். அது முதலாக நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்று திருநாமம் வழங்கி வந்தது, "துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் தம்முகப்பால் என்னவுலகாரியனேவென்றுரைக்க, பின்னை யுலகாரியனென்னும் பேர் நம்பிள்ளைக் கோங்கி, விலகாமல் நின்ற

தென்றும் மேல்" என்ற உபதேசரத்தின மாலைப் பாசுரம் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தகும்.

நம்பிள்ளை திருவடிகளில் பலர் ஆச்ரயித்திருந்தாலும் பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்க்கு இந்த ஆசார்ய பக்தி ஒப் பற்றதென்று தெரிகிறது; உபதேச ரத்தின மாலையில் "பின்பழகாரம் பெருமாள்சீயர் பெருந்திவத்திலன்பதுவு மற்று மிக்க வாசையினால் நம்பிள்ளைக்கான வடிமைகள் செய் அந்நிலையை நன்னெஞ்சே! ஊனமற வெப்பொழுது மோர்" என்று விசேஷித்து அருளிச் செய்கையாலே.

இப்போசிரியரின் திருவடிகளில் பணிந்து அல்லும் பகலும் ஸகலார்த்தங்களையுங் கேட்டுத் தரித்த வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் உலகுக் குச் செய்திருக்குமுபகாரம் கைம்மாறற்றது.

பட்டருடைய ஸந்ததியில் தோன்றி மஹா வித்வானா யிருந்த நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டரும் கந்தாடைத் தோழப்பர் போலவே நம்பிள்ளை யிடத்தில் பொறுமை கொண்டிருந்தவர். அவர் ஒருநாள் ராஜஸபைக்குச் சென் றிருந்தார். அந்த ராஜா மஹா விவேகியுமாய், தன்னிடம் வருகிற பண்டிதர்களையெல்லாம் ஸ்ரீராமாயணாதி க்ரந்தங் களில் கேள்வி கேட்பவனுமாயிருந்தபடியால் இந்த பட் டரையும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்டான். அதாவது: ஸ்ரீராமபிரான் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான பரத் வத்தை மறைத்துக் கொண்டு அஜ்ஞனைப் போலவும் அசக் தனைப்போலவும் அவதரித்திருக்கையில் "மயா த்வம் ஸம நுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந் அநுத்தமாந்" என்று ஜடாயு வுக்கு முத்தியளித்தது எங்ஙனே பொருந்தும்?—என்று. இக்கேள்விக்கு த்ருப்திகரமான விடையளிக்க பட்டருக்கு ஸ்புரியாமையாலே ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்

போது ராஜாவும் அந்யபரனாயிருக்க, இவருடைய பாக்ய வசத்தாலே அங்கு ஒரு ஸ்வாமி தென்பட்டார். அவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டவர்; இந்த பட்டர் அவரை நோக்கி ‘ இவ்வரசன் கேட்ட கேள்விக்கு நம்பிள்ளை எப்படி நிர்வஹிப்பது?’ என்று கேட்டார். அவர் * ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி * என்கிற ச்லோகத்தைக் கொண்டு நிர்வஹிப்பர் என்று சொல்ல, அதை இவர் தமது மனதில் நன்ருக வாங்கிக்கொண்டு பிறகு ராஜாவிடம் உபந்யஸித்தார். அரசனும் பிறகு உகந்து விசேஷஸத்காரங்கள் செய்தான். அந்த ஸத்காரங்களை ப்ராமாணிகரான இவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே கொண்டு ஸமர்ப்பித்து தேவரீருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிந்திப்போனவொரு சொல்லுக்குப் பெற்ற ஸத்காரமிது: இனி அடியேனை அங்கீகரித்தருளி வாழ்விக்க வேணுமென்று வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து ப்ரார்த்திக்க அவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு உய்வித்தார். நம்பிள்ளையின் பகவத் விஷயோபந்யாஸங்களை அவரும் ஏடுபடுத்தி ஸபாத லக்ஷம் க்ரந்தமாக்கியிருந்தார். அதை நம்பிள்ளை ப்ரசாரத்திற்கு நியமித்தருளவில்லை.

நம்பிள்ளையின் வைபவம் அர்த்த விசேஷங்களைப் பொறுத்ததேயாதலால் அவ்வர்த்த விசேஷங்கள் திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களிலும் வார்த்தா மாலை முதலியவற்றிலும் பாக்கியசாலிகளால் உய்த்து உணரத்தக்கன.

நம்பிள்ளை வைபவம் முற்றிற்று.

வேதாந்த தேசிகர் வைபவம்.

திருவவதாரம்.

இவ்வாசிரியர் திருவவதரித்தவிடம் "காசிமுதலாகிய நன்னகரியெல்லாம் கார்மேனியருளாளர் கச்சிக்கு ஒவ்வா" என்றும் "முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாங் கச்சி" என்றும் இவர்தம்மாலே புகழப்பட்ட காஞ்சீக்ஷேத்ரத்தில் திருத்தண்கா என வழங்கப்பெறும் விளக்கொளியெம்பெருமான் ஸந்நிதியின் பரிஸரமாகிய 'தூப்புல்' என்னும் திவ்யஸ்தலம். தூப்புல் என்பது பரிசுத்தமான புல் என்றபடி. தர்ப்பத்தைச் சொன்னவாறு. வைதிகர்கள் தர்ப்பத்தை விச்வாமித்ரமென்று வழங்குவர்களாதலால், விச்வாமித்ர கோத்ரத்தவர்களான மஹநீயர்கள் வாழ்ந்து வந்த இடம் என்பதுபற்றி அத்தலம் தூப்புல் என வழங்கப்பட்டு வந்ததெனப் பெரியோர் பகர்வர். தூப்பில் என்பதும் பொருந்தும்; தூப்பு இல்—தூய்மை வாய்ந்த இடம்.

இவர்க்குத் திருத்தகப்பனார் அநந்த ஸோமயாஜிகள். திருத்தாயார் தோதாத்ரியம்மை. ஆசிரியர் (மாதுலரான) கிடாம்பி அப்புள்ளார். இராமானுசப் பிள்ளான் என்பவரும் அவரே.

திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமணியே இவ்வாசிரியராய்த் தோன்றினதாகப் பல ப்ரமாணங்களினால் விளங்குகின்றது. ஸ்வாமிதாமே ஸங்கல்பஸூர்யோதய நாடக ப்ரஸ்தாவனையில் தம்மைப்பற்றி அருளிச்செய்யுமிடத்து [வித்ராஸிநீ விபுதவைரிவரூதிநீநாம் பத்மாலயநேஹ பரிசாரவிதௌ ப்ரயுக்தா, உத்ப்ரேக்ஷ்யதே புதஜனைருபபத்தி

பூம்நா கண்டா ஹரேஸ் ஸமஜநிஷ்ட யதாத்மநேதி] என்றரு ளிய ச்லோகமும், இவரது திருக்குமாரர் பணித்த தேசிக மங்களத்தில் [**வேங்கடேசாவதாரோயம் தத்கண்டாம்சோ தவா பவேத், யதீந்த்ராம்சோதவேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து மங்களம்**] என்றுள்ள ச்லோகமும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியன.

இவ்வாசியர் திருவேங்கட முடையானுடைய மஹோத்ஸவத்தின் அவப்ருத தினமாகிய புரட்டாசித்திரு வோணத்தன்று திருவவதரித்தமைபற்றி ஸ்ரீவேங்கடநாத சர்மா என்று திருநாமம் சாத்தப்பெற்றார். வேதாந்தாசார் யர் என்கிற திருநாமம் பிறகு பட்டப்பெயராகக் கிடைத் ததிவர்க்கு. [கலி ௵ 4370, சாலிவாஹநசக௵ 1191, கி. பி. 1268—விபவஸம்வத்ஸரத்தில் இவரது திருவவதார மென்று பெரியார் நிரூபிக்கின்றனர்.] நூறு ஸம்வத்ஸரம் இவ்விபூதியில் எழுந்தருளியிருந்து திருநாட்டுக் கெழுந்த ருளினராதலால் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 580 ஆண்டு கட்குமுன் இவ்வாசிரியரது ஜீவிதகாலம் என விளங்கா நின்றது.

இளமையில் ஒளிவிளக்கம்

இவ்வாசிரியர் தமது மாதுலராகிய அப்புள்ளா ருடைய அதிமாத்ர ப்ரீதிக்குப் பாத்ரபூதரா யிருந்துவந் தார். நடாதூரம்மாள் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் செய்து கொண்டிருந்த அவ்வாசிரியர், நாலைந்து பிராய முள்ள இவ்வாசிரியக் குழந்தையையும் உடனழைத்துக் கொண்டு காலக்ஷேப கோஷ்டிக்குச் செல்ல, அம்மாள் இக்குழந்தையின் தேஜோவிசேஷத்தையும் ப்ரதிபாப்ரபா வத்தையும் நோக்கிவியந்து "ஆம் முதல்வனிவன்" என்று விசேஷ கடாக்ஷம் செய்தருளினர். இவ்விஷயம் இவ்வாசிரி

யர் தம்மாலேயே அதிகரணஸாராவளியின் தொடக்கத்தில் [**ஸ்ரீமத்ப்யாம் ஸ்யாதஸாவித்யநுபதி வரதாசார்ய ராமாநுஜாப்யாம் ஸம்யக் த்ருஷ்டேந ஸர்வம்ஸஹநிசிததியா வேங்கடேசேந**] என்று பணிக்கப்பட்டது.

வேத மோதுதல்

உரிய காலங்களில் சௌளோபநயநாதி ஸகலஸம்ஸ்காரங்களும் அடைவே செய்யப்பெற்ற இவர் வேதங்களை ஓதத் தொடங்கினர். வேதமோதின திறமையைப்பற்றிப் பூருவர்கள் கூறியுள்ள வொருச்லோகம் மிக அற்புதமானது. [**அஹ்நாய வேதாநகிலாந் ஆசார்யாதக்ரஹீதஸௌ, புநருச்சாரணகாங்க்ஷீ பதாநாம் வேஷ்டநே பரம்**] என்பதாம். வேதத்தில் வேஷ்டநபதங்கள் என்றுசிலவுண்டு. [**ப்ரஜாபதிரிதிப்ரஜா—பதி:, பாகதேயேநேதிபாக—தேயேந; அக்நிஷ்டோமஸாம மித்யக்நிஷ்டோம—ஸாமம்**] என்பவை போன்ற பதங்கள் வேஷ்டநபதங்களாகும். அவை இரட்டித் திரட்டித்தே ஓதவேண்டியவையாதலால், அத்தகைய வேஷ்டநபதங்களில் மாத்திரம் ஸ்வாமிக்குப் புநருச்சாரணம் ப்ராப்தமாயிற்றே யல்லது மற்றைப்படியுள்ள பதங்களை யெல்லாம் ஸக்ருதுச்சாரண மாத்ரத்தினலேயே க்ரஹித்தருளினரென்று இவருடைய அநிதரஸாதாரணமான க்ரஹணதாரண படுத்வம் கூறியவாறு. இவ்வண்ணமாகவே வேதாங்க மாகவுள்ள ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் மாதுலஸகாசத்திலேயே இருபது திருநக்ஷத்ரத்திற்குள் அதிகரித்து உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயங்களையும் சிக்ஷித்து, வைநதேயமந்த்ர உபாதேசமும் பெற்று நிகரற்ற நிபுணராக விளங்கிவருகையில், ப்ராப்தகாலத்திலே க்ருஹஸ்தாஸ்தாச்ரமத்தையும் ஸ்வீகரித்து ஆஹிதாக்நியாய் ஸ்ரீ காஞ்சியிலேயே ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரப்ரவசநங்கள் செய்தருளா நின்றார்.

திருவயிந்திரபுரம் சேர்தல்

இங்ஙனே நிகழ்ந்துவருகையில் ஒருநாள் தென்திசைத் திருப்பதிகளை மங்களாசாஸனஞ் செய்யத் திருவுள்ளங் கொண்டு பேரருளாளனது நியமனம்பெற்றுப் புறப்பட் டெழுந்தருளுகையில், பரமபாவநமான கருடநதியின்கரை யில் தெய்வநாயகனுடைய ஸந்நிதாந ஸாரஸ்யத்தையும் ஓஷதாத்ரியின் வாய்ப்பையும் நோக்கி அவ்விடத்திலே சில காலம் வஸிக்கத் திருவுள்ளமாய், அத்திருமலையின்கண் வீற்றிருந்து முன்பு ஸ்வாசார்யர் ஸந்நிதியில் பெற்றிருந்த வைநதேய மந்திரத்தை நியதராய் ஆவ்ருத்திபண்ணிக் கொண்டிருக்க, ஒருநாள் ஸுப்ரஸந்நராய் ஸாக்ஷாத்காரம் தந்தருளின பெரியதிருவடி ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்த்ரத்தை யுப தேசித்துச் செல்ல, பிறகு ஆங்கு அழகியசிங்கர் திரு முன்பே ஹயக்ரீவ மஹாமந்த்ரத்தை நெடுநாள் ஜபித்துக் கொண்டெழுந்தருளியிருக்க, வெள்ளைப் பரிமுகரும் ஸுப்ரஸந்நராய்க் காட்சிதந்து தம்முடைய வாக்கின் அம் ருதத்தை யூட்டி அநுக்ரஹித்து மறைந்தருள, ஆசிரியர் பரமாநந்த பாராவாரநிமக்நராய் க்ருதார்த்தராய் எழுந்து ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம், கருடபஞ்சாசத் என்ற இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களை விண்ணப்பஞ்செய்து, தெய்வநாயகனையும் திருவடி தொழுது, தேவநாயக பஞ்சாசத், அச்யுதசத கம் (ப்ராக்ருத பாஷாமயஸ்தோத்திரம்) கோபாலவிம்சதி, (ரகுவீரகத்ய மென வழங்கப்படுகிற) மஹாவீரவைபவம் என்ற ஸ்தோத்ரங்களையும், மும்மணிக்கோவை, நவரத்தின மாலை, பந்துப்பா, சுழற்பா, ஊசற்பா, ஏசற்பா, அம்மானைப் பா என்கிற தமிழ்ப் பிரபந்தங்களையும் பணித்தருளினர்.

திருக்கோவலூர் எழுந்தருளல்

பிறகு தெய்வநாயகப் பெருமானிடம் நியமநம் பெற் றுக்கொண்டு, "பாவருதமிழால் பேர்பெறு பனுவற்பாவு

லர் பாதிநாளிரவில், மூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுத நன்னாடு'' என்கிறபடியே பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்கள் கூடிக்குலாவி அநுபவித்து மகிழ்ந்த திருப்பதியாகிய திருக்கோவலூரில் ஆயனரைத் திருவடி தொழவிரும்பி அங்கெழுந்தருளிச் சிலகாலம் வாழ்ந்து அப்பெருமான் விஷயமாக ''தேஹளீசஸ்துதி'' என்கிற ஸ்தோத்ரமுமருளிச் செய்தார். அதில் 6, 7, ச்லோகங்க ளில் முதலாழ்வார்கட்கும் எம்பெருமானுக்கும் நேர்ந்த பரிமாற்றம் வெகு அழகாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.

[**தீபேந கேநசிததீதருசா நிசீதே ஸ்நேஹோபபந்நபரி சுத்த தஹ்ணார்ப்பிதேந, தஹ்ராவகாசநிபிடம் தத்ருசுர் பவந்தம் ஸ்வாத்யாயயோகநயநாச் சுசய: கவீந்த்ரா:**] [யோகிகளில் தலைவராகிய முதலாழ்வார்களென்னும் செந்தமிழ்க் கவித் தலைவர்கள் ஒரு நாள் நள்ளிரவில் விலக்ஷணமானவொரு விளக்கேற்றி ஹ்ருதயத்தினுள்ளே ஆயனரைக் கண்டு கொண்டனர் என்பது கருத்து.]

[**காஸார பூர்வ கவிமுக்ய விமர்த ஜந்மா பண்ணத டேக்ஷுஸபகஸ்ய ரஸோ பஹுஸ்தே, த்வத்பாத பத்ம மதுநி த்வதநந்ய போக்யே நூநம் ஸமாச்ரயதி நூதந சர்க்கராத் வம்**] பெண்ணையாற்றங்கரையில் கரும்புபோல் வளர்ந் திராநின்ற ஆயனர் பொய்கையாழ்வார் முதலான மூவ ரோடும் நெருக்குண்டு பிழியப்பட்டதனால் உண்டான ரஸ மானது [**விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:**] என்ற சுரு தியின்படி அவரது திருவடித்தாமரைகளி லுண்டான தேன்பெருக்கில் சர்க்கரையாகக் கலந்ததுபோலும் என்ற வாறு. இந்த இரண்டு ச்லோக ரத்நங்களும் பக்தர்களுக்கு விசேஷித்து அநுஸந்தேயங்கள்,

கச்சிக்கு எழுந்தருளல்

இங்ஙனம் திருக்கோவலூரில் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து அங்குள்ளாருக்கு வேதாந்தக்ரந்த ப்ரவசநமும் செய்தருளி, பிறகு யாத்திரையடைவே ஸ்வாவதாரஸ்தலமான பெருமாள்கோவிலுக்கு மீண்டெழுந்தருளி அங்கு விசேஷத: க்ரந்தப்ரவசநம் செய்தருளுங் காலத்தில், பெருந்தேவித் தாயார் விஷயமாக ஸ்ரீஸ்துதியையும், பேரருளாளன் விஷயமாக வரதராஜ பஞ்சாசத் என்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும், அடைக்கலப்பத்து, அர்த்த பஞ்சகம், ஸ்ரீவைஷ்ணவதினசரி, பன்னிருநாமம், திருச்சின்னமாலை, ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மியம் முதலான தமிழ்ப் பிரபந்தங்களையும், ஸ்ரீயதோக்தகாரி யெம்பெருமான் விஷயமான வேகாஸேது ஸ்தோத்ரத்தையும், அட்டபுயகரத்தெம்பெருமான் விஷயமான அஷ்டபுஜாஷ்டகத்தையும், விளக்கொளியெம்பெருமான் விஷயமான சரணாகதி தீபிகை யென்கிற தீபப்ராகசஸ்தோத்ரத்தையும், வேளுக்கை யெம்பெருமான் விஷயமான காமாஸிகாஷ்டகத்தையும், திருப்புட்குழிப் போரேற்றுப் பெருமாள் விஷயமான பரமார்த்தஸ்துதியையும் அருளிச் செய்தார்.

கச்சியில் விமதவிஜயம்

ஸ்வாமி, பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்குங் காலத்தில் பேரருளாளனுக்கு வையங்கண்ட வைகாசித்திருநாள் தொடக்கமாயிற்று. நாடோறும் மேற்கே யெழுந்தருளிக் கச்சபேச்வராலய வாசலில் இயல் தொடங்கி ஸேவிப்பது வழக்கமாதலால் அப்படியே தொடக்கமாகுங்காலத்தில் அங்குள்ள சைவர்கள் திரண்டுவந்து “ஆழ்வார்களின் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களைப் பெருமாள் திருமுன்பே அநுஸந்திப்பதற்கு சாஸ்த்ரப்ரமாணங்கள் இருக்குமானால் அவற்

றையெடுத்துரைத்தல்லது இங்கு இயல்தொடங்கலாகாது'' என்று தடைசெய்ய, அப்போது அங்குள்ளாரில் தலைவரா யிருந்த தேசிகன், திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் பெருமைகளையும், எம்பெருமான் திருமுன்பே இவற்றை ஸேவிக்கவேண்டியது மிக அவசியம் என்பதையும் பஹுதரப்ரமாணோப பத்தி களுடன் எடுத்துரைக்க, சைவர்கள் வாய்மாண்டு மீண்டு போயினர். [இந்த வரலாறு ஸ்வாமியின் வைபவநூல்களிற் காணப்படவில்லை. இது கூரத்தாழ்வானுடைய சரிதையிற் சேர்ந்தது என்பாருமுளர். உண்மையை ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிக.]

வைராக்ய பஞ்சக மருளிச் செய்தல்

* திருமலைமால் திருமணியாய்ச் சிறக்க வந்தருளின நம் வேதாந்த தேசிகன் ஸர்வதோமுகமான ஞானம் படைத்தது போலவே விரக்தியையும் லோகவிலக்ஷண மாகப் பெற்றவராதலால் கூரத்தாழ்வானைப் போலவே தாமும் உஞ்சவ்ருத்தியையே கொண்டு பெருமாள் திருவா ராதநத்தைக் குறையற நடத்திக்கொண்டு செந்தமிழும் வடமொழியும் திகழ்ந்த நாவர்க்கு உபயவேதாந்த க்ரந்தப் ரவசநம் செய்தருளா நின்றுகொண்டு *கார்மேனி யருளா ளர் கச்சிப்பதியிலே பேரருளாளனை மங்களாசாஸநஞ் செய்து கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார். இவருக்குப் பரம மித்திரரான ஸ்ரீவித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் விஜயநகர மஹாராஜனிடத்தில் மிகுந்த வால்லப்யம் பெற்றுப் பல பல வித்வான்களை ஆதரிப்பதற்குரிய ஸௌகர்யங்களை யுடையரா யிருந்தபோது இந்த ஸ்ரீதேசிக சிகாமணியை ஸ்மரித்து இவருடைய ஏழைமையைப் போக்கிச் செல்வச் சிறப்பை யுண்டாக்கக் கருதி அந்த விஜய நகராதீசனிடத் திற்கு எழுந்தருளுமாறு ப்ரார்த்தநா பத்ரிகையை அனுப்ப

அதனைக் கடாக்ஷித்தருளின ஸ்வாமி தேசிகன் தம்முடைய நிஷ்டா விசேஷங்களை அந்த வித்யாரண்ய ஸ்வாமி அறிந்து வைத்தும் வீணாக இப்படி ஆஹ்வாநம் பண்ணுகிறாரே! எனத் திருவுள்ளம் நொந்து, அவருடைய பத்திரிகைக்கு உத்தரமாக,

நாஸ்தி பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சித் ந மயா கிஞ்சிதார்ஜிதம்!
அஸ்தி மே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம்.

என்கிற ச்லோகத்தை யெழுதியனுப்ப, அவரும் அதைக் கண்டு, ஸ்வாமி தேசிகனிடத்தில் அவர்தாம் வைத்திருந்த ப்ரீத்யதிசயத்தினால் எப்படியாவது இவர்க்கு அபரிமித த்ரவ்யலாபம் பண்ணிவைக்க வேணுமென்கிற ஆசையினால் மீண்டும் மிக நிர்ப்பந்தித்துப் பத்ரிகை விடுக்க, [மஹாராஜன் மூலமாகவும் சிறந்த மரியாதையுடன் ஆஹ்வாநம் பெறுவிக்க] அப்போது ஸ்வாமி அநுக்ரஹித்தருளியனுப்பிய ச்லோக ரத்னங்கள் **வைராக்ய பஞ்சக**மென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும். [இது அடியேனது விரிவுரையுடன் உள்ளது.]

க்ஷுத்ரமந்த்ரவாதி நிரஸநம்

ஒரு மாயாவாதிஸந்ந்யாஸி கச்சியில் வந்து ஸ்வாமியோடு தர்க்கித்துத் தோல்வி பெற்றதனால் வருந்தி இவர்க்கு ஏதேனும் இன்னல் விளைக்கவேணுமென்றெண்ணித் தனக்குள்ள க்ஷுத்ரமந்த்ரவாத சக்தியினால் ஸ்வாமி திருமாளிகைக்கு அருகிலுள்ளதொரு குளத்தில் தண்ணீரருந்தி அது ஸ்வாமியின் திருவுதரத்திலே புகுந்து மஹோதரமாகும்படி செய்ய, இந்த மாயச்செய்கையை அறிந்த ஸ்வாமி தம் திருமாளிகைவாசல்தூணை நகத்தினால் கீறியருள, அதில் நின்றும் தண்ணீர் பெருக, ஸ்வாமியின் திரு

வுதரம் பழையபடியாயிற்று. இது கண்ட அந்த மாயா வாதி, ஸ்வாமியின் சக்திவிசேஷத்திற்கு மிக வியந்து திரு வடியில் தொழுது சென்றான்.

பிரமசாரிக்குச் செல்வமளித்தல்

ஒருநாள் ஒரு ப்ரஹ்மசாரி, ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் வந்து தெண்டனிட்டு "அடியேன் மிகவும் அகிஞ்சநன்; விவாஹம் செய்துகொள்ள விருப்பமுடையேன்; ஸ்வாமி த்ரவ்யஸஹாயம் செய்தருளவேணும்" என்று பிரார்த்தித் தான். அது கேட்டு ஸ்வாமி புன்முறுவல்செய்து "பிள் ளாய்! நானே உஞ்சவ்ருத்தி பண்ணிப் பெருமாள் திரு வாராதனம் நடத்துகிறவன் என்பது உனக்கு நேரில் தெரி யும்; இப்படியிருக்க விசேஷதனிகர்களை விட்டு என்னி டம் வந்து பொருள் யாசிப்பதற்குக் காரணமென்ன?" என்று வினவ, "ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றினால் அலப்ய மானதொன்றுமில்லையென்றும் வேண்டிய பொருள் கிடைக்குமென்றும் பல பெரியார்சொல்லக் கேட்டத னாலே ஸ்வாமியை ப்ரார்த்திக்கலானேன்" என்று அவன் விடைகூற, ஸ்வாமியும் அது கேட்டு 'அப்படியா? பாகவதர்கள் அங்ஙனம் அருளிய பக்ஷத்தில் தவறாது பொருள் கிடைத்தே தீரும்; இனி விசாரப்படாதே; ஸ்ரீஸ்துதியை அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டு பெருந்தேவித்தாயாரை ப்ரதக்ஷிணம் செய்துவா; அநுக்ரஹமுண்டாகும்' என்று கூறி, ஏற்கெனவே பெருந்தேவித்தாயார் விஷயமாக அரு ளிச்செய்திருந்த **ஸ்ரீஸ்துதி** என்னும் தோத்திரத்தை அவ னுக்குக் கண்டபாடம் செய்வித்தருளினார். அவனும் அற்றைநாள் முழுதும் அந்த ஸ்துதியையே ஆவ்ருத்தி செய்துகொண்டிருந்து பிற்றைநாள் காலை ஸ்வாமி ஆஹ்நி கங்களை முடித்துக்கொண்டு பேரருளாளன் ஸந்நிதிக்கு

மங்களாசாஸநார்த்தமாக எழுந்தருளும்போது அந்த ப்ரஹ்மசாரியும் ஸ்வாமியைப் பின் சென்று ஸ்ரீஸ்துதியைச் செவிக்கினிதாக அநுஸந்தித்துக்கொண்டே பெருந்தேவித்தாயாரை வலம்வர,

[ஆர்த்தத்ராணவ்ரதிபி ரம்ருதாஸாரநீலாம்புவாஹை: அம்போஜாநா முஷஸி மிஷதா மந்தரங்கைரபாங்கை: யஸ்யாம்யஸ்யாம் திசி விஹரதே தேவி! த்ருஷ்டிஸ் த்வதீயா தஸ்யாம்தஸ்யாமஹமஹமிகாம் தந்வதே ஸம்பதோகா:. யோகாரம்பத்வரிதமநஸோ யுஷ்மதைகாந்த்ய யுக்தம் தர்மம் ப்ராப்தும் ப்ரதமமிஹ யே தாரயந்தே தநாயாம்! தேஷாம் பூமேள தநபதிக்ருஹாதம்பராதம்புதேர் வா தாரா நிர்யாந்த்யதிகமதிகம் வாஞ்சிதாநாம் வஸூநாம்] என்கிற ச்லோகங்கள் அநுஸந்திக்கப்படுமளவில் தாயார் ஸந்நிதியில் திருமுன்பே ஸ்வர்ணதாரைகளின் வர்ஷம் வாய்த்திட, அனைவரும் கண்டு அதிசயித்தனர். பிரமசாரியும் க்ருதார்த்தனாய் விடைபெற்றுச் சென்றனன்.

திருக்குமாரர் திருவவதரித்தல்

ஸகல வகைகளாலும் ஸ்வாமியை நிகர்த்தவரான ஒரு திருக்குமாரர் நளஸம்வத்ஸரம் ஆவணிமாதத்துரோஹிணீ நக்ஷத்ரத்தில் திருவவதரிக்க, அவர்க்கு **வரதாசாரியர்** என்று திருநாமமிடப்பட்டது. இவரும் ப்ராப்த காலங்களில் உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று ***யஸ்மாதேவ மயா ஸர்வம் சாஸ்த்ரமக்ராஹி நாந்யத:*** என்று இவர்தாமே பேசியுள்ளபடி ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலேயே ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அதிகரித்து விளக்கில் கொளுத்தின தீவட்டிபோலே விளங்கி வந்தார்.

பிருதாவளிகள் பெறுதல்

ஸ்வாமிதேசிகனுக்கு வேதாந்தாசார்யர் என்றும், கவி தார்க்கிக கேஸரி என்றும், ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் என்றும், ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ என்றும் இங்ஙனே பல பிருதுகள் ப்ரஸித்தமாய் நிகழ்ந்தன. இவற்றுள் வேதாந்தாசார்யர் என்கிற பிருது ஸ்ரீரங்கநாதனால் அளிக்கப்பட்டதென்னுமிடம் ஸ்வாமியின் திவ்ய ஸூக்திகளினாலேயே தெரியவருகின்றது. ஸங்கல்பஸூர்யோதய ப்ரஸ்தாவனையில்—[**ஸ்ரீரங்கராஜ திவ்வாஜ்ஞாலப்த வேதாந்தாசார்யபத:**] என்றும்,, அதிகரணஸாராவளியின் தொடக்கத்தில் [**ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீரங்கபர்த்து:**] என்னும் ச்லோகத்தில் [**தேந தேவேந தத்தாம் வேதாந்தாசார்ய ஸம்ஜ்ஞாம்**] என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளவை காண்க. ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தின் முடிவில் [**ஸ்வகமிதி ஹரிதத்தம் யாமுநஸ்தோத்ரவ்ருத்த்யா வ்யவ்ருணுத நிகமாந்தாசார்யகம் வேங்கடேச:**] என்ற ச்லோகத்தில் ஹரிபதத்தினாலும், தயாசதகத்தின் முடிவில் [**வேதாந்த தேசிகபதே விநிவேச்ய பாலம் தேவோ தயாசதகமேததவாதயந்மாம்**] என்ற ச்சோகத்தில் தேவபதத்தினாலும் ஸ்ரீரங்கநாதனே குறிக்கப்படுகிறாரென்றும் கொள்ளக் கடவது. தர்மியைக்யத்தால் ஸமந்வயம் காண்க.

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் முதலிய மற்ற பிருதுகள் வித்வான்களால் அளிக்கப்பட்டன. இதுவும் ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸூக்திகளினாலேயே தெரிகின்றது; ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் மேலேகுறித்த விடத்தில்[**கவிதாக்கிகஸிம்ஹ இதி ப்ரக்யாத குணஸமாக்ய:**] என்றும், ஸ்தோத்ர பாஷ்ய ஸமாப்தியில் [**அகணிஸதஸி ஸத்பிர் யஸ் ஸமஸ்யாஸஹஸ்ரீ கவிகதகம்ருகேந்த்ரஸ் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர:**] என்று

முள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள்'காண்க. ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் என்கிற பிருது ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரால் அளிக்கப்பட்ட தென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ என்கிற பிருது மற்ற பிருதுகளைப் போல் ஸுப்ரஸித்தமாக ஸ்வாமிக்கு வழங்குவதில்லையாயினும், அக்காலத்தில் ஸதஸ்ஸுகளில் வித்வான்களால் வழங்கிவரப்பட்டதென்று விளங்குகின்றது. ஒரு ச்லோகத்தின் ஏகதேசத்திற்கு "ஸமஸ்யா" என்று பெயர். ஸமஸ்யா பூரணம் என்பது மஹா கவிகளின் கோஷ்டிகளில் ப்ரஸித்தம். ஒருவர் ஒரு பாதத்தையோ சில பதங்களையோ கவனஞ்செய்து வெளியிட்டால், மற்றொருவர் அப்போதே பூர்ண ச்லோகம்பாடி அதனைப் பூர்த்தி செய்து வெளியிடுதல் ஸமஸ்யா பூரணமெனப்படும். கவிகளுக்கு இது வொரு விநோதமான போது போக்கு.

தேசிகன் ஸமஸ்யைகள் கொடுப்பதிலும், பிறர் கொடுக்கும் ஸமஸ்யைகளைப் பூரணம் செய்வதிலும் நிகரற்ற வல்லவர் என்பது விளங்க இவர்க்கு "ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ" என்ற விருது தோன்றியதென்பர். அங்ஙனே ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸமஸ்யைகளோ பூரணங்களோ இப்போது ஒன்றும் கிடைக்காததனால் லுப்தங்களாயின வென்று சொல்லக் கேள்வி.

கிணறு கட்டுதல்

ஸ்வாமி ஸர்வதந்த்ரஸ்வந்த்ரரென்று பிருது வஹித்து விளங்கிவந்ததில் பொறுமை கொண்ட ஒரு கொத்தன், ஸ்வாமி திருவயிந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் போது ஒரு நாள் அருகேவந்து, தேவரீர் எல்லாக்காரியங்களும் செய்ய வல்லமை பெற்றிருந்தாலன்றோ ஸர்வத

த்ரஸ்வதந்த்ரரென்று விருதூதிப் புறப்படலாம்; நான் கிணறு கட்டுவேன்; அது கட்ட உமக்குத் தெரியாதல்லவோ? அப்படியிருக்க அந்த விருதை நீர் எங்ஙனே வஹிக்கலாம்?' என்று க்ஷேபிக்க, ஸ்வாமியும் புன்முறுவல் செய்துகொண்டே அவன் முன்னிலையிலேயே ஒரு கிணறு நிர்மாணஞ் செய்து அவனது செருக்கை யடக்கினர். இந்தக் கிணறு நாளைக்கும் பக்தர்கள் சேவிக்கத் தக்க நிலைமையிலுள்ளது.

பாம்பாட்டியை வென்றது.

மற்றொருகால் ஒரு பாம்பாட்டி, ஸ்வாமி ஸந்நிதானத்தில் விடைகொண்டு 'நீர் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரராகில் கொடிய பாம்புகளை ஆணையிட்டுக் கட்டுந்திறனும் உமக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே; அந்த வல்லமையைக் காட்டுவீராகில் நீர் மெய்யே ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்திரரே' என்று சொல்லிக்கொண்டே தான் ஜீவநார்த்தமாக வைத்திருந்த சில பாம்புகளைப் பெட்டியில் நின்றும் திறந்துவிட, அவையும் சீறிக்கிளம்ப, அப்போது ஸ்வாமி, இனி தாம் வெறுமனிருக்கலாகாதென்று கருதி ஸ்ரீவைநதேய மந்த்ர ஜபத்துடனே தம்மைச் சுற்றிச் சில கோடுகள் போட, மிகக்கொடிய ஒரு ஸர்ப்பம் மாத்திரம் கோடுகளைக் கடந்து ஸ்வாமியை நெருக்கினவளவிலே, ஸ்வாமி உடனே ஹ்ருதயத்தினால் பக்ஷிராஜனை ஆஹ்வாநம் செய்தருள, அவனும் சடக்கென வந்து தோன்றி அந்த அரவங்களைக் கவ்விக்கொண்டு அகலவே, பாம்பாட்டி தான் பங்கப்பட்டதுமல்லாமல் தனது ஜீவநார்த்தமாக வைத்திருந்த பாம்புகளும் தொலைந்ததனால் பரிதாபம் மிக்கு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விழுந்து வேண்டிக்கொள்ள, ஸ்வாமியும் திரு

வுள்ள மிரங்கி மீண்டும் அந்தப் பாம்புகள் அவனுக்குக் கிடைக்குமாறு அநுக்ரஹஞ் செய்தருளினர்.

ஸ்ரீதேசிகனுடைய கவிதாசாதுர்யம்

உலகில் கவனம்செய்வதில் மிகவும் குசலர்களான மஹாகவிகள் பலர் இருந்தாலும் ஸ்வாமியினுடைய கவித்வஸாமர்த்தியம் பரம விலக்ஷணமாயிருக்கும். 1. ஆசுகவி, 2. மதுரகவி, 3. சித்ரகவி, 4. விஸ்தாரகவி—என நான்கு வகையாக வகுக்கப்பட்டுள்ள கவிதையிலும் ஸ்வாமி நிகரற்றவர். "**ஹடாதாக்ருஷ்டாநாம் கதிபயபதாநாம் ரசயிதா**" என்கிற கணக்கிலே மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பதங்களைக் கூட்டிக் கவிபண்ணுகை யன்றிக்கே சொற்களானவை "என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்" என்று அஹமஹமிகயா வந்து நெருக்குண்டு கங்காப்ரவாஹம் போலே பெருக்கெடுத்து ப்ரவஹிக்கும் படியான ஆற்றல் அநிதரஸாதாரணமாக இங்குக் காணத்தக்கது.

ஒரு க்ஷண மாத்திரத்தில் அனேக ச்லோகராசிகளை அவதரிப்பிக்கும் சக்தியும், அந்த ச்லோகங்களெல்லாம் அர்த்தபுஷ்டியோடும் ரஸபுஷ்டியோடும் கூடியிருக்கப் பெறுகையும், பத்மபந்தம், சக்ரபந்தம், முரஜபந்தம் என்றாற் போலே பலவகைப்பட்ட பந்தங்களிலே யமைத்து ச்லோகங்களை அவதரிப்பிக்க ஸங்கல்பித்த மாத்திரத்திலே அவை அழகாக அமையும் அதிசயமும், அவைதாமும் எண்ணிலாதிருக்கப்பெற்ற ஆச்சரியமும் நோக்குமிடத்து, கவிதாவதார பூமியாக ஸ்வாமியை அறுதியிடலாம்.

ஸ்வாமியின் ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி

ஸ்வாமியின் பெருமைகளைக்கண்டு பொறாத சிலர் தங்கள் பொறாமைக்குப் போக்குவீடாக, ஸ்வாமி திருமாளி

கைக்குள்ளே எழுந்தருளியிருக்கும்போது வெளிவாசற் பட்டையில் பழைய பாதரக்ஷைகளைக் கட்டித் தொங்க விட்டுவைத்து வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக மறைந்து நின்றார்களாம். ஸ்வாமியும் கார்யவசாத் வெளியே எழுந்தருளும்போது அந்தப் பாதரக்ஷைகள் தலையில் இடிக்க உடனே நிமிர்ந்து பார்த்து விஷயமறிந்து, * **கர்மாவலம்பகா: கேசித் கேசித்** ஜ்ஞாநாவலம்பகா:, **வயம் து ஹரிதாஸாநாம் பாதரக்ஷாவலம்பகா:,** * என்று அநுஸந்தித்துக் கொண்டே யெழுந்தருள, இந்த அத்யவஸாய விசேஷத்தைக்கண்டு ஸ்வரூப சிக்ஷைபெற்ற அந்த பொறாமைக்காரர்கள் சடக்கெனத் திருவடிகளிலே விழுந்து பொறுப்பித்துக்கொண்டு போனார்கள். என்பதாக ஒரு ஐதிஹ்யம் சொல்லி வருகிறார்கள். * **கர்மாவலம்பகா:** * இத்யாதி ச்லோகத்தை ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பதுண்டு; அதற்குச் சார்பாக இந்த ஐதிஹ்யம் கல்பிதமாயிருக்கக்கூடும் என்று சில மஹான்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். வேதாந்த தேசிக வைபவ ப்ரகாசிகா ஸ்தோத்திரத்தில் இவ்வைதிஹ்யம் காண்கையாலே விப்ரதிபத்திக்கு இடமில்லையென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

ஹயக்ரீவன் ச்ராத்தஸம்ரக்ஷணம் செய்தருளினது.

ஸ்வாமியினுடைய திருத்தகப்பனருக்குத் திருவத்யயனம் ப்ராப்தமாக, வழக்கப்படி மூன்று ஸ்வாமிகளை முன்னமே நிமந்த்ரணம் செய்துவைக்க, அவர்களும் இசைந்திருந்து சில பொறாமையாளர்களின் துர்ப்போதனைக்கு வசப்பட்டுத் தம்தம் க்ருஹங்களிலேயே போஜனம் செய்துவிட்டு, ஸமயத்தில் சில வ்யாஜோக்திகளைச் சொல்லியனுப்பி ச்ராத்தத்தைக் கெடுக்கப்பார்த்த வளவிலே, ஸ்வாமியும் அந்த அகாலத்திலே வேறொருவரையும் நிமந்த்

ரணம் செய்யமுடியாமல் முசித்திருந்து, பிறகு ஒருவாறு உள்ளம் தேறி ஸ்ரீஹயக்ரீவனையே ஆவாஹநம் செய்தருளி ஹோமம் முதலியவற்றையும் ஸக்ரமமாக நடத்தி, வரணம் முதலியவற்றையும் செய்து மூன்று இலைத்தளிகைகளைச் சேர்த்து ப்ரஸாதவ்யஞ்ஜநாதிகளைப் பரிமாறிப் பரிஷேச நாதிகளையும் பண்ணிவைத்துத் திருத்திரை சேர்த்து, திரைக்கு வெளியே தாம் நின்றுகொண்டு '**யதாஸுகம் ஜுஷத்வம்**' என்று ப்ரார்த்தித்து அபிச்ரவணம் ஓதிக் கொண்டிருக்க, ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத் தூய்மைக்கு உகந்தருளின ஹயக்ரீவன் தாமே மூன்று இலைகளிலும் எழுந்தருளியிருந்து அமுதுசெய்யும் ஓசை அடங்கின வுடனே திரையையவிழ்த்து மேற்காரியங்களையும் யதாக்ரம மாக நடத்தி இஷ்டபங்க்தி போஜனத்தில் அமர்ந்தருளி னார். அப்போது, ச்ரார்த்தத்தைக் கெடுத்துவிட்டதாக எண்ணி ஆனந்திக்க அவ்விடம் வந்து சேர்ந்து மறைந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாதகிகள், ஸ்ரீஸ்வாமியின் திரு மாளிகைவாசல் திண்ணையில்மஹா தேஜஸ்விகளாக மூன்று ஸ்வாமிகள் அமுதுசெய்த திருக்கோலத்துடனே ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் அதிசயித்து ஸ்வாமி திருவடிக ளிலே விழுந்து க்ஷாமணம் செய்துகொண்டு சென்றார்கள்.

ஸ்வாமியின் அப்ரதிம வைராக்யம்.

ஸ்வாமி உஞ்சவ்ருத்தியினாலேயே (கூரத்தாழ்வான் போல்) தேஹயாத்ரையை நடத்திக்கொண்டு வந்தாராத லால் அதை இழிவாக நினைத்த சிஷ்யர்கள் அந்த உஞ்ச வ்ருத்தியை நிவர்த்திப்பிக்க வேணுமென்றெண்ணி ஒரு நாள் தண்டுலத்துடன் ஸுவர்ண த்ரவ்யங்களையும் சேர்த்து ஸமர்ப்பித்தார்கள். திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினபின் தேவிகள் அவற்றைக் காண்பிக்க ஸ்வாமி கடாக்ஷித்து

அதைக் காஷ்டலோஷ்ட நிர்விசேஷமாக எண்ணி வீதியிலே இறைத்துவிட்டார்.

ஹயக்ரீவ லீலாவிசேஷம்

ஸ்வாமி ஒருகால் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கு எழுந்தருளா நிற்கையில் வழியிடையே ஒருநாள் பகவதாராதனத்திற்கு ஸௌகரிய மில்லாமற்போக, அன்று வெறும் தீர்த்தத்தையே பெருமாளுக்குக் கண்டருளப்பண்ணித் தாமும் ஸ்வீகரித்து மேலே வழிநடந்து இரவில் ஒரு த்ரைவர்ணிகனுடைய மனையருகில் விச்ரமித்திருக்க, அப்போது ஸ்ரீஹயக்ரீவன் நிஜரூபத்துடன் வெளியேறி அந்த த்ரைவர்ணிகனுடைய கொல்லையில் தானியங்களை யதேஷ்டமாக புஜித்துக்கொண்டிருக்க, அதனையறிந்து சென்று அவன் தன்னாலானமட்டும் துரத்திப்பார்த்தும் முடியாமல், இது ஸ்வாமியினுடைய குதிரையாயிருக்குமென்று ஊஹித்து உடனே ஸ்வாமியைத்தட்டி யெழுப்பிக் குதிரையைப் பிடித்துக் கட்டவேணுமென்று வேண்ட, ஸ்வாமியும் திடுக்கிட்டு இதுவெள்ளைப்பரிமுகருடைய விளையாடல் போலுமென்று அத்யவஸித்து, பால்வரவழைத்து நிவேதனம் செய்தருளினவாறே குதிரைநம்பிரான் அந்தர்ஹிதரானார்.

ஏகாதசியில் பொங்கல்கொடுத்த ஐதிஹ்யம்

ஸ்வாமி ஒரு ஏகாதசி நாளில் ஸ்ரீரங்கநாதனை மங்களாசாஸனம் செய்து நிற்கையில் பொறுமைக்காரர்களின் ப்ரேரணையால் அர்ச்சகர் ஸ்வாமி திருக்கையில் பொங்கல் ப்ரஸாதத்தைக் கொணர்ந்து கொடுக்க, ஸ்வாமியும் அதைத் தமது திருக்கைகளில் 'வாங்கி வைத்துக்கொண்டு பெரிய பெருமாளை நோக்கி 'ஸ்வாமிந்! அடியேனை இங்ஙனே சோதிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? உபவாஸதினமான இன்று இவ்வன்னத்தைப் பாவியேன் என் செய்வேன்?

ஓலைப்புறத்து நியமனம் பெரிதோ? இப்போதைய நியமனம் பெரிதோ? நியமித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்ய; ஸ்ரீரங்கநாதன் மற்றோர் அர்ச்சகமுகேந பிள்ளாய்! இது நமது ஆஜ்ஞை யன்று; ஏகாதசியன்று ஒரு நாளும் அன்னம் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதன்று காண்' என்று நியமிக்க, ஸ்வாமியின் ப்ரபாவாதிசயத்தைக் கண்டு அர்ச்சகாதிகள் திருவடி வணங்கி அபசாரக்ஷாமணம் செய்து கொண்டார்கள.

ஸ்ரீரங்கவாஸத்தைவிட்டு ஸத்யமங்கல மேழுந்தருளலும், பின்னையும் ஸ்ரீரங்கம் சேர்தலும்

ஸ்வாமி நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் உபயவேதாந்த ப்ரவசனம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் தமது திருமாளிகைவாசல் திண்ணையில் வீற்றிருந்து மிகப் பெரிய விஷய விசாரமொன்றில் ஆழ்ந்திருக்கையில் 'கந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்யர்' என்கிற ஆசார்ய பீடஸ்தரொருவர் தம்முடைய சிஷ்யர்களுடன் அந்த வீதி வழியே சென்றுகொண்டிருந்தார். அதை தேசிகன் கணிசியாமல் எழுந்தருளியிருந்ததற்காக அந்த சிஷ்யர்களிலொருவர் மிகச் சினந்து தேசிகனிடம் ஓடிவந்து 'நமது மஹாசார்யர் எழுந்தருளாநிற்க நீர் இங்ஙனே அவமரியாதை காட்டி உட்கார்ந்திருப்பது என்ன பேதைமை!' என்று ஆரவாரித்து ஸ்வாமியின் திருவடிகளைப் பிடித்து இழுத்து விட்டுச் சென்றார். ஸ்வாமியும் திடுக்கிட்டெழுந்து இப்படி வீணாக பாகவதாபசாரம் நேர்ந்துவிட்டதே! என்று சாலவும் திருவுள்ளமுடைகுலைப்பட்டு ஏகாந்த வாஸத்திலே திருவுள்ளம் சென்று கோயிலைவிட்டுப் புறப்பட்டு, ஸத்யமங்கலத்திற் கெழுந்தருளி அங்கே வெகுகாலம் வாழ்ந்து வந்தார். "**சிஷ்யபாபம் குரோரபி**" என்பது சாஸ்த்ர

மாகையாலே அந்த சிஷ்யன்செய்த பாபம் அவனது குரு வான லக்ஷ்மணுசார்யர் செய்ததாகத் தீர்ந்து அவருடைய மேனியில் ஒரு வைவர்ணியம் உண்டாயிற்று. பல சிகித்ஸை கள் செய்தும் "பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிது வல்லால்'' என்றுப்போலே அந்த வியாதி மேன்மேலும் அதிகரித்து வருகிறபடியைக்கண்ட அவர் 'இது தேசிகன் திருவடிகளில்பட்ட அபசாரத்தின் பலனே' என்று ஆப்த வசனங்களாலே அறுதியிட்டு ஸபரிவாரராய் ஸ்வாமி தேசி கனிடத்தேறச் சென்று பொறுமைவேண்டிச் சிலகாலம் ஸ்வாமி திருவடிவாரத்திலேயே வஸித்திருந்து நித்யம் ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ஸ்வீகரித்துப் போந்தார். அதன் பலனுக அவர் தீராதநோய் தீரப்பெற்றதுமன்றி ஒரு மகப்பேறும் உண்டாகப் பெற்றுர். தீர்த்த மஹிமையினுலேயே பிறந்த அந்த மகனுக்கு தீர்த்தப்பிள்ளையென்றே பெயரிட்டார். அந்தப் பிள்ளை தேசிகன் விஷயமாக ஒரு நூற்றந்தாதி பணித்திருப்பதாகவும் ப்ரஸித்தி. பிறகு அந்த லக்ஷ்மணு சார்யருடைய ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி தேசிகன் திருவரங்கம் பெரியகோயிலேற மீண்டெழுந்தருளினுர்.

மறுபடியும் ஸ்ரீரங்கவாஸத்தை விட்டு விலகுதல்.

இங்ஙனம் கோயிலில் வாழ்ந்தருளுங் காலத்தில் ஒரு நாள் துலுக்கர்கள் ஸஹஸா படையெடுத்து வருகையில் அப்போது கோயிலில் இருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஸதுபாயமாகப் பெருமாளுக்குச் சேமக்காப்புச் செய்து பல திசைகளிலும் பாறியோட நேர்ந்தது. அப்போது ஸ்வாமி தேசிகனும் மேற்கே எழுந்தருளும்படியாயிற்று. அப்போது கோயிலில் ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர் துருஷ்க யவனர்களின் நலிவு பொறுக்கமாட்டாமல் உயிர் துறக்கு மளவாக, ஏற்கெனவே தாமருளிச் செய்திருந்த ச்ருதப்ர

காசிகா ஸ்ரீகோசத்தை ஸ்வாமி திருக்கையிலே கொடுத்து "இதை ஸத்பாத்ர விநியோகம் செய்து போரீர்" என்று நியமித்து, தம்முடைய இரண்டு குமாரர்களையும் ஸ்வாமியிடமே ஒப்படைத்துத் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். அப்போது ஸத்யமங்கலம் முதலான மேல் நாட்டு நகரங்களிலே வாழ்ந்து திருநாராயணபுரம் சென்று சேர்ந்த தேசிகன் திருவரங்கம் பெரியகோயில் நிஷ்கண்டகமாக வேணுமென்றும், பழையபடியே தாம் கோயிலிலே வாழப்பெற வேணு மென்றும் கொண்ட மநோரதங்களைப் பெய்து **அபீதிஸ்தவ** மென்னும் அரிய பெரிய ஸ்தோத்ர மொன்றை யருளிச்செய்து சிஷ்யர்களுடனே நித்யாநுஸந்தானம் செய்து வந்தார்.

ஸ்வாமி கோயிலில் வந்து சேருதல்.

அபீதிஸ்தவாநுஸந்தானத்தின் பயனாக அடியார்களும் அரங்கநகரும் அவத்யம் நீங்கி அமரிக்கை யடைந்ததாகக் கேள்வியுற்ற ஸ்வாமி தாமும் போரவு முகந்தருளி நம்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கே மீண்டும் வந்து சேர்ந்தார். அப்போது **கோப்பணார்யன்** என்னும் பரமபாகவதோத்தமனை செஞ்சி சிற்றரச னொருவன் துருஷ்கர்களை யெல்லாம் வலியொழித்து ஆபத்துக்களை அறவேயொழித்து நம்பெருமாளையும் யதாவத்தாகத் திருப்ரதிஷ்டை செய்வித்து நித்யோத்ஸவாதிகளை யெல்லாம் நிலைபெறுத்தியிருந்த சிறப்புக்களைக் கடாக்ஷித்துத் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்திருந்தார்.

திருவத்யயநோத்ஸவத்தடையை நீக்கியருளல்.

* வேள்வும் விழவும் வீதியிலென்று மறாத வூர்களிலே தலையான அந்தத் தென்னரங்கத்திலே மார்கழித் திருநாளான திருவத்யயந மஹோத்ஸவம் ப்ராப்தமான ஸமயத்

திலே புறச்சமயிகள் திரண்டுவந்து "தமிழ்ப் பாஷையி லமைந்த பிரபந்தங்களை இங்கே ஓதுவதற்கும் அந்தப் பிர பந்தங்களைப் பகர்ந்த ஆழ்வார்களை இங்கே போற்றுவதற் கும் பிரமாணம் காட்டினாலல்லது இத்திருநாள் செய்ய வொட்டோம்" என்று தடைசெய்து நிற்க, அப்போது ஸ்வாமி தேசிகன் * தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சரமழை போல் ப்ரமாணோபந்யாஸ பூர்வகமாக அவர்களுடைய துர்வாதங்களை நிரவசித்தருளி ஒரு விபவமும் குன்றாமே அவ்வுத்ஸவம் முன்னிலும் சீருற நடை பெறுமாறு சேமம் செய்தருளினார்.

ஒரு விவாதத்தில் மத்யஸ்த பதவி வஹித்தருளல்

இங்ஙனம் ஸ்வாமி கோயிலில் சீரும் சிறப்பும் பொலிய வாழ்ந்தருளா நிற்குங்காலத்திலே, அத்வைத மத 'ப்ரவர்த் தகரா யிருந்த வித்யாரண்யருக்கும் த்வைத மத நிர்வாஹ கரா யிருந்த அக்ஷோப்ய முனிவர்க்கும் வேதாந்த வாக்கி யார்த்தம் நடந்து வருகையில் அதில் ஜயாபஜயம் நிஷ்கர் ஷிக்கத் தகுதியான மத்யஸ்தர் நேர்படாமல் அவர்கள் தங்களுடைய வாதவிவாதங்களை யெழுதி ஸ்வாமி தேசிக னிடம் அனுப்ப, ஸ்வாமி அவற்றைப் பராமர்சித்து அக்ஷோப்ய முநிபக்ஷத்தில் வெற்றியைத் திருவுள்ளம் பற்றி * **அஸிநா தத்த்வமஸிநா பரஜீவப்ரபேதிநா, வித்யா ரண்ய மஹாரண்யம் அக்ஷோப்ய முநிரச்சிநத்*** என்கிற ச்லேஷ ஸம்வலிதமான காரிகாரத்நத்தை அநுக்ரஹித்து அனுப்பியருளினார்.

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய மருளிச்செய்தல்.

க்ருஷ்ணமிச்ரன் என்கிற ஒரு அத்வைத வித்வான் இயற்றி யிருந்த **ப்ரபோத சந்த்ரோதய** மென்கிற வொரு நாடகக்ரந்தத்தை அவனுடைய அநுபந்திகள் ஸ்ரீரங்கத்

திலே கொண்டுவந்து ப்ரசாரம் செய்து கொக்கரித்துக் கொண்டிருந்த வளவில் அதை ஸ்வாமி தேசிகன் திருச் செவிசாத்தி ‘ இதற்கெதிராக ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய நாடகம் காணலாகாதோ?’ என்று புன்முறுவலோடே பணித்தாராம் ; ‘ அப்படியும் ஒரு நாடகமுண்டோ?’ என்று ப்ரஸ்தாவமாக. “ நாளையுதயத்திலே காட்டுகிறேன் காணீர் ” என்று ஸாதித்து உடனே அந்த திவ்ய நாடகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி ஸூர்யோதயத்திலே தோன்றுவித்தருளினர். அவ்வதிசயத்தைக்கண்டு அனைவரும் அகங்குழைந்தார்கள்.

பாதுகாஸஹஸ்ர மருளிச்செய்தல்

ஸ்வாமி திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஸ்தோத்ரங்களுக்குள் மிக அற்புதமான ஸ்தோத்ரமிது. இது, அழகிய மணவாளனுடைய திருவடி நிலையை ஆயிரம் ச்லோகங்களால் ஆச்சரியமாக வருணிக்கும் ஸ்தோத்ரம். இதனை ஸ்வாமி அருளிச்செய்தது ஓர் இரவின் ஏகதேசத்திலே யென்பர். இதனையருளிச் செய்ததற்குக்காரணம் இன்னதென்பதை ‘**ஆசார்ய சம்பூ**’ என்று ப்ரஸித்தமான வேதாந்தாசார்ய விஜயக்ரந்தம் ஆறுவது ஸ்தபகத்தில் கூறியுள்ளது ; ஸ்வாமியின் பெருமையைப் பொறுதவனும், ‘ நாமே ஆசுகவி ’ என்று செருக்குற்றவனுமான ஒரு இதர ஸமயக் கவியோடு ஸ்பர்த்தை யுண்டாகி அதனால் ஸ்வாமி இந்த க்ரந்தம் அருளிச்செய்ய லாயிற்றென்கிறார் சம்பூகாரர். வைபவப்ரகாசிகா ஸ்தோத்ரத்திலோ வென்னில் (ச்லோ. 114.) “ **ஸம்ப்ரார்த்திதஸ் ஸம்ஸதி ஸூரிவர்யை: பாதாவநீம் ரங்கபதேர் நிசாயாம்** ” என்கிற ச்லோகத்தினால், திருவோலக்கத்தில் சில மஹான்கள் ஸ்வாமியைப் பிரார்த்திக்க அதனால் இந்த ஸ்தோத்ர மருளிச்செய்ததாகச் சொல்லிற்று.

சில்பிரநஜனை வெற்றிகொள்ளல்

ஒருநாள் சிலபொறாமையாளர்களால் தூண்டப்பட்ட சில்பி யொருவன் ஸ்வாமியின் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர பிருதை ஆக்ஷேபித்து சில்பத்திலும் ஸ்வாமியினுடைய அப்ரதிம சாதுர்யத்தை உலகமறிய ப்ரகாசிப்பிக்கவேண் டிக் கொக்கரித்து நிற்க, அப்போது ஸ்வாமியும் தம்மு டைய சில்பசாஸ்த்ர பாண்டித்யத்தை நன்கு புலப்படுத்தித் தம்மைப்போல ஒரு விக்ரஹம் எறியருளப்பண்ணிக் காட்ட, ஸுபரீக்ஷிதமான அதன்பொருத்தத்தைக் கண்டு வியந்த அந்த சில்பி தோற்றேனென்று திருவடிகளிலே விழுந்து க்ஷாமணம் வேண்டிச் சென்றான். அந்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை ஸ்வாமி தாம் ஆரத் தழுவியருளித் திருக்குமாரர்பாடே கொடுத்தருளினாரென்று ப்ரஸித்தம்.

திருவவதார ஸமாப்தி

இங்ஙனேயான அதிமாநுஷ திவ்யப்ரபாவங்களைப் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். கடலளவாய திசை யெட்டினுள்ளும் மிடைதந்த கலியிருளை உபதேசங்களா லும் அனுட்டானங்களாலும் பலபல திவ்யக்ரந்த ரசனை களாலும் போக்கியருளி "பொலிகபொலிகபொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம் நலியும் நரகமும் நைந்த நம னுக்கிங்கியாதொன்றுமில்லை" என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலை அர்த்தவத்தாக்கி யருளினர்.

எப்படிப்பட்ட அதிசயித ப்ரபாவர்களையும் எம்பெரு மான் ஒருகால் தன்னடிச் சோதிக்கு வரவழைத்துக் கொள்வதென்பது ஒரு நியமமாகக் காணுதலால் ஸ்வாமி யையும் * சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியேற வரவழைத்துக்கொண்டு ஒழிவில் காலமெல்லாம் வழுவிலா வடிமைகொண்டருளத் திருவுள்ளம்பற்றின வளவிலே,

ஸ்வாமியும் ஸௌம்யஸம்வத்ஸரத்துக் கார்த்திகைப் பௌர்ணமி நன்னாளில் இருள்தருமாஞாலத்தை விட்டகன்று தெளிவிசும்பு திருநாடேற வெழுந்தருளினர்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் வைபவம் முற்றிற்று.

மணவாளமாமுனிகள் வைபவம்.

—:(○):—

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பல ஆசிரியர்கள் விளங்கினாலும் **மூவர்** முக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். நம்மாழ்வாரும் நம் இராமானுசனும் நம் மணவாள மாமுனிகளுமாவர். ‘ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்; எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்: ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்’ என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் நிச்சலும் அநுஸந்தானம் செய்துவருகின்றது. **முதன்மையான ஆசாரியர் நம்மாழ்வாரென்றும், இடையாசிரியர் எம்பெருமானார் [ஸ்ரீராமாநுஜர்] என்றும், கடைசியாசிரியர் மணவாள மாமுனிகள்** என்றும் கொள்க.

ஸகல வேதங்களுக்கும் ஸாரம் திருவஷ்டாக்ஷர மந்திரமென்றும் அதனுள்ளும் ஸாரமானது ப்ரணவமென்றும் வைதிகர்கள் கொள்கை. ஓம் என்பதே ப்ரணவ மென்பது. அதனைப் பிரித்தால் அகாரமும் உகாரமும் மகாரமுமாகப் பிரியும். அகாரத்தினல் ஆழ்வாரும், உகாரத்தினல் உடையவரும், மகாரத்தினல் மணவாள மாமுனிகளும் உள்ளுறை பொருளாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறார்களென்பர். இம்மூன்று ஆசிரியர்களையும் மனனம் செய்தால் ஸகல வேதங்களையும் ஓதியுணர்ந்த கணக்காமென்பதில் இறையும் ஐயமில்லை.

இவர்களுள் நம்மாழ்வாருடைய பெருமையிற் காட்டி லும் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய பெருமை மிக்கது. இவ்விருவர் பெருமையினும் மணவாளமாமுனிகளின் மேன்மை ஒப் புயர்வற்றது. ஆசார்ய பதவியை அலங்கரிப்பதற்கேற்ற நற்குணங்களனைத்தும் மாமுனிகள்திறத்து மாத்திரமே குடிகொண்டிருந்தன வென்றால் இஃது இறையும் அதிச யோக்தியாகாது.

இப் பேராசிரியரின் சரிதை அமுதக் கடல் போன்று அளவுகடந்திருந்தாலும் அதினின்று சில திவலைகள் மாத் திரமே ஈண்டு அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இது பக்தர் களுக்கு நித்யாநுஸந்தானமாகத் தகும்.

இவர் திருவவதரித்தது ஆழ்வார்திருநகரியில். இவரது திருத்தந்தையாரின் திருநாமம் **திருநாவீறுடைய பிரான் தாஸரண்ணர்.** கலியுகாதி நாலாயிரத்து நானூற்றெழு பத்திரண்டவதான ஸாதாரண வருடத்தில் ஐப்பசித் திங் களில் திருமூல நன்னாளில் ஆதிசேஷனுடைய அம்சமாக வும்ஸ்ரீராமாநுஜருடையஅபராவதாரமாகவும் தோன்றினர்.

இங்ஙனே உலகுக்கெல்லாம் ஒருயிராகத் தோன்றிய திவ்யமூர்த்திக்கு ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திரு நாமத்தைச் சாத்த விரும்பிய பெரியார், '**அழகிய மணவாளன்**' எனப் பெயரிட்டனர். அழகிய மணவாள **நாயனார்** எனச் சிறப் புத் திருநாமமாக வழங்கி வந்தது. சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந் திரன்போல் கலைகள் நிரம்பி வளர்ந்து வருகின்றார். உபநய நம் முதலிய வர்ணோசித ஸம்ஸ்காரங்களும் அடைவே நடைபெற்றன. இராமபிரானும் கண்ணபிரானும் இயற் கையில் ஸர்வஜ்ஞர்களாயிருந்தும் லோக மரியாதைக் கிணங்க வஸிஷ்ட விச்வாமித்ர ஸாந்தீபநிகளிடத்திலே

கலைகள் பயின்றவாருக இவ்வாசிரியரும் உலக நடைக் கிணங்க நல்லாசிரியர் பக்கலிலே வேதங்களையும் மற்றும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் ஓதி யுணர்ந்து,

"**சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவுந் தெரிந்தவன்**" என்னும்படி விளங்கினர். உசித காலத்தில் இல்லற வாழ்க்கையையும் ஏற்று,

"**இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக் கண் நிலை நின்ற தொண்டர்**" என்னும்படியே விசிஷ்ட பரமைகாந்தியாக விளங்கிவந்தார்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரமாசார்ய பரம்பரையில் **பிள்ளை லோகாசார்யர்** என்பவர் ஒரு பேராசிரியர். இவரே பரம கருணையோடு ரஹஸ்யப் பொருள்களை முதன் முதலாகப் பதினெட்டு நூல்கள் மூலமாய் வெளியிட்டருளின பெரு வள்ளல். அவருடைய திருவடிகளில் நெடுநாள் பணிந் திருந்து அரும்பெரும் பொருள்களை நன்குணர்ந்தவரும் ஆழ்வார்களின் ஈரச் சொற்களிலே ஈடுபாடு காரணமாகத் **திருவாய்மொழிப் பிள்ளை**யென்று சிறப்புத் திருநாமம் பெற்றவருமான திருமலையாழ்வா ரென்கிற ஆசாரியரை அடிபணிந்து ஸத்ஸம்பிரதாயார்த்த நிதிகளைப் பெற்ருர் இவ்வாசிரியர்.

அக்காலத்தில், திவ்யப்ரபந்தங்களின் சீரிய பொருள் களை யெடுத்துரைப்பார் மிகச் சிலரே யிருந்ததனுல் இவ் வாசிரியர் தமிழ்வேத ரஹஸ்யப் பொருள்களின் பிரவச னத்தில் தலைமை பெற்று விளங்கவேணு மென்று ஆசை கொண்ட இவரது ஆசாரியர் [திருவாய்மொழிப் பிள்ளை] இவரை அக்கைங்கரியத்திலே திடமாக ஊன்ற வைத்தார்.

ஸம்ஸ்க்ருத வேத வேதாங்கங்களில் ஆழ்ந்து அவற்றின் உண்மைப் பொருள்களை உள்ளபடி யுணர்ந்தவர்களே தமிழ் வேதத்தை நன்கு நிர்வஹிக்க வல்லவர்களாதலால் இப்பேராசிரியருக்கு இக்கைங்கரியம் கிடைத்தது மிகப் பொருத்தமாயிற்று.

முற்காலத்தில் ஆசாரியர்களனைவரும் தரிசன நிர்வாஹம் செய்துகொண்டு வீறுபெற்று எழுந்தருளியிருந்த விடம் திருவரங்கம் பெரியகோயிலே யாதலால் அந்தத் திருப்பதியில் வாழ்ந்துகொண்டு தர்சன ஸ்தாபனம் செய்தருளுமாறு தம் ஆசாரியரால் நியமிக்கப்பெற்ற இவ்வாசிரியர் நாளடைவில் திருவரங்கந் திருப்பதியிலே வந்து சேர்ந்து, அங்கு ஸ்ரீரங்கநாதனாலும் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலும் வெகுமானிக்கப் பெற்று அவ்விடத்தில் அடிபணிந்த சிஷ்யர்களுக்கு அரிய பெரிய அர்த்தங்களை அருளிச் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். இல்லற வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றுத் துறவறம் பூண்டு '**மணவாள மாமுனிகள்**' என்கிற திருநாமத்துடன் விளங்கி நின்றார். இப்படி இவர் உத்தமாச்ரமத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னமே, வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞாநநிதியாக எழுந்தருளியிருந்த **அழகிய வரதர்** என்பவர் பரம விரக்தியினாலே ஆச்ரமஸ்வீகாரஞ்செய்து ஸ்ரீராமாநுஜ ஜீயரென்று திருநாமம் பெற்றிருந்தவர் இவ்வாசிரியர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்தார். அவரே தலைவரான சிஷ்யர். பிறகு கோயிலண்ணன், பிரதிவாதி பயங்கரமண்ணன், எறும்பியப்பா முதலான பலபல மஹான்கள் சிஷ்யர்களாகப் பணிந்து இவரது பெருமைகளை வடமொழி தென்மொழி நூல்களினால் வெளியிட்டு உய்ந்து போந்தார்கள்.

அத்தகைய சிஷ்ய வர்க்கங்களில் எண்மர் தலைமை பெற்று **அஷ்டதிக் கஜங்க**ளென்கிற சிறப்புப் பெயரும்

பெற்று உலகம் போற்ற நின்றார்கள். அவர்களது திரு நாமம்—1. வானமாமலை ஜீயர். 2. பட்டர் பிரான் ஜீயர். 3. திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜீயர், 4. கோயிலண்ணன். 5. பிரதிவாதி பயங்கரமண்ணன். 6. எறும்பியப்பா. 7. அப்பிள்ளை. 8. அப்பிள்ளார்.

இவர்களுள் 'எறும்பியப்பா' என்பவர் வந்து ஆச்ரயித்த விதம் விசித்திரமானது. சோளஸிம்ஹபுரமென்று பிரசித்தமான திருக்கடிகைக்கு அருகிலுள்ள **எறும்பி** யென்னும் அக்ரஹாரத்திலே தோன்றி தேவராஜாசார்யரென்று திருநாமம் பூண்டிருந்த இவர் மஹாவித்வான்; இவர் ஒருகால் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வந்து அங்கே தம் உறவினரான அண்ணனது திருமாளிகையில் தங்கியிருக்கையில் அவரோடு கூட மணவாளமாமுனிகளின் காலக்ஷேப கோஷ்டியிலும் அந்வயிக்கப் பாக்கியம் பெற்றார். அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான ப்ரஜ்ஞாவிசேஷத்தைக் கண்டு களித்தும், அவரது திருவடிகளில் ஆச்ரயிக்க பாக்யபரிபாகம் விளையாமலே அங்கு தீர்த்த ப்ரஸாதங்களும் பெறாமலே தம்மூருக்குத் திரும்பிவிட்டார். தம் திருமாளிகையிலுள்ள பெருமாளுக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப் பண்ணப் புகுந்து கோயிலாழ்வார் திருக்காப்பை நீக்கப்பார்க்கையில் திருக்காப்பு திறக்கப் பெற்றதில்லை. பலவுபாயங்கள் செய்து பார்த்தும் ஒருபடியாலும் திறக்கப்போகாமையாலே மிக வருந்தி அமுது செய்யாமலே, 'இது என்ன அபசாரபலனோ!' என்று மனம் நொந்து மூர்ச்சித்துக் கிடந்தார்.

அன்றிராக் கனவில் அவருடைய ஆராதனப்பெருமாளான சக்ரவர்த்தி திருமகன் எதிரே வந்து தோன்றி ,நமக்கு ஆருயிராய் உலகுக்கு ஒருயிரான மணவாள

மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே பணியாமல் மீண்டு வந்தீராதலால் உமக்கு நாம் கதவு திறந்திலோம்; ஆதிசேஷன் தானே மாமுனிகளாக வந்து அவதரித்தமை அறிவீராக. அவரது திருவடிகளிற் சென்று ஆச்ரயித்துத் தூய்மை பெற்று வந்தாலன்றி உமது கையில் நாம் திருவாராதனம் கொள்வதில்லை; என்று சொல்லி மறைய, அப்பாவும் துயிலெழுந்து மிக வியந்து இவ்வதிசயத்தை அன்பர்களுக்கு அறிவித்து அப்போதே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்து மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம் போலே விழுந்து இச்செய்தியை விண்ணப்பம் செய்து அபராதக்ஷாமணம் செய்துகொண்டு 'இனி அடியேனுக்கு இத்திருவடி நிழலொழியப் புகலிடம் வேறொன்றில்லை; நெறி காட்டி நீக்கப்பாராதே அடியேனை அத்தாணிச் சேவகத்திற்கு ஆட்படுத்திக் கொண்டருளவேணும்' என்று மிகவும் பிரார்த்தித்து மாமுனிகளின் பரிபூர்ண அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று அன்று தொடங்கி ஸகலார்த்தங்களும் சிக்ஷிக்கப் பெற்றுக் கிருதார்த்தரானார். இவர் பரமபக்தி தலையெடுத்து மாமுனிகள் விஷயமான காவ்யம் நாடகம் சம்பூஸ்தோத்ரங்கள் பலவும் பணித்தார். இவர் தம்முடைய இல்லத்தில் பரம்பரையாக ஆராதிக்கப்பட்டு வந்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸ்தானத்தில் மணவாளமாமுனிகளையே எழுந்தருளப் பண்ணி ஆராதித்து வந்தார்.

மாமுனிகளுக்கு அமைந்துள்ள பெருமைகளில் தலையான பெருமையொன்று கேண்மின். இமவந்தந்தொடங்கியிருங்கடலளவுமுள்ள எல்லாத் தலங்களிலும்,

" ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்,
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் "

என்கிற இவ்வாசிரியரது திவ்ய தனியனே திவ்யப்பிரபந்தங்களின் அநுஸந்தானங்களில் நியதிபெற்று விளங்குகின்றது. "**மணவாள மாமுனியே இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்**" என்று முடிக்கப்படுகிறது. காருள்ளளவும் கடல் நீருள்ளளவும் வேதமுள்ளளவும் வேத கீதனுள்ளளவும் இங்ஙனே நடந்து வருமென்பதில் ஐயமில்லை. இது ஸ்ரீரங்க

நாதனுடைய திருவாணையினலமைந்தது. அப்பெருமான் மாமுனிகளிடத்தே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்க விரும்பி ஒரு நாள் இவர்க்கு அருளப்பாடிட்டு 'ஜீயரே! நாளை முதலாக நம்முடைய பெரிய திருமண்டபத்திலே யிருந்து நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியை ஈடு முப்பத்தாறுயிரம் முதலான வியாக்கியானங்களுடனே பிரவசனம் செய்து போரீர்" என்று நியமிக்க, மாமுனிகள் மஹா ப்ரஸாதமென்று உகந்து அப்படியே மறுநாள் தொடங்கி 'கங்கா ப்ரவாஹமோ? அல்லது கங்கையிற் புனிதமாய காவிரிப்பெருக்கோ?' என்னலாம்படியாக மிக அற்புதமாய் '**விசதவாக்சிகாமணி**' என்கிற தமது விருது நிறம் பெறவும் **ஸர்வஜ்ஞ ஸார்வபௌமர்** என்கிற பட்டம் பொலியவும் பிரவசனம் செய்துவந்தார். அப்போது பெருமாளும் நாச்சியாருடனே கூடச் சீரிய சிங்காசனத்தமர்ந்து பேரோலக்கமாகவிருந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரமளவும் திருச்செவி சாத்தும்படியாயிற்று. காலக்ஷேபம் முடிவுபெறும் நாளில் அழகிய மணவாளன் நாலைந்து பிராயம் வாய்ந்த அர்ச்சக குமாரனை கோலம்பூண்டு கனவேகமாகக் கோஷ்டியிடையிலே வந்து, அவரவர்கள் விலக்கினதையும் லக்ஷியம் பண்ணுதே புகுந்து, கைகூப்பி நின்று "ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ர" மென்று தொடங்கி முப்பத்திரண்டெழுத்துத் திருமந்திரமாகிய தனியனென்னும் ச்லோகத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து மறைய, இவ்வதிசயத்தை நோக்கி அனைவரும் வியந்தனர். இத் தனியனை சிஷ்யவர்க்கங்கள் பட்டோலை கொண்டு மஞ்சட் காப்புசாத்தி ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிவாரத்தில் ஸமர்ப்பித்தெடுத்துத் தட்டிலே வைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினார்கள். வடமொழி வேதத்திற்கு ப்ரணவம் போலத் தமிழ் வேதாநுஸந்தானத்திற்கு இத்தனியனே முதலும் முடிவுமாகக் கடவதென்று பெருமாளுடைய நியமனமும் பாங்காக வாய்த்தது. பின்பு சிஷ்யர்களால் பணிக்கப்பட்ட வாழித் திருநாமமும் அரங்கேசனணையின்படி அநுஸந்தான நியமத்திற் சேர்ந்ததாயிற்று.

மாமுனிகளருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளின் பெருமையும் தூய்மையும் வாய்கொண்டு வருணிக்கமுடியாதது. உலகில் ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச் செய்தவர்கள் பல பல ஆசாரியர்களு முண்டு. எனினும் மாமுனிகள் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் அர்த்த புஷ்டியும் ரஸபுஷ்டியும் மிக வியக்கத்தக்கது. ஏற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளை ப்ரவசனம் செய்தருள்வதிலேயே மிகுந்த குதூஹலங் கொண்ட மாமுனிகள் சுதந்திரமாகச் சில நூல்களை யிட்டருளத் திருவுள்ளமுடையரல்லரே யானாலும் இவ்வுலகின் பாக்ய பரிபாகத்தினால் சிஷ்யர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கியும் எம்பெருமானது நியமனத்தைச் சிரமேற் கொண்டும் தேனே பாலே கன்னலே யமுதேயான திவ்ய க்ரந்தங்களையும் அருளிச்செய்யும்படியாயிற்று.

பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிச்செய்த பதினெட்டு ரஹஸ்யங்களுள் ஸ்ரீவசநபூஷணம், தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுப்படி என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்கள் மிகச் சிறந்தவையும் பிரதானங்களுமாகையாலே அம் மூன்றுக்கும் வியாக்கியான மிட்டருளினார். அவரது திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள்நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதய மென்னும் ரஹஸ்யரத்னத்திற்கும் வியாக்கியான மிட்டருளினார். பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்திருந்த வியாக்கியானம் கரையானுக்கு இரையாகி லோபித்திருந்ததனால் அதைத் தாமருளிச்செய்தார். இராமானுச நூற்றந்தாதிக்கும், அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானா ரருளிச்செய்த ஞானஸார ப்ரமேய ஸாரங்களுக்கும் உரையிட்டருளினார். கீதைக்குத் தாத்பர்ய தீபமென்றொரு வியாக்கியான மியற்றியருளினார். ப்ரமாணத்திரட்டுகள், திருவாராதனப்ரயோகம் யதிராஜ விம்சதி, தேவராஜமங்களம், திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்திப்பிரபந்தம் முதலியனவு மருளிச் செய்தார்.

வியாக்கியான மருளிச் செய்வதில் இவருடைய திறமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸூத்ரம் போன்ற ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸூக்திகளுக்கு அவதாரிகையிடுகிற அழகும் மூலத்திற்கு அர்த்தமருளிச் செய்கிற வைகரியும் ஆங்காங்கு அர்த்தங்களைப் பிண்டீகரித்து நிகமித்தருளுகிற சைலியும் மதாந்தரங்களைக் கண்டித்தெழுதினாலுங்கூட ஒருவருடைய மனமும் நோகாதபடிக்கும் வீணான தூஷண பரிஹாஸங்கள் சிறிதும் புகாதபடிக்கும், எந்த இடத்தையெடுத்தாலும் சாஸ்த்ரார்த்தமே கைகொள்கனியாம் படிக்கும் 'ஸகல சாஸ்த்ர ஸாகர பாரங்கதர் இவரொருவரே' என்று திண்ணமாக எண்ணும்படிக்கும், மயங்கவைத்தல் மாறுபடவுரைத்தல் முதலிய குற்றங்களுக்குச் சிறிதும் இடமில்லாதபடிக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச் செய்தவர் மாமுனிகளொருவரே.

உண்மையில், இவ்வாசிரியருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவித்தபின்பு இன்னொருவரது வாக்கில் வாயை வைத்தால் சுவைக்கேடு தோன்றியே தீரும். பல சொல்லியென்? மற்றையோருடைய நூல்களைக் காணும்போது அவரவர்களது ஞானத்தை அளவிட்டு அறியும்படியாகவுள்ளது. மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களை ஸேவிக்குமளவில் மாருதியை நோக்கி இராமபிரானருளிய வாசகமே நினைவுக்கு வருகின்றது. அதாவது

" இல்லாத வுலகத் தெங்கும் ஈங்கிவனிசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே யென்னுங் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே ஆர்கொல் இச்சொல்லில்
[வல்லான்?
வில்லார் தோளிளையவீர! விரிஞ்சனோ விடைவலானோ "

என்று இராகவன் வியந்து கூறினதாகக் கம்பர் கூறியுள்ளாரன்றோ? அஃது உண்மையில் மணவாளமாமுனிகள் விஷயத்திலேதான் பொருந்தக் காணலாம்.

நம்மாழ்வார் தம்முடைய பெருமையைத் திருவாய்மொழியில் "துவளில் மாமணி மாடம்" "உண்ணுஞ்சோறு

பருகுநீர்'' முதலான பதிகங்களில் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டவாறுபோல, மாமுனிகள் தாமும் ஆர்த்திப்பிர பந்தத்தில் ஒரு பாசுரத்தினால் தமது பெருமையைத் தாமே அருளிச் செய்யும்படியாயிற்று நம்போல்வார் நிச்சலும் அநுஸந்தித்து உய்வதற்காக. அந்தப்பாசுரம் கேண்மின்:—

தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெற்றோம்
தேவனுறை திருப்பதியே யிருப்பாகப் பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன்கலை யுணவாகப் பெற்றோம்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம்
முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்
பின்னையொன்றுதனில் நெஞ்சு போமற் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொறுமையிலாப் பெருமையும்
[பெற்றோமே.

இச்செய்யு ளமுதத்தையே அன்பர்கள் நிச்சலும் பருகிக் களிப்பாராக.

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

பூர்வாசார்ய வைபவம்

முற்றிற்று.

Printed at the Rathnam Press Madras. 31-12-47.
Published by P. B. Annangaracharya Swami H. R. 26. C. 320.